

Eugen Evu • Carte cu aripi deschise

EUGEN EVU

CARTE CU ARIPI DESCHISE

Editura Destine Literare

Eugen Evu

Carte cu aripi deschise

Consilier editorial: Alexandru Cetățeanu
Tehnoredactarea: Valentin Pițigoi

Explicații foto: • coperta I – **Autorul, la Densus.**
• coperta IV – **Saltul...** (*Fiul mezin al lui
Eugen Evu, Remus Septimiu Evu...
Stabilit definitiv la Londra...
Autofotografiere – 2009.*)

Editura Destine Literare
978-0-9920329-3-7
Montreal-Canada
2013

Eugen Evu

Carte cu aripi deschise

Jurnal de creație

Editura DESTINE LITERARE
Montreal, Canada

„Știința fără religie e schiloadă. Religia fără știință e oarbă.”

Albert Einstein

*(„Science, Philosophy and Religion:
a Symposium”, 1941)*

*„...Starea neliniștii poetice, esențială, a omului,
este pragul inefabilului... Iar pragul este cheie bolșii,
așa cum nadirul conține latent orizontul de mâine...
Strălucitul Sinelui nostru, uneori, se prefiră în incinta
Noptii eterne și atunci auzim muzica sferelor... Cuvin-
tele pot fi răni ale firului de nisip penetrând molusca,
eventual rostollesc vreo perlă... Sinele – sau Sinea
murmură atunci cum ecoul thalazic, în cochilii...”*

Mimmo MORINA

*„noi demonstrăm că poeții nu sunt niște simpli
visători, așa cum sunt frecvent considerați, ci că viețile
lor lor sunt complicate în moduri cruciale, foarte
critice și, uneori, chiar fatale în lupta lor pentru o
politică umanum și efortul lor de a eleva calitatea
Existenței umane în scoietate. Pentru mine, poezia
reprezintă solemnitate, uneori reprezintă extaz, alteori
îmi amintesc doar că – în cea mai mare măsură – Ea
reprezintă neliniște.”*

Faber est quisque fortunae

„Materia brută m-a ținut întotdeauna închis într-un prizonierat ce se lovea dureros de pereții ei și perpetua în mine, fără sens, bizara aventură de a fi om...”

Max Blecher

„Căutarea gloriei izvorăște din frica de a muri singur, din dorința de a te distruge în public. Numai cei fericiți în această glorie au degradat-o în vanitatea absurdă. Nu sunt gelos pe o formă de glorie: să fi fost celebru în ochii înaintașilor dar nu a contemporanilor sau a posterității. Nimic nu mă poate mângâia că Iisus n-a auzit de mine.”

Emil CIORAN

(Un apolide metafisico)

Inscripție despre mințire

„A minți nu implică sensul tăgăduirii adevărului, nici al neatârării lui.

Cu cât e mai absurdă minciuna, cu atât prestigiul ei sporește. Omul nu minte când pornește cu gândul hotărât al minciunii. El minte și cu sinceritate, minte din naivitate, minte din sminteală, minte din imitație și din inconștiență. Omului îi place să se mintă și să fie mințit și când nu-l mai minte nimic și nimeni, se dezorganizează.”

Tudor Arghezi

(1880-1967)

Biblioteca lui Umberto. Apocrifele de la Marele Mort Bolșevic

** „Suntem un proces pe care nu îl controlăm, sau pe care îl dirijăm doar în parte.”*

Carl Gustav Jung

** „Frica ne înjosește și lupta nu mai e un lung poem eroic. O frică animalică, o mușcătură fără sens din viață...fără speranță la marginea ființei. Noi, hrană pentru spațiu, reacție în lanț...nu mai vedem nimic cu ochii noștri...”*

Hans Andreus

** ”Singura diferență între un nebun și eu însumi, este aceea că eu– eu nu sunt nebun.”*

Salvador Dali

** „Dar asta e. Urăsc domnia burghezilor, domnia copoilor și-a popilor. Dar mai presus de toate îl urăsc pe pe cel ce nu urăște ca mine...”*

Paul Eluard

** „Masca sunt eu!”; „Am un cult al prieteniei sinucigaș.”*

Nicolae Breban

Despre omul care scrie liric

Motto:

*„Cerul înstelat deasupra-ne,
și legea morală în noi!”*

În curând ating 70 de ani. Prin vârste, am rămas „înraît” cititor al altora – români de-ai mei, sau traduși –, începând cu fascinantele cărți de călătorii, descoperiri, istorie și suind în amonte, spre Muntele Cunoașterii ce ne atrage pe toți, care-cum, cu acel Dor inefabil de a reface legătura (Re-ligio), cu divinitatea.

În sfera patrimoniului de carte-istorie, m-au intrigat și „pus pe gânduri” scrierile esențiale, începând cu Mitologia lui Nicolae Densusianu – eu, din străbuni și părinți, fiind născut – crescut – de prin „partea locului”, dar și marii scribi-filosofi –, gânditori, istorici ai Neamului, între care Mircea Vulcănescu, Mircea Florian, Mircea Eliade, Anton Dumitriu, Lucian Blaga, Emil Cioran, și ceilalți... Școlile se succed, vin și sunt resorbite de REAL, iar transcendentalul face Legea fără a se poticni de artefacte, măsluiri, patologii grafomaniacale etc. – toate suferințe, în fond, ale Sufletului și eventual simptome ale absenței Conștiinței... Ar fi de parafrazat o „critică a rațiunii Impure”, însă aceasta încerc să o fac și eu, mai ales prin poezia mea.

M-au intrigat, zic, și continuă a nu-mi da „pace” **subiectivismul** onora, mai ales intruziunile alogenice dar și „interior”, mercenariatul ciclic propagandistic, descalficant, ca lucrare „educațională”, recte efectele malefice ale unor falsuri destinate Memoriei colective. Galaxia Gutenberg, iată, e-n agonie, tehnologizarea induce și o TEHNOLOGICĂ (sic, n) care, deja, precipită un fenomen cu previzibil efect uzurpator al identităților de Neam și Patrie, acum reiterat de sintagma (paradigma zoon politikon și a „căderii în lume”) – mai ales, Istoria Românilor, a lui **A.D. Xenopol**, operă academică antebelică, în 3 masive volume – în egală măsură dar și alte două cappel-d-opere ale culturii Române: Mitologia monumentală a lui **Nicolae Densusianu** și Istoria Literaturii române de la origini până în prezent, a lui **George Călinescu**, „Noi, tracii” a lui **Iosif Constantin Dragan**, iar în cazul lui Xenopol, odată în plus, gematric oarecu! –, existența ad literam, în chiar numele său, evident grec, a etinomului (onomastic)

XENO: mi-am spus că poate și de aici vine cuvântul XENO-FOBIE citește „frica, fobia față de elementul străin, alogen, așadar. (la români). Numai că românii sunt cel mai primitiv Neam dintre toate! Conceptul este unul determinativ, justificat din milenii (!), la un popor ce suie scarat din istoria-i multi-milenară, neconținut încercat de Condiția indusă din situarea Sa într-un spațiu al interferențelor mereu tendențios– expansive, ale Imperiilor ce s-au succedat tinzând și reușind temporar, să înghită – ca Ființă și Teritoriu, acest Neam indoeuropean. E de regândit și opera, niciodată superior-obiectivă (!) a unor geniali din acest spațiu: Lazăr Șeineanu (mitologia sa), Pîrvan, Iorga, Eminescu, Blaga..., H. Daicoviciu, Mircea Vulcănescu, Legionarii, Iosif C. Drăgan, Eugen Barbu, ÎPS I. Ploscaru, Napoleon Săvescu ș.a. Scrutând retro-capitulativ perindarea unor atari persoane – cheie ale teoriei existențiale – cu o întregă cohortă de școli ce s-au arătat și s-au estompat în memoria colectivă a Românilor remanenți (!) – constăți că acel substantiv, al xenofobiei, este de facto un reflex condiționat, al instinctului originar-genomic (sic,) – însă corupt de factorii conjuncturali ai Istoriei, cu toți deviaționiști (!) – paradoxal tocmai dinspre... alojeni! Doctrinile, utopiile, dogmele, sunt un summum al acestui, vorba lui marin Sorescu, Triajului (v. poemul „Dreptatea liniilor”, vol. Tușiți). Instinctul legitimității revendicative, resurect prin veac, al legitimității obsesional, ca paradigmă a Fiindului, oricât răsună de prețios! Originismul, vs asaltul cumva precesiv –, al venticilor; prin substituire, prin cuceriritemporare, prin violență sau viclenie...”. Viclenia cea din mitul grecesc. „Timeo Danaos et dona ferente”? Sau una și mai oribilă: viclenia pan-slavică, de unde inoculatul morbi al

amalgamului de după retragerea Aureliană și tot ce a urmat! Un egregor, un „ciclotron” ce pare complice (sic, al duplicității ca „raționament” al supraviețuirii) – prin stigma prea-răbdării, sau a toleranței ca dictatură (v. Francis Dessart, Noua Reconquista...). Suntem un Neam vechi, ci nu bătrân (v. G. Călinescu, care afirma el însuși, surescitat, „Eu sunt grec!”) Iar trăsătura de a tolera spre a continua, ne este și ea o determinare din afara ființei originare, genomice! Extremele (atitudinale), se ating în spectrul „misterios” al acestei re-deveniri – redefinitorii, cum ar spune Mircea Eliade. Dumnezeu nostru, Zamolxis (Zeul Moș), sau Iisus, este CEL din interior, sau nu va fi deloc! Fobia existențialistă nu ne poate scoate din Dilemateca (sic, n) ceea ce pare a fi id/entitatea Fiindului * v. Heidegger/întreaga – ne străbatere în spațiul-timp ACUM. Acelui Dumnezeu din NOI se cere a ne închina, fără a ne târî, ci cu starea perenității transcendente și imuabile, a Noastră, cât anume ne vom recunoaște cu limpezime în EA.

Cartea-memorial? Experiența visului Dorul românesc?

Cred – știu că Poetul știe – este, ca OM, cel *mai neînseninat, triadic și dantesc* în cetate, glosând experimentul propriu dar condiționat de cel al mulțimii – spre a lăsa ceva de zestre noilor generații; preparator – DECANTOR al memoriei colective – ancestrale ce anume a fost real și ce s-a falsificat, ab origine (?), în ramurile Neamului său: de aici, oarecum testamentar și ÎNNEBUNITOR – („boala profesională a poetului este

alienarea” – scria Nichita Stănescu) – este și se deduce PROFETIC (sic) iminența a ceea ce va mai fi.

Cartea – obiect de cult – recte cultură!

Apolinici sau dionisiaci, captivi acestui binom – dualiști, suntem știind ori neștiind, mercenarii acelei Entități Unice, de care scriau orbii Homer, sau Borges ori Ernesto Sabato? Cărți – ofrande? Energii defulate care vor deveni zei? „Între imortalitatea homerică, fondată pe experiența visului și experiența dionisiacă, fondată pe dedublarea personalității în orgii, diferența dintre apolinici și dionisiaci... – remember Nietzsche! – ne vor fi de folos dacă le reînțelegem, ne înțelegem pe noi înșine? Onoare celor chemați și repudiere falșilor profeți!

...Chakre. Ale desituării, ale abisalului, ale fugii zig-zag spre roșu, printre semafoarele memoriei lungi, telurice. Cândva, vreodată, ca niciodată, altundeva, altceva, acolo... Cohortele de chimere, meduze gorgone, ventriloci, satyri, hyistrioni, sconși, almee, jumătăți-de-om-pe jumătăți-de iepuri șchiopi. Mutația și vânatul care devine vânător. Cel terorizat, va teroriza. Precum în ins, așa șn istorie. Fii și fiice ale Învinuirii, ale traumei, ale incestului. Cifre mărunte care tind a le înghiți pe cele mai mari. Încifrare întru descifrare. Textul gravid de sine-și. Black Sevice Inteligence. Și acum infomaniacii, voila! Damele sterpe, sterpezite cu al lor simptom al uterului supărat. Anorgamicele și tandropauzații întru Semyaza, al semioticii magna. Cum Laudae, cum fraudae, her Freud! Siicidari cu

încetinitorul, vai vouă, ai prea răbdării și lașității. Ca să se adeverească CE, mă?!? „Lasă astrul să străpungă/ glonte-n pieptu-mi, desenând/ urmă roșie prelungă/ de bolnav și de visând” (citat din antimemorie). Atlazuri înăsprite, ale nirvanei, pansament de ocru viermănos, puah! Urlet melodiindu-și moartea. Morțile, zgrebănând porțile. Republici ale fluturilor cap-de-mort, mimesis noiesis– poiesis? Prin aceea că „ne naștem bătrâni”, cum blandaiana-n orgasm lamentându-se că nu a fost primită în organizația de pionieri. Mutația, cloneria, clauneria. Și nicio speranță, ci doar pietre îngândurate, Snopi de particule ionizate! Starea, deocamdată, a poheziei rromâne.

I. Singur printre psihologi. Poeseuri și însemnări

UROBOUROS, melc melc codobelc...

Parafrazând o carte a lui D.R. Popescu, fiind, după zodiac, în anul șarpelui de apă, voi exprima metaforic, ca penultim romantic ce mă știu, gândul matinal al zilei de 1 Iulie, ziua Copilului.

Din copilăria mea pe Strei, cumva magică, pe Valea Streiului sacru, știu că șarpele nu mușcă fiind în apă: s-ar îneca! Căutând pești la răgălii, am scos uneori și șerpi: gâtuiți, oricum, se înfășurau convulsiv pe braț, dar nu mușcau! Brățările dacice din aur au forma șarpelui, spirala universală, semnificând Eternitatea și ciclicitatea știută încă de milioane de ani!

UROBOUROS. Cred – știu că Urobouros, Marele Șarpe Cosmic – semnificând Timpul, nu va mușca „oul dogmatic” numit Terra-necum să-l înghită, cum amenință Gaura Neagră a astrofizicienilor!

Aici, în Fractalia fiind, doar Proporțiile ne pot (eventualmente!) – resorbi înainte de ora hărăzită: un paradox (ne) este că cifrele mici au tendința de a înghiți cifrele mari, iar ZERO-ul este un fel de Leviathan care înghite totul, ciclic, la precesiunile cosmice cunoscute de știința cea a Memoriei Lungi, mitologice și mito-

sofice. Cum-necum, poeții dintotdeauna știu ceea ce sistematic află descoperitorii... Nu există inventatori, ci descoperitori: prin revelație, prin Intuiție, forța cea mai misterioasă a Fiindului.

Dintre miliardele de contemporani, Poetul, când e autentic, este înzestrat și cultivă empiric, (imperios și imperial!) – Cuvântul, ca scânteiere din apheironicul Logos. Unica neliniște îmi este dacă EL, poetul Verbului POIEION (creație), este un plagiator și al cui anume, al Rebelului intrus Demirug-Lucifer, sau al altei Entități, întrebare de rostit doar dacă avem DORUL de adevărire și continuitate a umanului, fără a distruge, întru re-ciclare-prin sacrificare („plăcută Domnului”?) – ceea ce ne este esență, unicul real mister: FIINȚA devenitoare. Cigito, ergo sum, sumum!

Melc-melc-codobelc!

Adaos / Rostogolul din abatajele „noii culturi”

Mercenariatul criticii este nu un simptom, ci un sindrom. Determinarea este dinamica reciprocă, mercurialul face și desface destinul comunicării.

Editorii boutiquari de după căderea (în sine!) a dictaturii în România, au înțeles ce va să zică „minima Moralia” (ipocrizia dlui Andrei Plesu), deoarece proxima moralia e utopie pură, curat-murdar cum dixit Caragiali.

Criteriile valorii literare sunt eludate sub presiunea de a „fi sau a nu mai fi”, așa că majoritatea celor ce-și publică, pe bani chinuiți sau murdari, ineptiile, sunt de fapt victime: ale vanității lor grafomaniacale, în

„complicitate” penibilă cu editorul intrus: orb la orb nu-și scoate ochii. Paguba? Vorba veche „în ciupercei”.

A cultiva ne este verbul, *cultural/cultural*, al Grădinarului cel post-edenic, dar mai tinerește zicând, al lui Tagore, dar și ikebanic, iar altfel spus, al grădinii Caracatiței. Ceea ce saltă acum spectaculos prin tehnicizarea mijloacelor, inductibilele automate și în gândire – pe principiul interconexiunii neuronale, vezi „Creierul lui Broca”. Avem a ne cultiva, autocultiva, interconectați angrenajelor virtual-rotative ale *tehnoului*, în acest psot-tofflerian șoc al viitorului deja resimțit, trepidant, în finele secolului trecut și precipitând avalanșa informatizării, pentru generația mea, cel puțin, a nesperatelor avantaje, însă și riscuri. Am comparat metaforic noua” mașină de scris” (sintagma lui Alex Ștefănescu) – a noii generații tehnou, cu un motor de căutare cu tiraj forțat. S-au construit prin veac, în cazurile marile spirite revelatorii, opere sanctuarice sau catedralice, „recentii” Shakespeare, Goethe, Eminescu, Brâncuși, parțial Blaga. Opere – incinte sacre, multe rămânând neterminate ca intenție integru, ca rezultate ale „damnării” încremenirii în proiect, cum definește careva dintre psihologii neamului. Opere semi ratate, fie ale geniului.

*

Suntem, ca români, într-un spațiu-timp ai culturii ce nu mai poate „stagna” în mitologia fundamentală, a originismului cu dezavuatul protocronism, excelent combătut critic de Nicolae Manolescu. Protocronismul resurect „mai nou” prin Napoleon Săvescu ș.a... – pe bună dreptate –, a fost (este) confiscabil propagandistic, devenise cureaua de transmisie a proletcultismului și

mai apoi infernal angrenaj – concasor de capete-sparte – citește dedublare, neantizare, masificare –, al activismului manipulator ceaușist.

***„Orbitor”? „Rezistența prin cultură”?
Violența prin limbaje? „Agonismul”?***

Cred ce văd: toate operele izvodite din vanitate, aroganță, obsesii maniacale definite demult de știința medicală, de patologia „experimentului Pitești” din iadul spitalelor de nebuni (Socola – Iași, și câteva alte zeci din teritoriu, – din sentenționismul pseudo socratic, sunt sortite eșecului, însă cât sunt forțate ca teze – modele tipologii etc. – uzurpă din interior nu sistemul asupritor, totalitar, ci sinele auto destructiv, disimulat paradoxal în... constructivismul perenității (sic).

***Mărturisire: patologia creației, artelor,
sau sublimul Ființei?***

Ca mentor al unei zbuciumate – sub cenzura totalitară, al unei recunoscute mișcări literare din regiunea mea, am înțeles că marea noastră problemă, cea patologică – psihologică, a ***creativilor*** – aparține riscului rupturii, paradoxale, de Realitate, de Rațiune, de Cogito – fie prin mistificare de tip religiosus – (cum le-au definit românii M. Florian, Dumitriu, Cioran, sau Eliade...) – fie, ca sociologie și psihologie a mulțimii (v. Gustave le Bon).

Fiind o vreme și sociolog, (psihologia muncii) – mi s-a confirmat ceea ce documentasem, evasi – em-

piric, practicianist! – în ce constă, care ne este acest RISC – al paranoizării, al schizofreneticii delirante: toate vin din istoria literaturii însăși, pe nenumăratele „mistificări” ale colateralelor: toate! au NATURA revoltei ID-ului contra tendinței de MASSIFICARE exercitate agresiv de Puterile Monstrului Istoric...

Esențiali pentru mine, după Eminescu, Caragiale, Ionescu, Blaga..., în acest sens, au fost, inițial Freud (Mecanica visului ș.a.) – și din lungul șir ce a urmat, Carl Gustav Jung („Cartea roșie” etc.). Acum știu însă că era o cale de urmat mai degrabă în EXISTENȚIALISMUL francez...

Istoriile literaturilor sunt însoțite de spectrul patologic al „creației” prin demolarea din temelii; exact ca în domeniul industrial. Numai că a demola astfel, este ucigaș, furibund și ...orbitor, vorba exaltatului parafracist eclectic Mircea Cărtărescu. Omul vechi este cel ancestral. Utopia omului nou, neo-mensch-ul, cu varianta marxist-leninistă, (extremele se ating) – aparține patologiei maniacial/obsesionale. Nu accept că disperarea este sursa șansei de a mai spera, nu cred în **pălăvrăgeala** unor critici de la revista lui H.R. **Patapievici**, ID-eiOLOGUL propriei uri de sinele irațional... Merde!

Criza id-ului nu e extensibilă unui curent, unor națiuni, mai ales că ea este a celui adoptat de o patrie, este un soi de frustrare ca stare de fond, forțând paradigme și colaterale... fascistoide egal comuniste (coincidența oppositorum!) –, așadar **schizoidice: riscul „profesional” al Marilor Suflète. Da. Cum fratele meu poetul Ioan Evu zise, ale „preaiubirii”... Versus „Urii de sine la români”!(???)**, cum a scris alogenul **Horia Roman Patapievici. Estem!**

Dualismului străpuns? Sociologia neoprotestantă? (Între Industria Cărnii și Industria Cărții?)

...A treia vârstă ne este fie una chinuită apriori de spectrul Despărțirii de ai noștri, de Familie, (în legea arbor-genealogicii) ...fie, cum tot mai frecvent vedem în această precipitare apocaliptică – rău prevestitoare, „**profetică**” – (...) a Crizei Umanului Global, ...a **Spai (S)melor de tip escatologic** – motivate tot mai tragic de Convulsiile induse din Crize: crize ale ENERGIILOR fosile, – crize ale ENERGIEI COSMICE sublunare... (Ubicuitate?), poate o criză ciclic – repetitivă COSMIC a Inteligenței ce o atribuim din milenii DIVINULUI... A câta vârstă, așadar, este cea a Planetei și a PLANETOMULUI Actual? Suntem în KALI YUGA!

Și CUM va Transcende NEAMUL UMAN, în legea „devenirii” cea revelată de **Geneticienii Interstelari?** * Cei deja venerabili cu mințile, oarecum cruțați de suferințele demenței senile, sau celei oribile, agresive, cei care scriu cu aiuritul nume de „Scriitori” (scribi, autori etc.) ...au Starea lui Ioan din Peșteră (v. și Platon), stare sociologic-mistică: starea apocaliptică, (cei tragici-demenți), ori cea mesianică-apostolică (v. Mircea Eliade) – a Testamentului către urmași... Un fel de notariat al justiției în trendul descendenței: tot astfel și în Istorie, nu? * „Adam a cunoscut-o pe Eva și au născut fii și fiice”... (V.T.). Verbul „a cunoaște” asta este: penetrare-împreunare-organică-prin-starea biochimiei divine ce o numim **Orgasm**, a cunoaște întru a naște, poetic zicând a renaște... Unii cunosc o stare extatică – creatoare de **Orgasme-cascade**... * Numim **destin** ceea ce ni s-a spus dintotdeauna, testamentar-

apocaliptic – ceva implacabil, „menit a fi”... (v. Mantica în Sumer etc). Altfel spus o condiție – programare genetică (genomică) – fatalmente condițională, *improprie* vrerii celor ce ne-au născut – părinții, (pre-destinul țintă fiind perpetuarea specific umană – pereche-neamuri – popoare). Pre-destinarea este efectul (sumum) câtorva generații din istoria unei familii, înrămurite și în inevitabila confruntare cu bio-degenerarea din mediu, fie prin contaminări, fie din sorginte ereditară... de unde spaima și teroarea extincției Neamului. * Suntem în două timpuri (TIMPI) – cel Interior (subconștient, programat genetic), cel din lume, al duratei vârstelor, pre-scris, destinat genomic în CONFLICT cu cel interior, Marele Timp (ANU), care tinde spre resorbire în Eternitate... În a treia vârstă fiind, am o stare accentuat chinuitoare, (cioraniene insomnii?) privind ce depinde de mine și soție (de părinții a trei urmași) – starea fiind de terror mentis: Conștientizată matinal, la trezire, cumva patologic-obsesional... ÎN SOMN sunt(em) în ALT TIMP, în afara DURATEI, care e doar o Buclă de timp-etern; noi suntem semințele luminii timpului, cele ce întrerup, ca spicele, Eternitatea... (prețios zic, inevitabil, eventual consolator). * Asuprirea genomului, diferențierea lui orbselectivă (?), „stigmatică”, pedepsitoare, este o determinare-pedepsitoare, cu scop definit indubitabil de către Dumnezeu biblic, după Cădere: „Duhul meu nu va rămâne veșnic în om, căci din țărână este și în țărână se întoarce”... este extra-umană, a unei condiționări genetice, cenzoriale și declarat a fi întru SALVGAR-DAREA SPECIEI, ci nu a INDIVIDULUI despre care delirează de secole cohorta de „geniali” cărturoși, recte pseudo-misionariștii Vanității maimuțărindu-i pe cei

Vechi...: Omul-creatură, ca operă divină ce se perpetuează sub semnul restrictiv al Sentinței Divin+, fie în mereu tragica istorie multi- milenară a Individului. Oarecum între Bărbat și Femeie – metaforic zicând, are loc dintotdeauna un război; cucerirea fiind (ideal), facerea de fiu, nemurirea-prin-din-Neam... * Acest jurnal se va RESCRIE, căci asta facem, ca devoalare de stihial și expulzare din subcortical, EPIFANICĂ, enteleheică, eventual separatoare de bântuiri, mântuitoare... * Facem dependențe: poate dilema eminesciano-saphică, a „învățării de-a muri” (sic, n) – ne este și EA – *protectiv și reductiv în Durate-Trei și un adaos rece, agonic... de Vârste*); facem dependențe și riscul cel mare este al denaturării noastre, al Rupturii prin tehnologizare (act recuperatoriu – revolut, neo-demurgic (?Intrus, „luciferic”)... Cyborgizarea, clonarea etc. Or... Inteligența Ubicuă din Univers... gândim că nu are cum fi captată de Individ sau Societăți, în doze care pot primejdui Misterul Însuși al Devenirii Ființei. Deși, remember, LUXFERRIS asta înseamnă „Purtător de Lumină”. Lucifer... (La români avem Luceafărul de Seară, și Luceafărul de dimineață...).

Precum în Metatext, așa și în Text

* Răzbunare, numea Moșul risipirea și înșenarea cerului, după furtună. * A răzbuna, a îmbunătăți, a sereniza: iată ce pot face cuvintele în mod „magic”. * Zeița soarelui și a furtunii, la japonezi: AMATERASU (zeitatea șintoistă al soarelui) era bărbat și nu femeie, cum spunea tradiția. * Toate par a fi refacere, facere prin desfacere. * Bizarul zeu ALA

(ĂLA) din sudul și Nordul Dunării, amintind de ALLAH. * Mitul lui Manole... Ctitoria prin sacrificiu, soției cu prunc în Ea) – în numele Lui: Negru Vodă. * În V.T., Babilonu: un Turn (sugestie Rampă de lansare?) –, act rebelionar...” înălțat de către urmașii lui NOE, Cu scopul de a ajunge „la cer” (al lui ELohim, entitate plurală, v. ebirologii lingviști ș.a.) – (din ramura lui EL, numele suprem, al lui Dumnezeu-Unul); Construcția nu s-a terminat, Zădărnicită de El prin „încurcarea limbilor”. * semnificația Babel este „bâlbâială” (rom.) – ei nu s-au mai putut înțelege între ei (v. ipoteza unei Limbi primordiale, sistemice) – Este aceea de CONFUZIE. * Dar, cf. aceluiași V.T. (sumă de compilații, după exegeții temei) – noi, ca specie, nu mai suntem descendenți din Ramura Noe, ci din fiul său ucigaș de frate mezin (recte o categorie rebelă, iertată de crima geloziei supunerii față de Tatăl (– lucru straniu, nu?) anume urmași ai lui Cain! Etimonul CA (v. Egipteni, principiul energetic KAA!?, sau Câinele – Zeu ANUBIS?, cu aparența unui zeu cu cască de câine!) – obsesii ale cohorței de „analști” prin veacuri, de la sacerdoții barbarilor evocați de Umberto Eco, la savanții actuali... O stigmă a dezvinovățirii, aparținând, de facto, cui anume în umanitate? * Traume ale incestului și fratricidului? Obsesii? * „Remember: amintește-ți ce am fost și ce am ajuns”. * În monarhii și în satrapii... * Avem fascinația de a face regresiumi în Memoria Lungă a umanului: subcortical labirintic. * DORUL de a reafila, ști, cine suntem, de unde venim, încotro mergem și DE CE? * Iar aceasta poate fi un program, remanent, telepatic? * O stigma? * Cine sau ce sunt Mutanții? * Ciudat lucru: biserica numește erezie la cei ce se abat de la dogmă: în românește, Eres-ul

este de asociat cumva cu ERIS, numele planetei ERIS, considerat de experții actuali în temă, numele Noului Ierusalim (Eris Salem) * Ce... neo-babiloniadă, neh?

Patriotism? Identitarul următor, cetățean al Europei?

Ce fel de patriotism, de naționalism, avem acum, în pragul noului mileniu,

Care „va fi religios sau nu va fi deloc”? Patriotismul originist este substanțial unul de tip religio, al eternei întoarceri eliadești, dar și al unei precesii în devenirea-redevenirea Ființei. Fiindul individual – în extenso fiindul Pluralității numită națiune, popor. A cultiva, aici, algoritmic și psihanalitic (C. G. Jung) – propriul ID în raport imuabil (!) cu ID entitatea națională. Însă, acum, conceptul Uniunii Europene și al globalismului, agită în conștiințele naționale – din arealul estic –, în mod traumatizant, simțirea *Naturală* a apartenenței și temerile retrovertirii la un alt fel de... comunism! Când totul va fi pregătit, vom avea pe C.I. specificația de Cetățean UE, naționalitatea română?

Preparatio II. Seminarul

La Deva, odinioară, situate alăturat în creierul târgului, cele două instituții dirijiste: Industria Cărții și Industria Cărnii. Fiecare cu avocații lor, cu psihologia lor, de „directori de conștiință”: ținta „omul nou, cu o înaltă conștiință materialist-dialectică”... Dintre Um-

brele care conduceau aceste „nuclee” dure, au ieșit după 1989, „emanații” din țara lui Ciuruilă-Vodă.

*

Totul, din toate părțile, un haos ce tinde a capta logica lui Cogito, a o destructura... A scrie, îmbătrânit în visătorii, ca vindecare, un tratat de recompunere? Utopie de tip religio... Psiho-celule stem, cum am intitulat o carte.. (Gnoze și pregnoze).

*

Urzelile imaginarului, ale lui Nous... Ontologia suferinței de a nu uita.

*

Într-o pivniță dintr-un sat, auzii de la producătorul țăran de vinuri albe și roșii, despre așa zisa „nebuie a vinului, în iulie”: turburarea de dinaintea limpezirii, înnobilării. Am un poem cu acest titlu, într-o carte de dinainte de 90...

*

Aurul ar fi rezultat din ciocnirea a două stele neutronice.

*

Există în adâncimile geologice globale, o așa zisă „centură de iridium”, efect al unui cataclism cosmic, de arderi colosale, de miliarde de ani... Iată pentru cugetul nostru limitat, captiv, ceva egal cu absurdul.

*

Ion Vinea: „eu am văzut idei”. Însă ideile sunt cu efectul feed-back, dar și placebo, dar și nocebo. Ideile clar-vizionare, dar și orbecăitoare. Etimonul la IDEI este ID-ul, al id-entității.

*

Un text liric este peren în măsura în care conține, codificată semiotic, informația revelatorie, comuni-

cabilă. Semiotica, semioza, ciudat amintind de acel Semyaza, civilizatorul rebel, cel debarcat cu 200 de internauți (?) pe Muntele Harmon. (Vezi Apocrifele lui Enoch, biblicul, descoperite la Nad Hammadi, sau la Qoumran?) Ne patinează memoria. Uzura, suprasaturăția.

*

Năluci, himere – amăgitoare stigme
Au zdrențuit heraldice enigme
Atlazuri înăsprite, paradigme.
Sieși se-ascunde zeul.

*

Acerbi, ai Fricii ctitorind credințe,
La dumnezei străini, proto-eclectici,
Spurcând bătrân Butucul, fals științe,
O! Călărețul Trac, Divinei Ființe
I-au otrăvit cohorte de venetici
Duhul Străbun.

*

Aur înghețat, al memoriei underground. Sângele
zeilor căzători.

*

Un vânt care zgreabănă portalul sanctuarelor în
ruină. Al antimemoriei.

*

Toate codurile arhaice, sunt de fapt semințe ale
dogmelor, doctrinelor, utopiilor care fac dinamica lumii.

*

Cu cât te dedici mai mult, cu atât te pierzi mai
mult. Cu cât dăruiești, vei fi prădat. Vampirismul este un
fenomen psihotic, din tenebrele imemorabile ale Logo-
sului. În mitosul românesc, avem și un logos feminin :
LOGOSTEA...

Preparatio poieion

Măinile tale îngândurate...

Forma de plantă a rinichiului, petale-calice...

Rațiunea și Imaginația, gemelare.

Necunoașterea limitată de sine, dinamica devenirii.

Dorința divizată care ne naște.

Am dat numele tău unui izvor care pulsează și în mine.

Sunt ego-ul din toate timpurile și toate sunt în mine-mi.

Sunt Acum-ul continuu.

Natura – Nat-ura, de la Uriel (arh-îngerul?)...

Etimon pentru UR, Urușim, Uruma... uriași

Babilon: bab-El-ul ontic?

În Caucaz (caucii!), Alpi, Carpați... duhul prometeic, civilizator, rebelionar, luciferic?

Sfîncșii Carpaților (v. Bucegi ș.a.) – (erei megalitice) – cu numele de Bab-Babe, de la Babilon?

Nous – adică NOE, Noul Om ciclic, neo-menschul?

Nebunia lui Nero și profesorului lui Socrate...

Voi, fiii traumei și incestului, prin naștere în corp.

Planta primordiei, care s-a smuls, ca să umble. A înnota în aer.

Capul meu, capul tău, cuib cu aripi.

E înnăscută percepția și decantarea lumii în mod poetic. Și, prin cultură, cultivare, modus vivendi.

Daimon, demon, domn. Verbul demonstrației, al adevărului, comunicării, cuminecării.

Raslele ar fi fost 17... Procesul hibridizării tinde spre fraternitatea universală: rosacriucienii. (v. Max Heindel).

Blaga L-a numit „Marele Anonim, sau Marele Orb!” Dar ochiul compus al libelulei, de ex., cum vede, ce vede? Tot ce este însuflețit, vede. Și credința vede.

Vederea a făcut ochii, ci nu invers. Noaptea vede, ci nu lumina?

În ceruri sunt așa-zișii „bătrâni de zile”: deci și ei muritori. (v. Enoch).

În Lemuria nu exista moarte.

Horele dintâi: dansul lemurienilor de azi, ai unei extincții mai încetinite?

Fii ai traumei și-a frustrării, ai incestului primar?

Tot ce își imaginează umanul, este posibil necum probabil.

Tiparul eteric plasat în pântecul matern.

De ce are masculul uman glande mamare, inactive: fie ATAVICE, fie în așteptarea unei posibile reacții?

Au existat (persistă) „atomii germeni”, determinând Egoul. El este intelectul.

El este extras (resorbit), la moartea fizică. (rupe-rea firului de argint).

Un declin al Patriilor, urmare a căsătoriilor internaționale: ieri migrațiile, cuceririle, acum precipitat de conceptul globalist...

Călătorim spiralic, circular, repetitiv, prin materie.

Percepția: diferită de reacția la șoc.

Urechea, cel mai straniu organ de simț. Cochilie în care răsună oceanul.

Gândul auzit, iată ce ne poate teroriza.

Glanda pineală, la origini a fost un organ?

Conștiința arhetipului, definită ca o stare de transă.

Spiritul vital este heruvimic. Arhanghelii au fost cândva umani. Serafimii trezesc spiritul uman. Conștiința a fost ab initio o viziune interioară.

Spiritul luciferian – retardatar întârziati din valul de viață al îngerilor (rosacruccienii).

Nadirul (latent al) densității. (v. și Ion Barbu).

Cain este numele pentru ramura agricultorilor, vs Abel, a păstorilor. Vegetal și carne.

În epoca Lemuriană s-au diferențiat sexele. Relațiile sexuale au produs conștiința corpului fizic „Adam a cunoscut-o pe Eva” (Verbul cunoașterii, așadar)...

Lemurienii se vedea pe sine interior.

Atlantida – a șasea zi a creației.

(Au fost rmoahalii, tlatvati, Tolteci, Uranienii primitivi, semiții primitivi, akkadeienii, mongolii).

Patriotismul evreilor a determinat întârzierea progresului lor.

„America este creuzetul de amalgamare și de emancipare a tuturor raselor; leagănul tuturor raselor” (Max Heindel).

Omul este planta inversată. „Cu cât murim mai des, cu atât trăim mai bine (idem). (idem).

„Șiretenia”, viclenia caracteristică altanteiană a evreilor”... Dar a grecilor (n). (idem).

Crucea este simbolul curenților vitali care însușesc cele patru regnuri” (ibidem).

Cele patru faze ale religiilor: frica, lăcomia,, iubirea și datoria (idem). Eroarea adoptării unei religii străine (v. Socrate „urmează-ți zeul”, Sentițe, Legi anteCristos).

Scopul Religiilor de Rasă ale lui Iehova (JHWH) este de a subjugă corpul dorinței”. (ibidem).

Biblia are un sens alegoric (Sf. Pavel).

„Interesul, și Indiferența, sentimentele gemene care conduc lumea”.

Deasupra sentimentelor – studiul matematicii.

Sentimentul a fost trezit prin tortură (terror mentis?, n) în Lemuria.

Voința (gr. Thelema) este o forță solară exprimată de sexul masculin. Imaginația este o forță feminină, lunară.” Înainte de sfârșitul Epocii Hiperboreene, Soarele, Luna și Pământul formau un singur astru iar omenirea era bisexuată. (ibidem).

Nu doar Venus, ci și Neptun, sunt intruse în sistemul nostru solar. Venus are o evoluție orbitală inversă. (n). Somnul ne repară forțele.

Platon: „Sufletul lumii este crucificat.” (anteChristos)

Temperamentul nu este efect al eredității!

Virtutea nu este sinonimul inocenței, ea cere cunoaștere și discernământ.

Eterul vital este eliberat la vârsta de 14 ani. Simbolul crucii: cele patru regnuri.

Ego-ul intră în uterul mamei la 18 zile după concepție.

Unele persoane decedate ignoră că sunt moarte.

Corpul vital și cel fizic se dezintegrează simultan.

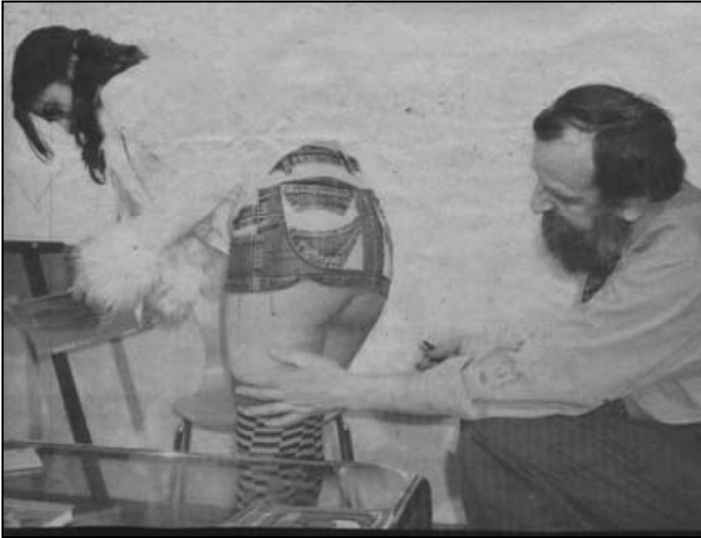
Conștiința-fruct al Purgatoriului.

Voința, vrerea (thelema), este expresia spirituală a forței sexuale pozitive, masculine, solare. Imaginația este feminină, negativă (sub) lunară.

Piper/ pamphlet by Eugen Evu

BRAVOS, TITI, JOS GHIAURII!

Un ieșean – ghelărean de pretutindenii

Studiu pidosnic la obiect al maestrului Titi ...

Mai nou camuflajul artei porno este „filme pentru adulți”. Ar fi de „camuflat” și legitimitatea conceptului de „artă”, mai ales când ne referim la erotomania lihodă a subculturii, de pârlomagă, atât a producătorilor, cât și a consumatorilor cu tremurici a acesteia. Nu știu cu ce anume a fost statutat moldoveanul native (Iași) cu apelativul pornofilmic „Tinel”, drept membru al UAP București... Bănuim că tot cu ceva de soiul unui phalus (de gips, șpan, (bbbbbrrr!) travertin, poliester, lignit, marmoră de Marmosim?), – Videanu et comp? Așa cum declară el în „Ziarul Hunedoreanului” (miercuri,

15 nov. Anno Pomini 2009) într-un „reportaj 100% „răsfățat pe două pagini... Se invocă și un site titrat nițel pedofilic, HUwww.playboydaddy.comUH. Pe care nu am avut curiozitatea a-l accesa. Ne ajung paginile „celui mai citit ziar din județul Hunedoara”. E drept că generozitatea spațiului cuprinde juma de pagină cu o imagine Actor XXX, scenă din filmul „pentru adulți” „Profesorul de matematică” – scenă în care „membrul” Tinel, recte Constantin Sinescu (probabil și acesta un pseudonim, deoarece numai moldovenește nu sună?) – cu barbă leit a popii de la Tanacu, se uită cu jind metafizic la juna elevă căreia îi explică pe tablă teorema lui Pitagora, cu o figură de vânjos cu burtică – obsedat sexual inconfundabilă. Alte 50% din pagini sunt ocupate de o casă mică din Simeria, unde născutul la Iași a fost adus de părinții lui, probabil cu celebrul Trenul Foamei, în inocentul Ținut al Pădurenilor, desigur, pentru a a-și câștiga o pâine și a-l crește pe viitorul sculptore și „om de filme pentru adulți”, colac pe cuibul de pupăză, și membru. Sunt reproduse și patru „opere”, simple eboșe ale nonfigurativului cu iz crâncen de kitsh... Textul specifică bravurile „devenirii”, extrovertirii sau cum vreți, a personajului. El ar fi „realizat” și „două busturi de bronz ale poetului basarabean Grigore Vieru” (asta probabil post-mortem, oricum, post sculptura aia cu phalusul de ghips!), care „vor fi amplasate la Chișinău”. (???) Răzbunarea istoriei: „vă ordon, treceți Prutul înapoi, ghiaurilor”! Sărmanul Vieru, el, care avea cultul unic al mamei și al „limbii noastre cea română”, sau dacă „rememberăm”, al „limbii comoară / în adâncuri îngropată” a lui Alexe Mateevici... Te pomenești că osârdia „punții de flori” de la București, va contribui și cu niscaiva roni din

spartul buget al culturii guberniei Boc, să înalțe bustul peste Prut și, cum afirmă el, altul la... Alba Iulia?!? Poate va avea ideea să facă o dublură a phalusului, la dimensiunile unui tun, ca să bage spaima în famelismul hermafroditesc al babelor (fu) turiste octogenare din U.E. Bunăoară ar fi bună de preș onorific nonagenara Nina Cassian, din New York, recent propusă de mediile Banului Mondial candidată Nobel?! (revista Minimum, Israel, 2008, România Vip, 2009, ș.c.l? Adânc întunericitul fost ghelărean ne lasă paf când declară: „lucrările mi-au fost comandate de președintele „Ligii Culturale pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni (L.U.C.U.R.U.P. subl. n) prof. univ. (de tristă viitoare amintire?) dr. Victor Crăciun!!!! Mai aflăm că lucrări ale debarcatului din Ghelari, sunt deja amplasate la Toplița (Harghita) și Medgidia, Bacău... Se sparie gândul să nu-i fâlfâie ideea de a se „amplasa”, tot pe bani bugetari, la Ghelari, eventual în incinta vilei Constantin Zgîmbău! Dar să nu păcătuim cu gândul cel ne moldovean, devreme ce e vorba de „unitatea românilor de pretutindeni”... Povestea ce reiese din textul ziarului devean, se derulează și face „reeting”, neh? Traseul post ghelărean, Simeria, apoi – din anul apocalipsei amânate 2000, capitala, unde, cu amplasamentul unui Zoltan Nagy (?), pe platourile de apartament ale filmului porno. El, sculptorul, este și interpret principal, un profesor de mate, care, „se trezește în pat cu eleva pe care o meditează, mai tânără cu 35 de ani ca el” (pag. 6, Ziarul hunedoreanului).

Într-un mic medalion surâde din spatele camerei și regizorul Zoltan Nagy, fala phalusului pentru adulți. Întrebarea e: dacă astfel de pelicule (sau pulicule) sunt „pentru adulți”, devreme ce eleva are nici 20 ani? Recte

eroina „filmului de industrie erotică” fie este deja studentă, fie a rămas repetentă câțiva ani, recuperând ca „victimă” prin complicitate, eventual spre a ajunge și ea la vreo academie, așa cum a ajuns "scultoora"... Sinescu? Bruce, ne amintim că în anii 80, la internatul „de fete” din Gletari, acei dascăli care aveau înclinații homosexuale și pedofilice, erau „exilați” acolo, respectiv șantajați pentru viciul, sau boala lor, de partid și securitate... recent am aflat că școala ghetăreană, altfel termopanizată, e pe sponci, datorită împuținării elevilor, efect al căderii mineritului și natalității din Ținutul Pădurenilor. De ce nu s-ar opinti onorabelii de sub oblada dlui prof. dr. Victor Crăciun (?) de a înființa pe dealuri ca o replică a catedralei, un studio mondial porno production manager Titi Sinescu? Foamea de bani a mineritului decimat după 1989, ar fi și astfel îndestulată, ca să nu mai vorbim de nobila țintă a „unirii românilor de pretutindeni”! Democraticul reportaj de care facem vorbire, reproduce câteva „sculpturi” ale lui Titi-de-pretutindeni: Un bust redus la doi sâni din bronz, evident stimulați pentru alăptare și desfătare, după ultima tehnică Hollywood; o lucrare bizară ca viziune, amintind un născut distrofic, membrele inferioare și cele superioare fiind unificate; un bolovan de Marmosim Videanu, o mogâldeată căreia sculptorul i-a adăugat niște zgârieturi, sau zgreabăne probabil pentru stimularea orgasmului la autor; o talpă din poliester lipită pe o bucată de calcar. În fine, revelația imaginistă a reportajului încheie pidosnic (pe din dos, pi moldovinește), cele două pagini: o jună de vreo 20 de ani stă cu spatele spre el, genialul cu barbă de călugăr hirotonisit la sex-film „pentru adulți”, studiind literalmente fesele (bucile) dolofane ale

„elevei”. (vezi imaginea). Ce să mai „comment”, măi animal? După „44 de ani în județul Hunedoara”, se va fi simțit nevoia musai să i se facă reclamă unui atare ipochimen: „Am trăit și am creat (!) 44 de ani în județul Hunedoara, la Ghelari, Hunedoara, Simeria și Deva... La Simeria am avut atelier, în 2000 am plecat în capitală, rememorează sculptorul, care este absolvent al Școlii de Arte plastice de la Slatina și are la activ peste 25 de expoziții personale și de grup, în țară și străinătate, colecții particulare: Italia, Statele Unite, Canada, Franța și Germania”.

Imagini mușcate

„Directori de conștiințe” (dixit ai lui Cristoiu and remanenții), acum redefiniți „formatori de opinie!”. De ce nu informatori? Nimfo-martori. Opiniile opinca-rilor... Ăștia, cu presa lor bășcălioasă, măcar se distrează: mușcătura oximoronică. Nechezatul, behăitul, mormăiala, lătrătura, mieunatul, sâsâitul, căderea în onomatopeea originară, agonia, moartea limbajelor.

*

Apollinicii, solarii, ei exaltă energiile subcuan-tice, ei zeifică. Iar mai jos, tenebroșii, spăimoșii, caraionii, papahagioșii, și zbanghii acelei hipertofii disimulat suicidare. „Maeștrii” și „margaretele” lor, smintiții din tagma patologică a lui Dostojevski sau W. Blake, and cohorta. Toți cei ce nu mai au „organon” – dacă au avut, – elitele belite, cum le zice Błaga: „spirite pișate pe garduri”, vorbind despre bere... Într-atât s-a banalizat nebunia... dirijismului ăstora, savantlâcul.

*

Carne-carte-moarte.

*

Așa funcționează info-saltul: ca un angrenaj monstruos, roți dințate-n roți dințate, rulmenți spărți și scrâșnetul ad infernos, al marelui subcortic global.

Fiecare strigă, ca surzii, și nu aud, deși par că se ascultă. O surzenie oarbă.

*

Cărțile tale... Și tăcerea lor de miei răstigniți încă de vii. Zvâcnetul.

*

Sufletul bătrân al lumii. De copil dement, extra-uterin, cum scria Gellu Dorian despre infanta O.Ș.

Morbiditatea, mortificarea grafomaniacă a scribilor, a dăltuitorilor, a măscăricilor-actori, măștilor ca fețele mutilate din leprozeria descrisă de Blecher, sau în „Un caz de automutilare”. Și infernul din „Împăratul muștelor”, în arhipelagul lui R.C. – dolicocefalul...

*

Timpul din moluște, din fluturi, din tiparele toate, în Fractalia. Timpul efemeridelor, și în abnorm, timpul saurienilor... Timpul, care nu există.

*

Originismul aparține de-acum anistoricului (sic, n) – prin aceea că energetic s-a consumat, convertit în altceva; paradigmele globale s-au modificat radical, fie violent (revolte, revoluții, războaie zonale, criza religiilor, neo-ideologiilor integratoare vs conservatoriste, etc), fie „pașnic”. Efectele ambelor direcții au milioane de victime, ne avem a ne mai ambeta de eroism-idolisme – sacrificii întru cutare sau cutare „ideal național”. Revenind la ideea seminală a acestor considerații, cea de CULTIVISM, (cultural-cultural) – probabil unica

direcție bună este cea a toleranței prin INTERCULTURALITATE. Așa cum este un imperativ global când se exacerbează origenismul, legitimitatea priorității locuirii etc. – ignorând procesele modificatoare (devenitoare) – de după cuceriri, războaie, revoluții, mai mult sau mai puțin pașnice..., două sunt primejdiile resuscitabile și aparținând patologiei umanului în crizele istoriei: leninismul au nazismul, totuna!

Preparatio poiesis II

Avem setea de real, dinspre decompensările deconstructive ale aspirațiilor. Cu cât acestea sunt mai înalte, cu atât riscul este cel icaric, al prăbușirii –imploziei – sau îngreunării gravitaționale. Ușurarea prin scrișul liric este mai catarsică decât prin proză. Nu cunosc un mai mare reconfort decât cel al scrierii lirice. Acel ceva ce nu avem, nu ne aparține, ci e al Nevăzutului.

Visele sunt naiadele izvoarelor din memoria freatică, ale beatitudinii de la trezire. Nesațiul insațietatea psihicului, cu al său copil jucăuș, al mirării de a fi, este un fel de corp energetic pulsatoriu!, al organicului, căruia îi este prizonier și locuitor. Textul liric este urzire, ci nu dăltuire, nici proiecție holostică, deși... Treptat, prin ani, am înțeles că poezia mă scrie pe „mine”, ci nu eu. Poate asta îi alarmează pe sceptici, dar știu cu viața scrisului meu, a cărților mele trăite, uneori editate, că inspirația aparține supra-eului, oglinditoare a sufletului. Este un demers spre o stare de sănătate, de însănătoșire transcendentală.

Deseori căutând ceva, am descoperit altceva, ca în a treia lege a dinamicii, a lui Hegel; acesta e atribuită

Hazardului. Însă important este să descoperim, fără a scormoni în sine jocul mirării, curiozității noastre înăscute, de ființe iscoditoare, uimate că există. Eventual proslăvind aceasta!

*

Criticul necesar mie este cel al flăcării „reci”, al cuțitului de flacăra, ci nu al flecărelii sentențioase, uneori orgolioase și suficiente; joc de arbitrii mituiți. Nu al lui Al. Piru, Eugen Barbu, Negoșescu, Iorgulescu, Alex Ștefănescu, ambii Papagahi, Liiceanu, Patapievici, (consumiștii), ci al lui Doinaș, L. Ulici, M.N. Rusu, Regman... Ci al pleiadicilor Călinescu, Lovineștii, și ai lui Nicolae Manolescu (mai recent), Aurel Sasu, Mircea Zăciu (parțial), Gheorghe Grigurcu, Paul Aretzu... Într-un fel reconfortant, am agreat și direcția încercată de Marin Sorescu, „singur printre poeți”, în sensul că se considerase un parodist, un parafratic, un oximo(I)ronic... exotic.

La Weimar

Ploile electronice, ploile psihotronice... Și în substraturile (sau supra?) psihicului, germinațiile aritmice ale sâmburilor, smintitul ciclu al elementelor cu pulsația fiindului (scarat în interregnum), chinuită ca spirit temporar captiv, gata să încolțească, ori să se stingă. Legea căzută, scăzută, din cosmos versus chaosul, tendința de a scăpa de sub control – prin delirul subcuantelor, murmurul sferelor, thalazic, monadic. Goethe, la Weimar, a înțeles și a suportat. S-a mântuit sieși. Ca odinioară Omar el Khayyam.

Vămile

În vis, am visat că m-am trezit și m-am chinuit,
poetizând, să nu uit.

Și eram altă ființă.

*

Problema morală rămâne aceea de a scrie ca să îți
fii ție însuți util, prin re-înțelegere, dar și a fi și altora.

*

Bucuriile care vin neașteptate, sunt mai vibrante,
fiind dorite de interiorul sufletesc, cel prudent, cel ce nu
se zbuciumă vizibil. (minieșeu)

De rerum tempus

Timpul din opera literară, din arte, este mai
degrabă modulată (trial) pe frecvențele somnului (visă-
toriei, coșmarești sau feerice: un timp ancestral, de
dinaintea Ființei cuvântătoare, timp ce pulsează reduc-
tiv, decantat, un timp al Imaginii și Reprezentării...
Codurile ne sunt straturi-substraturi ale Memoriei –
dimensiuni spectrale, de tip rogeiv.

*

Miliarde de globule, roșii vs albe... de celule,
fiecare fiind în fluxul memoriei naturii... Natura este și
spirit, proporțiile și măsurile Ei, nu au cum fi cuanti-
ficabile prin rațiune... Uimirea, mirarea, Starea „ino-
cenței nepierdute”, a copilăriei (paradiziacul) sunt ale
geniului și ingenuității. Existențele, bioticul, de la
ameobe, insecte, animale în „sus”, până la Om (omul
Trial, din interregnum) – toate ard-curg-pulsează și se
sting, ca resorbite de Ceva numit moarte... Moartea

însăși este timpul din (fosta) operă vie, umbra în retragere, consumată și restituită Eternității... Ce a fost – dacă a fost, este memorie vremelnică, dănuind în realitatea memoriei celor ce nu uită imediat. Însă legea este că totul uită: uitarea de sine, alienarea agonică, nu pot (nu au cum!) conține (reține) Demnitatea ca mister divin în ființa umană. Timpul din poezie este cel mai straniu, este al Intuiției (inspirației din duh), mister paracletic. Saltul, asaltul, sforțarea tehnologică, robotizantă, recuperatorie, antientropică, reprogramează funcțiile noastre cerebrale, captive în Dual... Revelația este cumva enunțabilă astfel. Totul este de fapt ceea ce semnifică; și decantează, filtrează, substanțializează ca sublim (sublimare). Murim în sensul invers al arătătoarelor de pe „cadran”. Suntem „situați” între sublim și abject, între sacru și profan. Devenim regândindu-ne, conștientizând temporar, însă uitarea scarată, ne este necesară, spre a nu înnebuni.

Cum s-a spus despre muzică: „este ceva în muzică, un ceva care nu aparține omului” (parcă Nietzsche?). Dar nu doar în muzică.

Omul este cugetul său, în timpul său (durata din opera vie), dar și în interferențele cu Timpul nelocuit, doar deductibil, Timpul incuantificabil, al gândirii noastre fragmentare, al finitudinii...Nu avem CUM să înțelegem (gândim, conceptualizăm) Infinitul. Viul nu „poate fi”, decât captiv sieși. În nadirul său, latentă, așteaptă (rabdă) suspendată ca mister, vama morții.

De fapt creatorul moare ciclic în operă, spre a se perpetua, ca și cum se autoreplică.

*

În cetatea căzută spre interior, trăncăneala pseudo-elitelor și mulțimile lui Le Bon, mancurtizate,

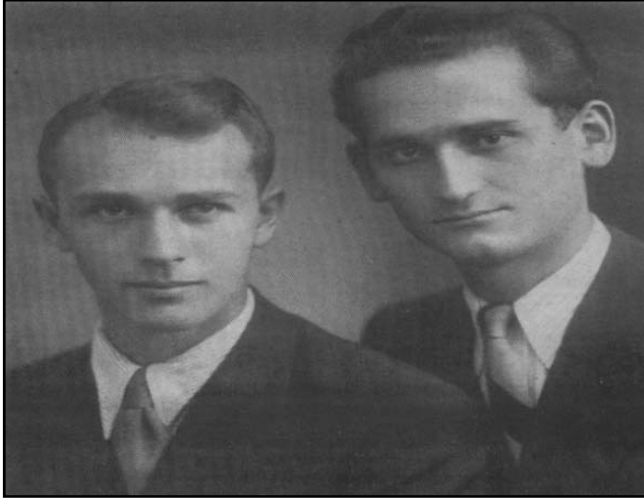
massificate, determinându-și (ca efect bumerang) – destinul; falșii profeți, ca și psihologii acestei noi barbarii, nu au organon-ul

Noimei Cunoașterii, ci al surogatelor ei. Sintagma secret service-ului comunist, de „lucrare în orb”. Experimente ale alungărilor din „paradeisos-ul” inocenților, părții de îngerime din om, sângerândă. Nu animale bolnave, ci duh bolnav, al infestării roșii, sanguinare, o, ce hemoragie la mesele zeilor canibali!

Arhiva Noua Provincia Corvina – Cercul de la Sibiu

1. Sibiu 1944. Rândul de sus: Ștefan Aug. Doinaș (Ștefan Popa), Deliu Petroiu, Al. Cucu, Viorica Guy Marica, Ovidiu Cotruș, Lia Jaquier, I.D. Sîrbu, Ilie Balea, Radu Enescu; rândul de jos: Cornel Regman, Eugen Todoran, Henri Jaquier, I. Negoïtescu, Radu Stanca.

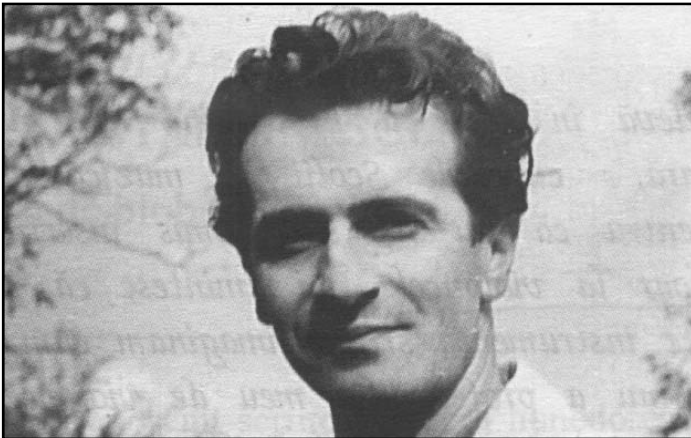
2. Negoïtescu și Radu Stanca, studenți.

*3. Șt. Aug. Doinaș, I. Negoïtescu, Lucian Blaga, Radu Stanca,
Nicolae Balotă.*

**4. Dorina Stanca (Doti), în rolul Mirandolinei din „Hangița”,
de Goldoni.**

**5. Hunedoreanul Dan Constantinescu, membru al Cercului și
actor în perioada sibiană a studenției**

6. Rămas în Germania, împreună cu soția sa Lucia-(Pușa) și vioara Stradivarius, D.C. – Nicoară a lăsat opera sa și ineditele, la Biblioteca română din Freiburg. În imagine, mormântul poetului din același oraș german.
(imagini Casa Dan C. Nicoară, 1986).

Aktionsgruppe, un model pentru noi, sau un altfel de „Caz Wagner”...

Când **Herta Muller**, o vreme soția prof. de germană Richard Wagner, fost temporar coleg de cenaclu la Hunedoara, a cucerit **premiul Nobel pentru literatură**, am regăsit, prin arhiva mea literară, antologia „Vânt potrivit până la tare” – remarcabil volum – manifest al rezistenței prin cultură, celei pledate la „Cenaclul de Luni” al domnului Manolescu, și volumul

lui „Creta neagră”, (în românește) – trimis mie de la Berlin, unde a emigrat „repatriat”, după revoluție. O mare parte din pagini au fost scrise chiar la Hunedoara, când eram colegi de cenaclu aici. Memoria este și ea o arhivă, iar „criza de luciditate”, cum îmi titrasem un editorial în ProVincia Corvina, am resimțit-o în felul meu, aici, nu ca acel grup – nucleu dur al rezistenței, prin PARODIERE, invocat de Wagner; amintirile mele sunt cele de tip „izbuc”, iar uneori de „vulcan noroios”, eventual cu efectul „meditației trans – ce dentale” – așadar de spălare a creierului, spre a suporta terror mentis... Germanii bănățeni îmi erau colegi la Filiala USSR Timișoara, iar între ei mi-a fost apropiat jurnalistul și poetul Nicolaus Berwanger, din generația mea, care mă încurajase „din patru inimi”, în conflictele mele cu cenzura tov-lui Anghel Dumbrăveanu de la „Orizont”, și cu o parte din cei de la editura „Facla”, unde debutasem editorial prin concurs. Sigur că ei, șvabii bănățeni, erau hărțuiți de securitatea gen. Mortoiu și de activiștii fostului șef cu „propaganda”, tov. N. Florescu, amic cu scriitorimea în sensul înregimentărilor, a celor ce conveneau prin duplicitate regimului ceaușescu. *Actionsgruppe* a fost în opinia mea, mai eficient, mai demn, în atitudinea, demnitatea și programul lor etic – ESTetic, decât alte grupări care au dat de furcă dictaturii. În umbra protocronismului, știam că ei, nemții – șvabi și bănățeni –, au fost *realmente vânduți pe mărci (ca și evreii)* – de către ceaușești, în așa-zisa acțiune securistic-controlată, de „reîntregire a familiei”, emigrarea în Occident. Nu pot uita cazul unui poet genial, hunedorean, prietenul Martin Szegedi, originar din ALBA, emigrat și el în Germania... dar despre el, am scris altădată. Richard

Wagner își amintește: „Promovarea culturii naționale a însemnat, implicit, promovarea culturii minorităților naționale, iar minoritățile și-au regăsit („paradoxal, n.n.”) – conștiința originii lor” (R. W., revista Corso). Este ceea ce se petrece mai de amplex, tot „paradoxal”, cu minoritățile mari din țară, secuii și maghiarii, și altfel, romii ș.a. Dictatura a fost pentru scriitorime, un coșmar paranoizant, care uneori a distrus destine, familii, a determinat boli psihice grave și sinucideri. „Memoria cretei negre”, una monstruoasă, zace în Arhivele CNSAS, dacă nu a fost arsă de „revoluționarii” securiști infiltrați kagebistic, de generalul criminal Militaru, și de „cosmetizații” securității „recuperabile”... Revoluția a fost mână-n mână cu securitatea, cum însuși dl. Manolescu scria într-un editorial al României literare.

„Se ajunsese astfel la renașterea tradițiilor și a folclorului și, nu în ultimul rând, la un fel de provincialism autosuficient” (subl. n.) – spune Wagner. „Asta ne-a determinat să disprețuim tradiția, grupul banatic parodia tot ceea ce era tradițional”... Mărturisesc că pentru mine, rămas acasă, în „provincia” natală, grupul german a fost un model, în arealul propriilor noastre avatururi din dictatură. „– Voiam să fim liberi și credeam că puteam să decidem singuri asupra modului de a fi liberi!” (idem citat).

„– În România nu este normal să îți critici țara. Cineva care ține la țara în care trăiește și vede că lucrurile nu merg cum trebuie, e obligat, e de datoria lui să spună ce nu e în ordine. Restul mentalităților sunt rămase din dictatură. Orice om care gândește altfel – în România – este perceput ca dușman. Nu adversar de idei, ci dușman.” ...Din nefericire, mă tem că aceste

idioate și perfide „strategii” au fost moștenite (toxice) – la noi, și vor trebui epurate prin mai sincera politică culturală, astfel să nu o „exportăm” și în Vestul celor 3,5 milioane de români ai noului... Exod. Opinez, nu doar sentimental, că, alături de doamna Herta, Richard ar fi meritat, pentru opera sa, același premiu Nobel, dacă nu măcar unul Opera Omnia al USSR...

Cimitirul vesel

Suntem, ești, ființă psihotronică, a orfismului, capul lui Orfeu plutind pe Stix-ul memoriei subterane, în underground. Suntem ai mutației dinspre sorgintea genomică, pe arterele colaterale, pe sinapsele forțate de autocunoașterea fără viziune, fără intuiție pură. Eroism al disperării, al frustrării de origine celestă... Eroism izbucnit din revolta lașității credule,

Eroism suicidar, idolatric... Iar Marele Eon se contractă și se dilată până ucide în „micul infinit”, oricum, iluzoriile limite. Ce atitudine, ce paradigmă care încă ar face suportabilă revelația (că murim trăind, clipă de clipă, an de an) – pradă unei legi „mai presus de bine și de rău”, sau a „robului care e și Fiul”? Revelația absenței Iubirii din Operă a Creatorului? Sau a ipocritei teze a Culpei Originare, ca stigma?

*

Suntem, încă suntem, tot mai rari gravitând pe orbite rebele, ca Venus în Sistem. Venus, zeița captată, Luceafărul de dimineață, Lux Ferris, „Purtătorul de lumină”. Însă în care calendar, altul decât cel al Soarelui nostru? Și există o particulă sub cuantică numită Neutrino...

Conștiința de sine a fost damnată abh initio ca un păcat original, adică determinant. Străbatem invers Eonul, sub stigma învinuirii. Ai frustrării „din ceruri”, intergalactice, ai captivității cercului (rotației, mișcării) în Spiralis. Pe invizibili araci (stâlpi, verticalitate de trestie, suind chinuiți spre Lumina de dincolo, recte de dincoace...,cea care răspunde în ecoul rațiunii noastre, cât timp ne este dat să fim vii.

*

Omul nu a fost tolerat ca grădinar (Paradiziac), ci a fost „alungat”, scos din condiția speciei dintâi, silit de existența în organic a deveni vânător sau îmblânzitor de animale (miturile pastorale, deșertice sau montane)... Adică adoptându-le. Spre a le sacrifica. Dar vânatul devine vânător. Oare există un instinct de vânătoare și la... îngeri?

Colocviale la Bunavestire ***Pamflet de dai boje, adică de pomană.***

Cam prea toate ni se „trag” (recte împinse) de la ruși, fie ei numiți ucraineni sau ruteni. Naravuri, în zisa dulci „maldavinească”. Iote, și asta cu noua formulă a „reformatorilor” lui Băsescu, Boc-Ungureanu-Server Ionescu – Cotoi and liota. Formula „voluntariat”, „carivazăcă” a fostei „munci voluntare”. Ce mi-e Fiat voluntas *Urîsîsî*, via votca „celor tari”, Stalinskaia (citată publicitate Antena 3 TV) –, tari adică a-și prosti „propagandistic” (citată Elena Udrea) – clienții platnici – contribuabili, întru propășirea prin rapt, „naționale (citate Caragiale). Cu tichiile măgărimii pseudo-elitice, „misionariste”, cum bunăoară conceptul de VOLUN-

TARIAT. Cei ce se zbat să facă ceva pentru cultura neamului, aia neînregimentabilă, își dau cu stânga-n dreapta, pagubă-n amarul averii lor, punct-ochit, punct lovit pentru noua propagandă.

Ceva de dulce

Oare moartea eliberează facturi, chitanțe etc.? Desigur, certificatul de deces. Dra și ăla suprataxat cu timbru fiscal și „ceva de dulce” groparilor, slujbei la catafalc: depinde, o oră de slujbă, 100-150 euro, pupeze sub colaci.

În aste vremuri nu (se) merită nici să mori, cum zisei undeva.

*

„Trăiesc un început”... (Elena Daniela). Paradoxal, trăim cotidian și un sfârșit. Orice ieșire de undeva, este intrare în altundeva... Iată speranța.

*

Dl. Geo Vasile, marele italianist, îi scrie cras – agramatical undeva, unei femei: „dumneavoastră însăși”!!!? Conchidem că excesul de traduttore-traditore, ...dăunează grav ...limbii native. (alternative, carivazăcă).

Memorable. Criza culturii românești și Criza omului contemporan

Nicolae Breban: „am un cult al prieteniei, aș, zice, sinucigaș” „Tema noului meu roman, continuarea Bunăvestirii”, este cinismul văzut ca boală a acestui

secol, intitulat și cinismul politic”. (Ziua și noaptea, roman scris la Paris.) (Angela Baciui Moise, *Mărturii la sfârșit de veac*, vol. I)

*

Emil Manu (despre Ion Caraion): „Pentru propaganda ostilă pe care o întreținea și oral și în redacțiile revistelor și ziarelor la care colabora, Caraion a fost arestat și condamnat la 5 ani închisoare, ani petrecuți la Canalul Dunăre-Marea Neagră, la minele de plumb din Cavnic și Baia Sprie, apoi la Periprava, unde se recolta în condiții primitive trestia”...

– *Der Bücherwurm / Viermele de bibliotecă la memoriei „cosmetizate”. Amintiri ne frumoase.*

Ion Caraion a murit în Elveția, după ce fugise, ultima-i carte fiind Jurnal, vol. I. După „Cel mai iubit dintre pământeni” al lui Marin Preda, eroul principal fiind inspirat de tragicul Caraion, aveam să constat că Ion Caraion lăsase în țară, fortuit, o bibliotecă de 15.000 de volume și un vangăr de cărți propuse la Cartea Românească (știati domn’ e dir. Dan Cristea?)

Între care și dactilograma (exemplar unic) a cărții mele „Realul halucinant”, pierdută probabil în noile pivnițe ale „moștenirii” sinistre a editurii pretins a tuturor scriitorilor. Când am fost la C.R., depozitul editurii era doldora de aceste opere cenzurate: martori Florin Iaru, că sârmanul Virgil Mazilescu s-a sinucis la propriu, iar editorii mei la CR, înainte de 1989, Cornel Popescu și Mircea Ciobanu, D-zeu să-i ierte, au răposat.

Păi Sorescu zise, când era ministru al culturii, că nu avem literatură de sertar???! Romanul meu „Roșu

putred”, 1986, a zăcut în fișetele (cu fermoar) ale editurilor Cartea Românească”, „Eminescu”, și post – lovilution, Humanitas (Liiceanu și red carte Zografii, cu excelente referințe externe de Dorin Tudoran!) –, până l-am retras definitiv și a ajuns cu voia mea, la „sertarele arhivei” Bibliotecii județene Ovid Densusianu. Roșul putred era de fapt nici „vertical (Nichita), nici „orizontal”, ci destinat mucigaiului din akasha Viermelui de bibliotecă (*Der Bücherwurm*).

*

Cu un simplu accent pe „u”, puterea... pute.

The experimental colage

a la Herta Mueller

Neodadaism

...„iar șobolanii consumă/ imediat cantități mari de apă/ după consumul de hrană/ pentru a preveni/ deshidratarea./ De altfel, autoreglările/ de tip anticipativ/ sunt numeroase/ la nivelul tubului digestiv,/ dar și la nivelul altor sisteme/ de reglare”.

(*Conexiunea inversă în organismul uman* by I. Filipaș, G. Ardeleanu) Decupaj e.e.

Obsesia cain, a fratricidului

Într-adevăr, omul este ceea ce mănâncă (și bea!). Cei mai mulți asta fac : se mănâncă între ei, începând cu aproapele. Asta o fac tare de demult, în virtutea legilor tribale: iubește-l pe aproapele ca pe tine însuși. Dar specia, urmașa lui Cain, ca să nu ajungă fățîș la

fratricid (remember Cain și Abel) – (mobilul crimei, gelozia lui Cain, frustrarea de a se crede mai puțin iubit de Tatăl Ceresc..., ramurile Cainite jertfesc (– prin belire, crucificare, dat cu capul de zidurile (de suprafață sau din "underground-ul" vârvorei subcorticale –), procentele tot mai mari ale celor necesari MÂNCĂRII de celălalt... Iată paradigma vărsării de sânge (virtual?), ca tain ritualic-barbar, al fricii de El, (care El avea să îl ierte, doar alungându-l) – al înjunghierii întru ceea ce, tare de demult s-a spus, „îi este plăcut Domnului”... Fumurile de seuri, emanațiile BIOchimice, elementare, dar și ale Anorganiceii Instanțe... Întru a se adevăra.

*

Aliații noștri pereni, dintotdeauna, sunt morții noștri prin milenii. Istoria este răzbunarea învinșilor fără lupte drepte. Dintotdeauna trădările au determinat stăpâniri, prada se răzbună, darul ei se va întoarce sub sentinței divine – ca pedeapsă și nimicire fără urmași. Oximoron, literalmente, altfel zis nu „măcăitura neunească”, ci oximoroiul, zombiul hermeneic, al oxidării... Că forme de oxidare îs toate, în acest tabel elementar tot mai scufundabil în tenebre, sub centura de iridium a Memoriei. Eonice.

...Uf, cum se bat între ele paradigmele-paradogmele, și ce război surd și mut și orb între os și carne!

Masca și iasca...

Grobianismul lui (G. Tarnacopius) – remember gropile barbiene și ...groapa Floreasca –, Gorovei (N. Breban), vezi și Ivasiuc... Dar tipologia asta vine de la N. Filimon și Mateiu, și de la ahasveruș-ul marca

Zecharis Lichter. Paradoxul ar fi că bovarismul, sau anorgasmia damelor simptomului de „uter supărat”, dacă nu a sterilității, stirpei, adică stârpirii, (stârchitura) – și avem o droaie de exemple –, (dar, vorba lui Aurel Pantea, să nu „le scoatem din nume” – ori din pseudonime care uneori sunt mai relevante.), boalele astea „de origine divină” (confuzia Gabrielei Melinescu, prima nefastă a lui Nini Stănescu...); tot Breban îl parafrazează pa Balzac: „eu sunt masca”! Înalt-adânc întunericimea sa Lux-Ferristă, (n-am zis Casa Lux!...) – paradoxul boalei este că relevată sieși (sic) – ca „mască”, măscărie, încarnare a înmăscării, nu se lecuie, odată conștientizată, (50%) – ci cum dixit Al Cistelecan – cu alt context – „renaște ca specie”: din chiar tumora sa: iasca-masca... Nu e vorba de categoria cagulelor, mulate, dar cu tuburi de oxigen, filtre și carbon detoxifiant – ci de mutantul histrionic, de lașul – absolut: însăși boala decade în ceea ce a determinat-o: masca devine carne (carte!) – grobianul, „animalul bolnav” (idem) – mutantul – ce dislocă sinele și îl clonează în ID-ul „urii de sine” in extenso atribuită „sinelui colectiv” freudian (cum fraudae!, cum i-a ieșit porumbelul nevermore-de-cioară, aia de semănături, lui Horia R. Patapievici... Altfel zis, clauzul hamletian se autoreproduce (obsedat – maniacal simptomatic de incestul cu... „uterul supărat”) – în episodice accese de genialoidism coletaral-suicidar.

*

În fața Magnei Curia Museum din Deva, cu splendida stranie lebădă străpunsă de săgetă, din Hiperboreea mitologiei lui N. Densusianu, îi spun lui Aurel Pantea cum, prin anii 70, Ion Mircea mă numea „lebăda cu gât străpuns”... Și Pantea observă că am

ceva straniu: iar mie îmi vine-n gând, mecanic, rima care îmi justifică ...stranietatea: straniu-uraniu. Dar nu îmi spun. Cum îmi scrise Aurel lui Ioan: „ore uleioase și ceață. Cine decide acum / trebuie să trăiască în spirit”... Candele cu spirt, candele cu spirit. Ispita mea cioraniană, de a nu-l mai înțelege pe Diogene Laertius, Câinele-nstelat.

Căci, n’iașa? Numele ăsta, de Cain e geamăn cu cel de Câine, de Anubis, de subconștient pe modulația de frecvență a agoniei. Remember, Aureliu, din punct de vedere energetic (sic) omul este particulă, undă și vibrație... Ca atare entitatea interferabilă – în ubicuitate – cu cosmosul: asta fie doar în legea lui Niels Bohr. Totul este ceea ce semnifică, neh?

Post-text la Pantea Rhei pantheonice Logos străpuns

Nu îmi amintesc pe ultrascurte, zicerea aia, cu straniu în Ea, să regăsim acel logos după care se lasă (se îndură) deplina tăcere... Nu știu sigur, dar probabil privind lebăda cu gâtul străpuns și gândurile care mai multă tăceau, decât mijeau între noi, era vreo nălucire de splendoare nordică, de ceva nins și ne viscolit, o întindere aparent liniară, doar știi bine că în univers așa ceva nu există... Poete, sincer cu tine cum ți se cuvine, io așa sunt, caut ceva și dau de altceva și uneori MĂ TREZESC cu altceva. De aia zisei de cartea lui Jung, „cartea care ne caută”... La revedere în Septembrie.

Adaos către Aurel Pantea: io zic non-nimicire, (puntea victimă-călău, voila!... ci micuț tratat de recompunere.

„Se întâmplă ceva”... Literalmente, ar fi că se petrece, este activ, virtual oglindit via percepție rațională, ÎNTRE TÂMPLA... Popular în „cutia cu gânduri”... ÎNTÂMPLARE: precum în(tre) tâmple, așa și întâmplarea că sunt, suntem, NE ÎNTÂMPLĂM... Iar în românește, avem un cuvânt care trebuie să ne dea... de gândim: TEMPLU... Un „templu purtat pe umeri”... Sau chivot, sau graal, neh?

În arte ca-n arte, rime deșarte

Îi învinuim pe alții de ceea ce din subconștient ne presează pe noi, tinde a se exorciza, descărca, rar sublima (în arte... ca-n moarte). Resorbire (răs-orbire) în timpul cel fără durată, cum îmi dorea mie Laurențiu Ulici, când mă numi „maestru” – mentor. S-a mirat, când i-am spus despre „gemelarul” concept, Carte-carte. Și alții, unii cu organon, alții doar surescitați; de parcă erau în acel simptom al „durerii organului amputat”...

Îi învinuim dintotdeauna, așa funcționăm (sic, n) – și astfel l-am perpetuat pe Diavol, iar la extremă (care este a atingerii (interferenței) – dramatice, dintre Bine și Rău: Dualul – BINERĂU. Și niciunul să nu se suspende în Psiche ca preponderent (stagnare) în „numai bine”, sau „numai rău”; nu are cum. Tendința ne este de a se recalibra continuu CUMPĂNA, adică a se menține ECHILIBRUL. Animus – Anima, sau viceversa, depinde cine ești – Yin sau Yang, vreau să zic care e ponderea, a masculinului, sau a femininului? Dinamica dintre, ...este a contraponderii reciproce, fiecare parte (emisferică) cu foame de întru cealaltă

(celălalt). Avem a înțelege totul, prin retrospectivă, (regresiune în memorie), întrezăririle visului „treaz”; apoi vămile trezirilor, spre a cuantifica logic, și a spori capacitatea valorică de a profeti; dintru deducție. Poetul, prin reducție, prin fiorul transcendental din Nume, logos. Logosul este trial, teandric: visat, (proiectiv), gândit (inter-conexat) și rostit (transfigurativ – reprezentat, plastic, sau cântat). Gândirea românească esențialistă – nu este trialistă (treimică) ci sferică, cvadratura cercului, să o renumim SANCTUARICĂ. În această incintă sacră (în profan) – avem șansa Misterului revelat. Prin starea poieion – Imitatio Dei. Avem necesitatea de a uita, însă filtrat, prin decantorul „magic” al emisferelor (celebrale)... Pentru Poet, în conexiunea inversă a creierului, recte a Organismului, ...poetul (starea poieion) este dominat de NOUS, de unde Noiesis. Bizar etimonul NOE, în hermeneia noastră, recapitulativă, nelivresă, „de buzunar”. Pantea, tu ești, ludic zicând, un panteon în pantă; suind în spirală, ca la Cetatea Deva(s)... Ajungă-i zilei răutatea ei? Ajungă-i Noptii fricile ei!

*

Fermoarele de globule roșii ale iernii.

Texte încrucișate (crucificate): Conflictul și terror mentis

Ești prizonierul familiei, o captivitate asumată reciproc. Unicitatea ca parte din. Ancestral-constrictiv, necum prețios zicând. Riscul este mereu al unui scurt-circuit, al rupturii. Dintre Sinele și Sinea, in extenso al Sineului – Sinei Lumii.

*

Paradigmele se bat între ele și se impune cea mai agresivă, prin dinamica ei revendicativă, a frustrării în istoric, a ciclicelor distrugerii și reconstrucții.

*

Dezordonarea e mai vioaie, mai eficientă în complotul ei – ca traumă și efecte rebelionare, luciferice (sic, n) – ceea ce subminează ordinea, întotdeauna doar temporar instaurată, abuziv, altfel efemer.

Dezordinea determină paradoxal ordinea.

*

Barabas, tâlharul rebel lângă Isus (Hristosul e Sinele, s-a spus). Sinele este căzător prin auto-complicitate de tip sado-masochist. Duhul se resoarbe din trupul chinuit organic și psihic. (Paranoia, schizofrenia, suicidul; reîncarnarea a fost disimulată ca parabolă a învierii? Baraba, Barnaba, Barabas, Barna, Barnabas etc. – Barbarul? Hristosul îl asigură că va fi mântuit laolaltă cu el, fiul, în ceruri. Dar discuția a avut loc suspendată pe crucile alăturate, înainte ca Isis să-și dea duhul rostit cumplita întrebare: „Elli, Lama Sabachtani?” Dumnezeule-Tată (El), de ce m-ai părăsit? Știm că Elohim este un nume al unei entități plurale. (ebriologii).

*

Ce abandon tragic: Eu nu mai sunt, e-un cântec tot ce sunt” (Nicolae Labiș).

Un abandon al deidentificării prin „lupta cu îngerul”, meci despre care Jaques Prevert spune că „este dinainte trucat”. Pe ringul de rumeș al „partidei”...

*

Principală frustrare, parcă înnăscută: că nu ești înțeles și deci nu ești iubit cât îți dorești. Prejudecata

care uzurpă sinele celor slabi. Complexul „orfaniei” ab origine celeste. Un virus pe termenul duratei. I-am spus „viermele de Murano”.

*

Discursul care conține latent în el imperativul doborârii discursului.

*

Muzele nu au ce mai însemna la muzeu. Toate statuile astea, decapitate...

O intruziune la Colocviu: Oximoronul iluminațiilor orbi. Apocalypsis cum figuris

Poezia ce precipită acum tsunamic la țărmurile tot mai mlăștinoase, duhnind a mormane de moluște și stârvuri de albatroși uciși în larg și azvârliți, ca pescărușii războiniciei furtunii, din genial-plagiatul „Albatrosul ucis” al lui Labiș (spiritul adâncurilor, nu?) este tot mai mult orice, mai ales simptome ale turburări demențiale a memoriei, cu Mnemosine oarba, – delir abisal, andrupauze – și tandropauze, – utere supărate and anorgasme, decât poezie. Iar în hiatus-ul de după moartea romantismului, paradoxal născută – cu forcepsul, de Hoelderlin, în locul „războinicilor furtunii” ieșiră tot din mare, de prin peșterile scufundate, catacombice, „războiniciei luminii” – maimuțărind dinspre mitologia sud-americanilor, a popoarelor Soarelui, o reconquista mai degrabă a Orbilor, neo-homerici Bogges-ieni, ai mai recentilor conspiraționiști Black Intelligence Service ai lui Ernesto Sabato și Eduardo Galeano, Cohello și Don Bastos, cohortele „iluminațiilor” de pe meridianele Cameleonice ale Fractaliei...

Toți parafrazând absurdistanul lui Ionesco, rinocerismul și cântărețele chele, toți profetind și jubilând în Akasha asta a INFOMANIEI... Toți prevestindu-l sau așteptându-l pe Godot, sau DOGot. Comandamentul suprem – metamorfis, – fiind undeva între Dostojevski și Kafka.

Din Stersslandia

Stress, adică terror mentis. Nimic nou sub... semi-lună.

*

Acest tot mai pseudo întâlneri: care de fapt despart.

*

Altfel zis, remanențele de conștiință ar fi ale omului telepatric, originar?

*

Sfericitatea are tendința entropică de aplatizare.

*

Ne impregnăm unii de alții, cu toate cele șapte corpuri. Un „mecanism” natural-cosmic.

*

Dacă există bilocație (v. Tesla), deducem că există și trilocație, și multilocație...

*

Cucurigu-ul cocoșului este în zig-zag. De aceea, Blaga îi numea „apocaliptici”? „prin sate românești”, așadar pe memoria lungă, a mitului, eposului antic, a Basmului...

*

A re înțelege capodopera barbiană „Oul dogmatic”...

*

Această dintotdeauna interferență întru împreunare, este de fapt războiul bărbatului cu femeia. A lui Yin cu Yang.

*

Omul și-a creat zei (energii tutelare-protectoare, sau ostile.... Ca să îi adore, să-i venereze – prin dedicatie, – iar apoi să-i devore: ca moaște, icoane, idoli.

Idolatria supremă este idealul, idealismul: același etimon: id. (...Straniu: ideologic, iudaism, iudeologic).

*

Uriașa producție de carte, ca un mausoleu al... naturii moarte cu fantome, descănări, chimere.

*

Piesa lui Sorescu, Pluta meduzei, – „subversivă – jucată semiclandestin la Deva în anii '80, ar merita să fie pusă în scenele de azi, pentru parabolismul profetic al hâtrului „văr al lui Shakespeare”... Am dialogat cu el repetat, sus, pe Cetate și apoi la hotelul partidului... Sus nu am fost „lucrați în orb”, dar la hotel e sigur că aveau microfoane în zid, sub tapet. I-am scris și a înțeles, „știu”, zice, dă-i dracului”!

*

Bioritmurile logosului „reactivat” în creierile încă neaplatizate...

Și prolegomenele elitelor belite, cum zicea careva.

*

„Cărnită de drac”... (o vorbă la Kaufland).

*

Criticii specializați, surescitați, exoftalmici, la ciorovăicările din pivnițele castelului lui Kafka.

*

Pe-Nalta Vibrație, ceea ce ne chinuiește, între sublim și abject, este necesitatea devorantă de a iubi, ci nu de a mai fi iubiți.

*

C'est la vie? Dacă „așa e viața”, așa e murirea.

*

Culorile morții, cameleonice: moarte tipologic ebraică, sanscrită, moarte arabă...

*

Problema e să te faci înțeleș, pe cea mai optimă „lungime de undă”: a inimii. Cu cât mai puține cuvinte, dar asta e o altă problemă, tocmai a omului care scrie...

*

Sentița eladică „știu că nu știu”, iată doar un sofism...

*

Parțial, ne rămâne a muri și ce nu a murit de tot de cei dragi și plecați mai devreme.

*

Nu există nicăieri vreun „punct” static. Totul este din mișcare, din mers sau din plutire sau zbor. Planeta ne este o navă gigantică, orbitele o țin captivă, rotația este de fapt spiralică, etc. E atât de simplu și totuși mereu uităm, nu ne referim în această ecuație, nici în cosmos, nici în microcosmic.

Din Primordii?

De recitat „Diferențierele divine” de Lucian Blaga. De recitat tot Blaga.

„Tot” fiind impropriu, deoarece niciunul dintre genii, nu a avut cum să finitizeze (sic, n) – întregul, ci doar al duratei lui, și rare ori în serenitatea finitudinii... Una sublunară! Omul este o ființă cosmică reductivă, cenzurată. Dar nu din vina numai a lui, ci a „Șarpelui

cel vechi care era atunci pe pământ” (?) Biblia, V.T. După milenii de milenii, Acela este tot aici, pe pământ, sub pământ și în ape. Iar noi suntem „*ființe acvatice care au ieșit pe pământ și visează să zboare*”, neh?

Determinism „absolut”... Dualitate.

Binele și răul sunt așa: nimic – numai doar bine, nimic – numai – doar – rău. Coabitează. Pulsatoriu. Antagonismul acesta este legic, imuabil: dar se întrezărește, rar în istorie, treimicul. Ogiva e aici, în lobul temporal? Nu avem CUM să devenim într-o vreme finitudine: Întru slava cui?

*

Absoluta Utopie (Chimera celestis) este a Creației (entității Pan-Creator) aste a auto-creațiunii prin reciclare, distrugeri și re-geneze. (Regenerare ciclică-spiralică).

*

Era un degustător dezgustător.

*

Există claustrofobie la spații închise, dar și la spații deschise: suntem în Cyberspațiul fractalic.

Dezmărginire?

Vârsta... întreprinderii... Starea indicibilă, a unei dez-mărginiri... Semnalul pare a fi fost acel vis din aprilie, al imponderabilității, levitației, însă în jos, degravifiat,... zbor cumva retro, abisal (?) și din care te-ai trezit cu această auto-explicație... Efectele pot fi și ale medicației prea lungi, care ți-a slăbit întregul orga-

nism... și a stresului de asemenea prea lung, tot ce ai trăit în cea mai lungă iarnă, 2012-2013.

Drumul care curge. Scrisoare alor mei

Acesta e lucrul de zi și de noapte, al vieții, care „merge înainte”...Careva a spus „înaintăm spre moarte cu spatele”, enunț pur-paradoxist.

Undeva, pe parcurs, la vreo răscruce (răs-cruce sau stră-cruce) – trecem dincolo. Cele două maluri ale unui drum care curge, (râul, fluviul) – visul și veghea care suntem, se-mpreună: agonia și extazul de capăt și căpătâi...

Cele două maluri devin unul, cel dus-ireversibil de Ape.

*

Ferice de cei ce se sting seara sau în miazănoapte...

Paradoxalia

Suntem, fiecare în felul său inconfundabil, (dincolo de delirul aparențelor, percepțiilor, oglin-dirilor, măștilor, mutațiilor și strămutărilor... cu toți și fiecare-n felul unic al său, în Exil. O mișcare concen-trică a „devenirii” – însă ai duratelor și ai vieții, istorice, cu toții pe contrasensul tot mai încetinit..., până la suspans-ul cel straniu, al Entropiei ca lege a hazar-dului hegelian. Poetul – eu îl numii Poetomul, – (dar și eroul din cetate, la centrul sau în satrapii, artistul, crea-torul, actorul) ...este în legea a treia, a dinamicii Hazardului: „punctul de interferență a două cauzalități opuse (idem Hegel).

*

Existăm într-un ciclic continuum, inversând Timpul: o retragere, o zilnică despărțire, nu? De sinele lumii imediate sau din zări, apoi de Sinele propriu.

Sinele e masculin, Sinea este feminină. Dualul.

Cei mai rari au timp să afle: cine sunt eu, apoi cine suntem Noi.

După doborârea sistemului totalitar, întrebările erau: Cine ești dumneata, tovarășe ix (vezi presa de atunci) –, acum asta sună la general, național: Cine sunteți voi, cine suntem noi...? Crizele de luciditate, de supra conștiință, de subconștiință, crizele... și focul încrucișat la care suntem supuși, neavând alternativa decât cea a rebeliunii... „Luciferică”. Criza ne este a legitimității, de unde mascarada meritocrației, licențelor, a „geniilor neînțelese” etc. Descendenții Frustrării celei patologice.

*

Totul arde, și curgerile ard. Și oxidarea e cea mai (ne) răbdătoare ardere.

*

Un ou dogmatic, dar și un bou dogmatic.

Marathon

Omul este făptura care se auto-scrutează. Cei mai rezistenți aleargă până la sufocare, pe ultima „sută de metri”, ca să ajungă triumfali la capătul marcat ca „finish”, și să strige sau să îngâne „am învins: iată vestea!”. Oricum, se va prăbuși. Misiunea a fost îndeplinită.

*

Toți suntem personaje, cei mai mulți figuranți.

*

Toate aforismele decad în sofisme. Axiomaticul este și el relativ, neh?

Norocul e când uităm la timp, fie doar spre a ne consola un pic.

*

S-a observat demult că exoftalmicii nu doar induc semi-hipnotic altora un control subcortical, ci se auto-hipnotizează... Popular asta se numește „deochi” (de la ochi, uitătură, una fixă, stimulată de focarul luminos-punctic, sau pâlpul lumânării, ca la mort...

Modele și surogate. Evanghelii și apocrife

Lecturile copilăriei și adolescenței – cf. Epocii antebelice, la români, au fost cele de tip policer și sexy: colecțiile „Femei celebre”, „Masca roșie”, Drumeș ș.a., dar și cărțile marilor călătorii, descoperiri etc.: Mihai Tican Rumano ș.a. Dar toate erau occidentale, francezii, englezii, nemții.

Acum toate sunt ale paradigmei Google, wikipedia, ș.c.l. O multiculturalitate în salturi tehnice, o schimonosire a memoriei prin (auto) mutilarea ei. A revedea parabola romanelor „Un caz de automutilare”, „Împăratul muștelor”, sf-urile de tip „mașina timpului” etc. Cuvântul care vine este STIHIALUL. Cum s-ar zice AKASHA, SHAMBALA, AGARTHA...

*

Călătorim ca durate-timpi-vârste, în sensul invers al acelor de ceasornic, pe cadrane. În mini-zodiacul din ceasuri, telmobile, în Zeul Computer. În noul labirint, ieșit din „underground-ul” subcortical, în inconștientul colectiv oarecum Freudian. (încă).

*

Mitul este întâi erotic, apoi eroic. Eroismul absolut este al disperării.

Omul se repetă, in extenso și istoriile sale.

*

Între două suspendări..., erupțiile. Apoi scufundările, reasezările, netezirea,

Linearitatea, aplatizarea: remineralizarea, ca îngreunare („Na greul pământului”).

*

Conceptul de „tovarăș” (kamarad) este de origine evreiască, iudaică; evreii întorși din Est în Israel, în presa lor românească, am găsit cuvinte ca „fiii tribului” (cetățenii adică) – tribul fiind al lui Iuda, întemeietorul, ci nu Iscarioteanul... Și chibuțul, care e modelul colectivelor, ÎNTOVĂRĂȘIRILE, din vremea stalinistă la noi, apoi ceaușistă și... (va urma?).

*

Dacă o parte din ceea ce ai scris va fi utilă și altcuiva, implicit ție însuși și alor tăi, tot e ceva!

*

Utopie: sine ira et studio (fără ură și părtinire): nucleul ei, justiția.

*

Obsesivul neo-mensh (sau omul „de tip nou”) – nu poate fi decât ucigându-l pe „omul vechi”... Toțiucid, toți sunt uciși. Demnitatea ar fi să nu te lași ucis prin consimțire, prea-răbdare-lașitate, de ceilalți. Și nici să nu te sinucizi. (Unii o fac cu mâna altora!).

*

Șobolanii nu au cum ronțai curcubeul. Ba da, în băltoace.

*

Migrația semințelor, migrațiile cuvintelor (limbajelor).

*

Nimeni nu a murit: sunt „aici”, în ancestralitatea umanului. Periodic.

*

Niciun savant nu știe să definească de fapt ce este electricitatea. Energiile devin zei. Agonici, reconvertibili, ordonatori, pe alte algoritmi.

Himere comestibile

Trei sunt, de când omul: libertatea, dreptatea, adevărul.

Religii și ideologii, dogme și doctrine. Dincoace de groapa comună a metafizicii. Dar despre utopii s-a spus: ele fac în istorie dinamica acestei lumi. A patra este dihotomica : reîncarnare – înviere.

O temă obsesivă re-ligio (recte „refacerea legăturii”, Divinitate-Creator-fiul-rob: opera continuu reciclabilă). A umanului – creaturii, omului creat dar și făcut: ROBUL dar și FIUL. Suferința ca existență, la condition humaine. Tatăl își înrobește Fiul?

*

Spatele frontului și trădările din celălalt spate..., pidosnic, decid învingătorii.

Iar istoria omenirii este istoria războaielor ei, prin față și prin spate.

*

Majoritatea cărților „documentare” sunt făcute mai degrabă a minți, a SE UITA, a perpetua înjosi-

toarea operă a pseudo-memorialiștilor, necum a devoala adevărul Crimei. Marea crimă a umanului este fratricidul.

*

Vai, vai, vai vouă: unii vă sunt mai folositori morți decât încă vii!

*

Îl disprețuiesc pe cel ce, ipocrit, îmi cere să-l mint ca să se simtă el bine.

Asta și în scrierile critice, ale gășcarilor mari sau mărunți, totuna.

*

Când în poezia ta nu mai vibrează fiorul transcendental, nu mai ești.

*

Vezi că nu vezi?!?

*

Unii zice patrioți, alții zice patrihoți (B.P. Hașdeu).

*

Unii zic poporani, alții zic poponari („În România 40% sunt homo”, preș. Târâian Băsescu, TV, în campania electorală).

*

O improprietate? „Religia răului” (google).

Marele Empatic

Eu îi iubesc pe toți! O fi, însă asta sună a prostituție, a gruppen sex...

*

Între Demon și Domn, singură litera „e”...

Deja vu? Magia poeziei, magia artelor... (Cult-cultură, cultivare...)

Scrierea poetică – și rostirea ei în intimitate sau grupuri, este încă din originile ei sumeriene, act divinătoriu, incantatoriu, magic, cu efect magic. Este mașina psihică a comunicării de tip pre-religiousus și așa va dăinui și pe dimensiunile sale, paralele sau conexionate – de la practicile păgâniste, precreștine, cultice, care nu dispar, ci se perpetuează, perfecționist, în istorie. În milenii, actul-altoiul-vlăstarul „pro memoria”, a fost necrologul; stele funerare, dolmenuri, piramide, cromlehuri, obeliscuri, sanctuare, incinte, temple, cruci, mausolee. Toate sunt colaterale ale strigătului mut al **despărțirii** memorare, pomenire...

Toate sunt implorare, către semeni, către divinitățile fiecărei civilizații și culturi; deductibile incognoscibile sau „funcționale” prin veac; de adorație, apoi de teogonia și ea repetabilă... Virtualizare a consolării – in illo tempore în lemn, pietre, arcuri, frontispicii, iconerie, cărți, celuloid, (film)... Amurgul galaxiei Guttenberg este drastic și accelerator, Galaxia actuală, tehnologică, internet etc., – iar „unde la mijloc”, groapa comună a metafizicii... Versus... antimetafizica pledată de Eminescu, până recent la Nichita, după Labiș, etc. Toate dogmele și doctrinele, ideologiile și tezele, sunt UTOPICE, „recuperatoare” în virtualitate, dacă nu absurde. Religiiile decad în idolatrie, imitând zeitățile, patrimoniile, patheonurile : un giga-labyrinth cu mii de „ieșiri” în JOS, subcorticele; paradoxal, dar ieșirea nu poate fi decât prin intrare!!!! (v. Cimitirul vesel de la Săpânța, România...) Bolile și de fapt moartea anticipată prin fricile primordiale (șapte – recte UNA) – din

nou paradoxal (și absurd) – gestică, germinează, transcende, este imuabilă: trăim murind clipă de clipă, inversând Timpul mare și pe cel al duratelor – vârstele). Rfigul aforistic, axiomatic: Memento mori!

EA, moartea și uitarea complice cu Timpul sans memorie..., este Netezitoarea de morminte, numărătoarea de gropi. (rimă-clonă la... popi).

Poate că numai Viața, ca mister! – râde. (idem Cimitirul Vesel, sapiențial).

Psihedelia...

Mnemosyne, anamnesys, nimic nou sub... lună. Uităm amintindu-ne, „rememorăm”... Trădați de zei, îi vom trăda la rându-ne, suntem convertibili, ca Ei. Psihicul funcționează așa: prin autosugestie și sugestionare, ambele remanente ale speciei „treimii de zeu” (Enoh, Enuma Eliș, Ghilgameș, Mahabharata etc., etc.). Subcorticalul este bazal, memoria lungă, modulația de frecvență a „vămii de trecere”, „dincolo”... Toate par a fi proiecții, reprezentări, consolatoare, cu toate „efectele”: Coandă, Tesla, Doppler, Gauss, Camera obscură, raportabile la „ecuația” recent reiterată, rezonanța Schuman...

Memorie comunicată cuminecată, codificată, explicită, ori naivă amintind histrionismul și curentelesubsiarului care fac suportabil, ca surogat (!) și cu efectul placebo (magic?) Adevărul că murim; unica religie consolabilă (sic, n) – este cea a încredințării că va fi – cf. Christos, o înviere generală, (câte miliarde? – „în lumea de dincolo” – și ea discriminatorie (sic, n)

prin aceea că păcătoșii vor învia spre a merge „în iad”, sfinții, în Rai... Oare păcătosul nu a fost „în iad” (remember Dostojevki ș.c.l.) – încă trăim? Nu a „ispășit” destul, pentru biata făptură (făcătură) omească? Și oare creatorul (...), geneticianul JHWH ș.a., nu pe sine se pedepsește, ca să zic așa, sadomasochist? Victima își este călăul și viceversus. Precum în anorganic, așa și în organic.

*

Piața Constituției, vis-a-vis de Pța Prostituției.

Blestem cu blândețe

În algoritmul lui belit
În subastralul jupuit
Cu țâța în kur-gura, flit!
Nici de temut nici de iubit
Nici de laudat, nici de hulit

Vezi că nu văd de nevermore
De corb de orb de plisc de chior
În inter-canibalitate
În tripla plagă a lui Dante
Retro curvet al lui Sathan!
Esteu! Yahuoo, Absurdistan

Imagini mușcate II

La condition humaine... Omul va fi mereu depășit de Natură, inclusiv – implicit – de natura sa, fiind în interregnum... Astfel că va fugi, până la șchiopătare și în

mai tragic, la târâș, să se ajungă din urmă... O fugă circulară, ca timpul-spațiu-durata. Până la clipa când se va vedea dispărând „după colț”, în bilocație?

*

Ce delir în medii!

„Directori de conștiințe” (dixit ai lui Cristoiu), acum redefiniți „formatori de opinie!”. De ce nu informatori? Nimfo-martori. Opiniile opincarilor... Aștia, cu presa lor bășcăliosă, măcar se distrează, prin distracție: mușcătura oximoronică. Nechezatul, behăitul, mormăiala, chițcăitul, lătrătura, mieunatul, sâsăitul, căderea în onomatopeea originară, agonia, moartea limbajelor. Moartea hologramică.

*

Apolinicii, solarii, ei exaltă energiile subcuantice, ei zeifică. Iar mai jos, tenebroșii, spăimoșii, caraionii și zbanghii acelei hipertofii disimulat suicidare. „Maestrii” și „margaretele” lor, smintiții din tagma patologică a lui Dostoievsky și Blake, and cohorta. Toți cei ce nu mai au „organon” – dacă au avut, – elitele belite, cum le zice Blaga: „spirite pișate pe garduri”, vorbind despre bere... Într-atât s-a banalizat nebunia... dirijismului ăstora, savantlâcul.

*

Carne-carte-moarte.

*

Așa funcționează info-saltul: ca un angrenaj monstruos, roți dințate-n roți dințate, rulmenți spartți și scrâșnetul ad inferros, al marelui subcortic global.

Fiecare strigă, ca surzii, și nu aud, deși par că se ascultă. O surzenie oarbă.

*

Cărțile tale... Și tăcerea lor de miei răstigniți încă de vii. Zvâcnetul.

*

Sufletul bătrân al lumii. De copil dement, extra-uterin, cum scria Gellu Dorian despre infanta O.Ș..

Morbiditatea, mortificarea grafomaniacă a scribilor, a dăltuitorilor, a măscăricilor-actori, măștilor ca fețele mutilate din leprozeria descrisă de Blecher, sau în „Un caz de automutilare”. Și infernul din „Împăratul muștelor”, în arhipelagul lui R.C. – dolicocefalul...

*

Timpul din moluște, din fluturi, din tiparele toate, în Fractalia. Timpul efemeridelor, și în abnorm, timpul saurienilor... Timpul, care nu există.

Un pasaggio **C.G. JUNG – „Cartea Roșie”**

„Anii în care m-am ocupat de imaginile interioare au constituit perioada cea mai importantă a vieții mele, în decursul căreia s-au decis toate lucrurile esențiale. Atunci a început totul, iar amănunțele care au urmat sunt doar niște completări și lămuriri. Întreaga mea activitate ulterioară a constat în a elabora ceea ce țâșnise în acei ani din inconștient și mai întâi mă inundase, mă copleșise. A fost materia primordială pentru opera unei vieți.”

„O deschidere unică spre modul în care și-a recuperat sufletul și care a constituit o psihologie. Ar putea sa fie cea mai influentă scriere, nepublicată până în prezent, din istoria psihologiei”. „Sonu Shamdasani este specialist în istoria psihologiei și a psihiatriei și profesor de istorie jungiană la Centrul Wellcome Trust

de Istorie a Medicinii de la University College London și editorul general al Fundației Philemon. Este autorul mai multor cărți, printre care Jung and the Making of Modern Psychology: The Dream of a Science. Locuiește la Londra.”

** sursa Centrul Wellcome Trust de Istorie a Medicinii de la University College London.*

Epilogice

După amar de ani... am nostalgia – regresivă, – a ornicului pe contrasensul cadranului – AZIMUT-ului cel magic, a ermetismului și nemai-mirărilor blagiene. Și a lecției lui Mircea Ciobanu, când îmi editase cele două cărți la „C.R.” – Dumnezeu să nu-l uite. Dar ce s-a scris, s-a scris, ce nu, redevină Vis!

*

Gloanțe oarbe, gloanțe melodioase
Herbe, consonanțe, adjective..

*

Amazonia... a rămas doar ca petice paradiziac-sălbatice, mărețe, dispersate pe planeta noastră zburătoare (Căci astfel și noi suntem niște internauți, neh?). Asta dincolo de teoria multi-universurilor paralele.

...Are loc Hibridizarea, reamestecul raselor, global, pare-se dirijat de undeva. Ceea ce prea greoi și cu rateuri au făcut mileniiile, migrațiile, războaiele, glaciațiunile...

*

Patrioți fără patrie, ai tot mai multor popoare...

*

Unii zic că zeul s-ar fi numit de fapt Zamolsex!

*

Arte și religii – Ideograme? Sufletele îmbătrânite, inseminatoare stihial..., zombii..., nemaifertile... și „sperma” oarbă a demenței lor, a satrapilor, a tiranilor care bântuie istoria, istoriile.

*

Prima specie, cea recentă..., adamică... Adam nu a avut copilărie, a fost făcut ci nu născut. Noe, al doilea Adam, știm ce și cum...Isus, al treilea Adam, nu a avut copii. Nu avea cum... Ar urma din nou... clonele?

*

Orizontul celuilalt nu poate fi orizontul tău cel imediat, nici cel de peste deal-munte... Necum cel deșertic, valpurgic în sine prăbușit...În nadirul latent.

*

Toateucid. Totul.

Ex minimum, la maximum!

Din Israel, am primit via Lucreția Berzintu, revista Maximum, al dlui Teșu Solomovici, Maximum, pare-se o parafrază la revista lui Al Mirodan (Minimum). Ea etalează alert, în formulă magazin, informație preponderent culturală și științifică,” scanând incitant actualitatea dar și retrovizor, aidoma unui telescop-microscop sau ochean invers: inevitabil prim prim-planuri, gross-planuri și perspective...

Direcția „de conștiințe”, ca să parafralez, la rându-mi, sintagma tezigă a fostei dictaturi și avaturile (oracular bruckăriene ot Dămăroaia), dar și ale lui Dumitru Popescu – Dumnezeu („Cel ales”...), tangente la cele ale unor George Macovescu și D.R. Popescu, –

sintagmă acum convertită în cea de „formatori de opinie”,... transpar obsesional sau izbucnind de sub „centura de iridium” a memoriei culturale colective (sic, n) – din mai toate textele. Un colimator – concasor, sau dacă vreți, egregor, sau athanor (!) – pare a funcționa în binomul redacțional de la Tel Aviv și... București (Calea Victoriei 128B, email: tesu. solon@yahoo.com.

Cum recent USR l-a premiat pe al nostru Radu F. Alexandru – dramaturg și eseist ascuțit, senator prezent și pe ecranele t.v., oarecum în trenea ex-luceferiștilor lui Laurențiu Ulici (seria Lucifer), și apoi Marius Tupan (fie-iertat „urzicatul”) – remarcăm excelentul eseu despre centenarul Caragiale, citez câteva aserțiuni: „punerea în scenă a mult-iubitului” nostru nenea Iancu nu mai înseamnă pentru un regizor asumarea unui lăudabil efort de apropiere și de inedită iluminare a bogăției semantice și ideatice a textului...”.

Punerea în scenă la Teatrul Național din București a lui Caragiale este amendată ca o tristă, „dezolantă improvizație”... Sunt elogiați în schimb craiovenii Cornișteanu și Purcărete (nota bene, n.) pentru „eclactanța și detașarea față de partea comic-mondenă a story-ului”. Sunt amendate oximoronic-urzicist „pestilențialele reuniuni politice”... Publicul este postulat într-un „sublim exercițiu masochist, se telepoartă automat” într-un „adevăr de tot răsul”... Acest limbaj ni-l amintește pe cel al lui H. R. Patapievici și trupa recent debarcată de la ICR New York, în fine, cu „crizele LOR de identitate” și „ura de sine la români”, ca re-proiectare a propriilor avatururi (pribegiste?).

Exact este re-prognozat studiul istoric al lui D. Drăghicescu (Din psihologia poporului român, 1907),

Radu F. Alexandru „scrutând” astfel agitația de profunzime filosofică a spiritului reactivat – repetitiv în conștiința națională.

Elogiile dlui R.F.A. se cuvin de drept unor Silviu Purcărete, și poate mai discutabil recentelor „expertize” ale lui Lucian Boia în aceeași nou-dilemă... veche (sursa revista 22 a dlui Pleșu, n). „De ce e România altfel” (dialog recent la TVR Timișoara ș.a.) cât și evocați marii regizori Liviu Ciulei și Lucian Pintilie (n. bene, n): „sumum-ul în ceea ce înseamnă I.L. Caragiale; l-am descifrat până în adâncul celor mai ascunse fibre și am înțeles că nu mai au nimic de schimbat”... (românii, n.n.). Afirmația îmi pare cam depresivă. Spre a se pricepe unde bate autorul, notez că titlul articolului lui Radu F. Alexandru este „De ce e România etern aceeași”? Chiar așa, maestre?

Cel puțin în versiunea română, avem o poezie de amor de o rară autenticitate, prin simplitudinea – ci nu simplismul, – confesiunii feminine, prin trendul ei empatic. O poezie pe care o știm... de când lumea, a cuvântul de dragoste șoptit în ureche...

Art galery source internet

II. Jurnale. Vindecarea de Acum. Modulator

Motto: Cum dracu, mă ?

Citeam înainte de 1989, un studiu despre onomastica diavolului, la români... Cei din sorginte „ache”, la moldoveni „achi”... (de la grecescul achis) – este Muțunache.

În popor, dăinuie credința că diavolul e șchiop și roșcat și că are cocoasă (gheb)... Regretatul red. al cărților mele de la C.R., Mircea Ciobanu, îmi spunea despre (neregretatul, deoarece mi-a pierdut dactilograma unui volum de poezie!) Florin Mugur (evreul avea un handicap sever la umbrelă) că diavolul are strămoș mitologic, pe „jumătate de om pe jumătate de iepure șchiop”. Apropos alte „pierderi” ale unor proiecte ale mele: Chiric, din Galați, mi-a pierdut un roman dactilo; A. Silvestri, printr-o „secretară” de-a sa, volumul de pamflete „Floare de colț de mistreț”... Tot „pierdut” – via Iovan, Liiceanu (Zografii), a rămas și romanul de sertar „Roșu putred”, scris în 1986, recuperat și donat arhivelor Bibl. Jud. Deva...

*

Cezar Ivănescu avu un cenaclu luciferist, „Numele poetului”... De atunci, capodopera sa, „Tatăl

meu Rusia”... (Ivănescu). Numele dracului la românii din teritorii sunt de peste 200! El se credea o reîncarnare a lui Cezar, vezi „Timpul asasinilor”, în tandem cu Stela Covaci, unde îl acuză pe Artur Silvestri de securism (numele real al aceluia fiind de Gabriel Târnăcop...). În aceeași carte, Cezar elogiază două nume ale geniului moldo-rutean: Aruștei și Labiș. Dușmăniile dintre el și o parte dintre luceferiști (M. Dinescu ș.a.) – au fost toate în jurul și din cauza „geloziei” față de „tătucul” Marin Preda... Cezar avea un cult ca pentru un tată adoptiv! (vezi Cornel Popescu și Cezar Ivănescu – Stela Covaci, „*Timpul asasinilor*”).

*

Poreclele abundă și ele sunt o altă „codificare” a „destinului camuflat în nume”. Avem scriitori clasici (!) care au semnat cu pseudonime, Arghezi avea peste 40!

*

Desigur, „omul e stilul” (operei), însă opera este boala și, în cazuri genailoidice, vindecarea de „acum”. Texte conspirate, texte chiare, texte șchioape, texte radioactive, texte cu burți, texte copitate, texte schizofrenetice...

Autocitate

(Attadipa bhava – Să-ți fii lumină ție însuși!)

„Inefabilul diafan gemene aripi

Întinerind tot ce-n sine

Nu poate-nvăța a muri.

Nu departe-n aproape

Nu aproape-n departe

Scânteind fericit Elizeul (...)

(Elizeul și cartea)

cat și:

„(...) Preluca sacră mi-a ascuns securea
în genomul-alburn să iar te pierd,
Mireasa lumii! Până când anume
Mai rabd, ca să mă-ntorc în primul nume?”

Aici în timpul cel fără durată
Ca să mă naști, iubito, înc-odată” (Dumnezeea).

Pamflet, ma non troppo ***Teroarea imaginarului, terror mentis***

A scrie auto-observabil, iată, pe termen lung, riscul manierismului, eșuabil în maniacal. Alienarea acesta vine din veac, stihie bătrână, Menmosyne oarbă. O știu câțiva mari psihanalști, au conștientizat-o nenumărați geniali, majoritatea suicidari – referindu-ne doar la scriitori (vezi pe internet „Zece scriitori suicidari). Orice aspirație venind din acest „atavism” ancestral, e un simptom al unor moștenite, sau dobândite (induse din societate) traume, frustrări, abuzuri; poate că încă din illo tempore ale copilăriei umanului (speciei), așa cum s-a depozitat în coduri mitologice, religioase, pe meridiane) – ab origine, terror mentis-ul genomic, ancestral, descinde-transcende și răbufnește – atât în indivizi, cât și în societăți (comunități, popoare). Cum s-a observat, „bolile individului sunt și bolile societății”... In extenso. Am dialogat cândva despre aceasta, cu câțiva dintre editorii mei dinainte. Cu Florin Mugur – „șef secție” la editura „Cartea Românească” – pseudonimul lui LEGREL MUGUR, filolog mai mult olog, un bizar complexat de handicapul lui grav, – un

soi de Ion Pribeagu – Ahasveruș-Tzândalî, – (alias Isac Lazarovici) clone-clovni, ale stalinismului inițial, ca și Anatol E. Baconsky ș.a. (Legrel debutase cu poezii penibil pro-sovietice, în „Brigadierul”, 1948, în plin asalt stalinisto-grozist-paukerist...), iar prima lui plachetă a fost vezi-doamne antinazistă, „Cântecul lui Philipp Mueller” (1953). (Legrel mi-a făcut pierdută dactilograma unică a unui volum liric – „Realul halucinant” – fapt de neiertat, dar e vina mea că i l-am încredințat. În subsolul editurii – perioada Preda-Bălăiță, aveam să văd un uriaș depozit de proiecte cenzurate prin decenii, ar merita recuperarea și valorificarea muzeistică!).

Am mai dialogat, „boematic” despre această „la conditione scriptorum”, cu editorul meu Mircea Ciobanu, la aceeași editură, căruia îi datorez recunoștința pentru editarea a două cărți (la „C.R.”), apoi la Timișoara cu editori din speța vag post-stalinistă, Al. Jebeleanu... Un alt editor, Simion Dima (Facla), avu o înțelegere aparte pentru scrisul meu, debutându-mă prin concurs editorial (Toate iubirile, șapte poeți tineri). Am „discutat”, în cei peste 15 ani de hărțuire securistică-activistică ceaușistă, cu anchetatorii mei din areal și de la Timișoara și București, – vezi cele patru dosare obținute de la CNSAS – Institutul de Istorie recentă) – unele conspectate ulterior în două din cărțile mele de memorialistică. Iată-mă, la aproape 70 de ani și cu peste 40 de cărți tipărite, regăsindu-mă în retrospectiva cu... fălci și gheare, a vechii-noi dileme: teroarea imaginarului, sintagmă a cărei „licență” nu mi-i asum, desigur. Scrutând „peste umăr”, traseul acestei regresiuni în memoria lungă (sic, n) – îmi revine în minte parabola cu „cel vânat, devenit vânător”... Psihanaliștii

mă vor ierta de parafrază, dacă nu cumva și pentru unii dintre dlor (Gabriel Liiceanu, care mi-a ținut „la dulap”, dactilograma romanului disidenței mele, „Roșu putred”, plimbat apoi pe la Ion Iovan (editura Eminescu), ca să fie recuperat și donat recent Bibliotecii județene Densusianu, din Deva. (Era parafrazic titrat, la acel „Roșu vertical, al lui Nichita, zeu să-l ierte!

Tema, re-constat – deși atenuat... terifiat, este un fel de „constantă” absurdistanică, vorba lui Ion Chichere, – aș zice ABSURDISTAN-ică, – în acest RAIAD al condiției scriitorilor într-o țară ce a moștenit cumva stigmatic, vâlvora – grizzu, a abatajelor dar și a dogma-trinelor care macină uriașe dealuri de steril ale... Memoriei colective, cum dixit Freud.

Tema asta a fost, timp de peste 50 de ani de cenacluri, cercuri, jurnale și reviste fondate de mine, în arealul fascinantei regiuni Hunedoara (odinioară dimpreună cu Alba) – firul meu de argint, legătura mea poate „stranie”, cu Viața (ca o pradă?) aceea pe care marele romantic german o numise „sfânt răgaz de a cânta patria”... Ca și Novalis, Rilke, Brecht, Benn, Trakl, H-M. Enzensberger, Silvia Plath, L. Schuller, sau Dostojevski, Bulgakov, Eminescu, Labiș, Eliade, M. Vulcănescu, Cioran, Eliade și parțial Paler, Ulici, Doinaș, (parțial) Caraion, amicul Dinescu, Cezar Ivănescu... cu sutele!, – iată, un alt Terror mentis, al NON-IMAGINARULUI, un lung șir de lecturi ale anilor terorii noastre staliniste, apoi ceaușiste – , numite în fel și chip, majoritatea acelor lecturi m-au influențat, nu stilistic, ci ideatic. Un loc aparte vor deține, desigur, Hegel, și parțial Nietzsche (citiți pe-atunci pe sub mână) – însă asta e altceva. Principala traumă terror-

mentis, deterministă! – este a unei patologii trans-sistemice, ale lui zoon politikon, o „soteriologie neagră”, în oglinzi stihiale, catacombice... La chute dans le temps? Căderea sacrului în profan? Erasmus, Montaigne, Umberto Eco și alții vor trebui recitiți.

Știința poate fi de folos unor astfel de obsedante, obseDANTE!, – dileme vechi-noi, add absurdum. Deliruri ale subcunțelor; a se adevări CE?

Teroarea imaginărilor este în uman, în inter-regn, în anorganic, organic precum. Psihomul. Electromul, mai recent. Cel hărțuit va hărțui, cel terorizat va teroriza? Doamna Casa Lux, Mariana Brăescu-Silvestri..., pare-se, practicantă a acestor obsesii, (îmi imaginez..., remember eseul ei post-scânteist, sau premiabilă „Al treisprezecilea Caesar”), – amintind de Ciocoi vechi și noi”!!!, confluențiștii, flăcăriștii ș.c.l... au înțeles și au pus în praxis... Zoon politikon, animalul politic, nu-i așa, Liviu Ioan Stoiciu (LIS)? Labiș numi asta „Spiritul adâncului”, testamentar, decapitat de îmbrâncheala sub „un tramvai numit dorință”, Pasărea cu clonț de rubin... Au înțeles asta și generațiile 6-70-optzeciștii, apoi, în fel și chip, fiecare cu „adevărul” său, vai! nenumărații unei culturi cripto-cultice, culturale, deviaționist... iconoclastice... Nu-i așa, domnilor psihologi „epistolari”...?

Terror mentis, horror al „drumului spre sine”?
Steinhardt, via C.G. Jung (Cartea roșie). Au Noica? Au neo-zalmoxienii? Suntem în banda lui Moebus, în curba lui Gauss, în efectul Doppler și efectul Henri Coandă.

Durrante efectus, durante... causa. „Dinspre noi vine frigul, seniori”. (L. Fulga). Mda. Însă și „măreția frigului... roșul vertical”, onor domne MN Rusu.

(Nichita) Suntem în teroarea imaginarului – iconoclastizat and fetișizant! Suntem în Kali Yuga iraționalului, în Katakombia. Unii combatanți – idolatrieni, alții Mășți, cum dixit Nicolae Breban „Eu sunt masca”!(?). Eu? Care eu? Cel... colectiv? Rămâne de văzut? De nevăzut? Ca să se adeverească CE? Și DE CE? Glumind, un soi de CeCe al UTC, cadrele de nădejde ale... cenzurii netranscedentale... Dar să nu se „parie gândul”, cum cobî hronicariul moldav... Curaj, tot ce a fost, va mai fi, prin aceea că spațiultim, Continuumul-ul ACUM, este da fapt, parafrazându-l pe Florentin Smarandache, un ceva paradoxist. Ceva, cineva, altcineva. Alter – egoism, dualitate ș.c.l. Va urma?

Preparatio poiesis. La Umberto Eco

Măinile tale îngândurate...
Forma de plantă a rinichiului, petale-calice...
Rațiunea și Imaginația, gemelare.
Necunoașterea limitată de sine, dinamica devenirii.
Dorința divizată care ne naște.
Am dat numele tău unui izvor care pulsează și în mine.
Sunt ego-ul din toate timpurile și toate sunt în minemi.
Sunt Acum-ul continuu.
Natura – Nat-ura, de la Uriel (arh-îngerul?)...
Etomon pentru UR, Urușim, Uruma...
Babilon: bab-El-ul ontic?
În Caucaz (caucii!), Alpi, Carpați... duhul prometeic, civilizator, rebelionar, luciferic?
Sfîncșii Carpaților (v. Bucegi ș.a.) – (erei megalitice) – cu numele de Bab-Babe, de la Babilon?

Nous – adică NOE, Noul Om ciclic, neo-menschul?

Nebunia lui Nero și profesorului lui Socrate...

Voi, fiii traumei și incestului, prin naștere în corp.

Planta primordiei, care s-a smuls, ca să umble.

Capul meu, capul tău, cuib cu aripi.

E înăscută percepția și decantarea lumii în mod poetic. Și, prin cultură, cultivare, modus vivendi.

Daimon, demon, domn. Verbul demonstrației, al adevărului, comunicării, cuminecării.

Raslele ar fi fost 17... Procesul hibridizării tinde spre fraternitatea universală: rosacriucienii. (v. Max Heindel).

Blaga L-a numit „Marele Anonim, sau Marele Orb!” Dar ochiul compus al libelulei, de ex., cum vede, ce vede? Tot ce este însuflețit, vede. Și credința vede.

Vederea a făcut ochii, ci nu invers. Noaptea vede, ci nu lumina?

În ceruri sunt așa-zișii „bătrâni de zile”: deci și ei muritori. (v. Enoch).

În Lemuria nu exista moarte.

Horele dintâi: dansul lemurienilor de azi, ai unei extincții mai încetinite?

Fii ai traumei și-a frustrării, ai incestului primar?

Tot ce își imaginează umanul, este posibil necum probabil.

Tiparul eteric plasat în pântecul matern.

De ce are masculul uman glande mamare, inactive: fie ATAVICE, fie în așteptarea unei posibile reactivări?

Au existat (persistă) „atomii germenii”, determinând Egoul. El este intelectul.

El este extras (resorbit), la moartea fizică. (rupea firului de argint).

Un declin al Patriilor, urmare a căsătoriilor internaționale: ieri migrațiile, cuceririle, acum precipitat de conceptul globalist...

Călătorim spiralic, circular, repetitiv, prin materie.

Percepția: diferită de reacția la șoc.

Urechea, cel mai straniu organ de simț. Cochilie în care răsună oceanul.

Gândul auzit, iată ce ne poate teroriza.

Glanda pineală, la origini a fost un organ?

Conștiința arhetipului, definită ca o stare de transă.

Spiritul vital este cheruvimic. Arhanghelii au fost cândva umani. Serafimii trezesc spiritul uman. Conștiința a fost ab initio o viziune interioară.

Spiritul luciferian – retardatar întârziată din valul de viață al îngerilor (rosacrucienii).

Nadirul (latent al) densității. (v. și Ion Barbu).

Cain este numele pentru ramura agricultorilor, vs Abel, a păstorilor. Vegetal și carne.

În epoca Lemuriană s-au diferențiat sexele. Relațiile sexuale au produs conștiința corpului fizic „Adam a cunoscut-o pe Eva” (Verbul cunoașterii, așadar)...

Lemurienii se vedea pe sine interior.

Atlantida – a șasea zi a creației.

(Au fost rmoahalii, tlavatli, Tolteci, Uranienii primitivi, semiții primitivi, akkadeienii, mongolii).

Patriotismul evreilor a determinat întârzierea progresului lor.

„America este creuzetul de amalgamare și de emancipare a tuturor raselor; leagănul tuturor raselor” (Max Heindel).

Omul este planta inversată. „Cu cât murim mai des, cu atât trăim mai bine(idem). (idem).

„Șiretenia”, viclenia caracteristică altanteiană a evreilor”... Dar a grecilor (n) (idem).

Crucea este simbolul curenților vitali care însuflețesc cele patru regnuri” (ibidem).

Cele patru faze ale religiilor: frica, lăcomia, iubirea și datoria (idem). Eroarea adoptării unei religii străine (v. Socrate „urmează-ți zeul”, Sentințe, Legi ante Cristos).

Scopul Religiilor de Rasă ale lui Iehova (JHWH) este de a subjuga corpul dorinței” (ibidem).

Biblia are un sens alegoric (Sf. Pavel).

„Interesul, și Indiferența, sentimentele gemene care conduc lumea”.

Deasupra sentimentelor – studiul matematicii.

Sentimentul a fost trezit prin tortură (terror mentis?, n) în Lemuria.

Voința (gr. Thelema) este o forță solară exprimată de sexul masculin. Imaginația este o forță feminină, lunară.” Înainte de sfârșitul Epocii Hiperboreene, Soarele, Luna și Pământul formau un singur astru iar omenirea era bisexuată. (ibidem).

Nu doar Venus, ci și Neptun, sunt intruse în sistemul nostru solar. Venus are o evoluție orbitală inversă (n). Somnul ne repară forțele.

Platon: „Sufletul lumii este crucificat.” (ante Christos).

Temperamentul nu este efect al eredității!

Virtutea nu este sinonimul inocenței, ea cere cunoaștere și discernământ.

Eterul vital este eliberat la vârsta de 14 ani. Simbolul crucii: cele patru regnuri.

Ego-ul intră în uterul mamei la 18 zile după concepție.

Unele persoane decedate ignoră că sunt moarte.
Corpul vital și cel fizic se dezintegrează simultan.
Conștiința – fruct al Purgatorului.

Voința, vrerea (thelema), este expresia spirituală
a forței sexuale pozitive, masculine, solare. Imaginația
este feminină, negativă (sub) lunară.

Accad Angelo Manitta

Eugen Evu – Li Mesia Nice, edit. Limes, 2013

Si tratta di una delle ultime pubblicazioni di
Eugen Evu, uno dei più noti e vulcanici autori romeni.
Ha la suo attivo molte pubblicazioni, non solo di
poesia, ma pure din narativa e saggistica, ed e
soprattutto giornalista, dirigendo anche la rivista
letteraria *Provincia Corvina e Palia letteraria* (con dir.
Elena Daniela Sgondea) La poesia di Evu spazia in
una tematica molto varia, andando dell'amore per la
natura, alle riflessioni filosofiche ai pensieri intimi di
chi ha lottato e continua a lottare per la vita. Il suo
linguaggio, spesso duro ed ermetico, affascina per la
sua emotività e per il suo calore che coinvolge il
lettore.

Mircea Petean, editor

Eugen Evu, Ludice preludice, ed. Limes, 2012

Spectaculoasă e noua carte a lui Eugen Evu, o
speculație lirică halucinantă prin străpungerea limba-
jului, astfel încât cele mai insolite combinații sunt
floare la ureche pentru un poet care știe să facă să urce

în sărmanul nostru cuget sonuri, semne și efluvii din cele mai arhaice straturi ale firii noastre austere.

Așa grăit-a Emil Cioran

„Cel ce propune o credință nouă este persecutat, până când devine el însuși persecutor: adevărurile încep printr-un conflict cu poliția și sfârșesc prin a se sprijini pe ea; căci orice absurditate pentru care a suferit degenerază în legalitate, după cum și orice martiriu se termină în paragrafele codului, într-un searbăd calendar sau într-un nume de stradă.”

*

„Oricât m-aș fi zbatut eu în această lume și oricât m-aș fi separat de ea, distanța dintre mine și ea n-a făcut decât să mi-o facă mai accesibilă. Deși nu pot găsi un sens în lume, un sens obiectiv și o finalitate transcendentă, care să arate înspre ce evoluează lumea și la ce ajunge procesul universal, varietatea de forme a existenței a fost totuși în mine un prilej de veșnice încântări și tristeți.”

Dansul tahionilor (Ferestre fulgerate)

Între mintea omului (inteligență) și Divinitate, corelația o intuim astfel... Cum ar fi între scânteie și soare, între licăr și lumină. Omul se raportează, percepând tridimensional. Însă eternul este înfinit, s-a vorbit din străvechime de Eternitate, Nirvana, Logos Întrupat/Christos, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu...

*

Acela este atemporal, fără început și fără sfârșit, dar poate determina, atotpotent, în lumea subdimensionată, creație (început) – și finalitate (sfârșit)... Misterul este că i-a oferit omului, prin Iubire Paternală, șansa transcenderii, prin înviere, înălțare. Aceasta este parabola supremei științe/revelații, transfigurată prin Iisus Christos, cel de-al doilea Adam, pentru omul actual, proiect în desfășurare al Divinului.

*

Divinul experimentează, geneza este perpetuă. Natura terestră a primit inteligența (biotopul, jocul trofic, evoluțiile și distrugerile de cuviință, succesive, în consecință faptelor (acțiunilor) umane, de la Creator. Omul este parte din Opera Naturii, la rândul ei Operă din infinitatea de părți ale Operei Divinului în cosmosul univers. Noi suntem parte din acest UNUL.

*

În lucrul unui pictor, culorile și linia (formele) sunt instrumente ale bidimensionalului. Dacă zăgrăvii-iconari „stagnează” în acest bidimensional incomplet la redare și percepție, pictorii folosesc un efect/iluzie, prin degradeuri cromatice (spectrale) pentru a complementa, oarecum, a treia dimensiune: a spațiului. Se numește perspectivă. Prin flash și lentilă, aparatul foto surprinde mai *rapid*, ceea ce ochiul uman reține fugar, prin contemplație atentă. În vis nu percepem decât imagini insubstanțiale, umbre, chipuri deseori monstruoase, ori hiper-frumoase, însă par a fi doar reflecții incoerente, uitate în consecință imediat la trezire. Iluzii spectrale, deliruri ale sublimului.

*

Ca să realizeze o imagine plastică superior îmbunătățită, așadar ca să limpezească imaginea, pictorul apelează la contrast. Accentuând contrastul, imaginea

devine relativ clară. Să facem analogii cu aceasta, în domeniul profund mai subtil al limpezirii prin spirit, întru Divinitate.

*

Atunci vom avea, de la intuiție, la iluminare, revelația Divinității și a posibilității spiritului uman de a se strălimpezi, a se re-contopi cu Divinitatea din care a căzut.

*

Dumnezeu-Divinul este atemporal, într-UNUL, Continuum. Dacă viul coboară, ia trup în materie vie, ia timp, umple o durată de timp, adică un timp trăit între două limite (naștere-moarte).

*

Descins dintr-o zonă sub-dumnezeiască, creat în durata inițială, omul a căzut pradă uneltirii altei ființe, superioare lui, îngerii cei căzuți, ai lui Lucifer. În apocrifele lui Enoh, în Manuscrisele de la Marea Moartă (Qumran), dar și în alte mărturii, mituri și documente ascunse, ori inițiatice, doar pentru unii știute, a fost păstrată prin „timpul” omului, istorie, din proto-istorie, această decisivă faptă. Omul nu are decât să suporte consecințele complicității (prin ignoranță, prin înșelăciunea luciferică), cu acei îngeri căzuți. Însă Creatorul i-a păstrat șansa întoarcerii, mântuirii, Înălțării. Aceasta este parabola chistică, a învierii, sau mai potrivit spus, a Reînvierii și Înălțării. Unde? Mai presus decât acel spațiu sub-dumnezeiesc, dar olaltă cu îngerii loiali, cei necorupți, cei ce n-au trădat Opera.

*

Timpul este egal spațiu. Adică omul, odată întrerupând ne-viața, neantul, prin naștere, ia în devenire un timp propriu, o durată, viața lui, parte din Viața veșnică. El are a re-deveni, a suferi în materie, dar păstrând

șansa re-devenirii în Spirit, scânteia, luminișul care se mișcă și poartă în sine empatia, memoria chemătoare a luminii, din care însăși soarele omului s-a plăsmuit, în al său timp, și el delimitat.

*

Spiritul nu are cum muri, el nu are cum rămâne în trup, în carne, în materie, în derizoriu, ci transcende. Însă omul are a lupta neconținut, întâi intuitiv (neclar, ca lucrarea pictorului în două-trei dimensiuni ale redării și perceperii), apoi conștientizând, însă nu doar prin *rationem*, ci prin conlucrarea anume dintre Inspirația Divinului – Creierul ancestral (ordinatorul, computerul cu care este dotat, prin AND), întru a își păstra autonomia, a se orienta în lumea creată ca biotop/mediu, el fiind vârful piramidei trofice *actuale* (!) și Cortexul – neo-cortexul, calculatorul prin care dobândește mereu cunoaștere, în conlucrare cu Divinul, prin creație, iubire, adevăr. Idealurile acestea sunt dintotdeauna obligatorii pentru om. A le distruge, e crimă asupra însăși Creației – asupra omului însuși. Sau suicidar, autodistrugere. Dar nu și a... spiritului, care transcede, se extrage, nu poate fi captiv și nu moare.

*

Neocortexul este așadar un al doilea ordinator, aflat sub voința de perfecționare a stăpânului său temporar, omul. El discerne, alege binele de rău, recunoaște și rezolvă. Celălalt creier/ordinator (așa zisul, în mod straniu, reptilian, encefalul) posedă probabil ocrotit până după moarte, un misterios semn, o capacitate *l'innconnesable* (de necunoscut) de a conlucra și rezolva împreună cu creierul „nou”, experiența ieșirii, înălțării, întoarcerii în Divinitate. Prin moartea fizică, se iese din temporalitate-materie vie-inteligență, și are loc

călătoria de resorbție în Divin. Numai că doar atunci când este îndeplinită condiția purificării în viața/timpul uman, mântuirii, prin legile și virtuțile la care umanitatea accede de când „se știe”.

*

Ceea ce intuim, duce la iluminare, la revelație. Este o cunoaștere de „natură” superioară, divină.

*

Artistul cuvântului, poetul-orfevru, prin lucrarea sa în și asupra cuvântului/parte din Logos, licăr și scânteie din lumina divinului, are șansa de a înțelege, a RE CUNOAȘTE Divinul, și de a reconstitui, prin părți coerente, tot mai ample, tot mai limpezite, Divinitatea din om. Lucrul său este sporit tocmai de „negrul” durerilor fizice, de suferințe (vezi suferințele răstignirii) și astfel – prin accentul contrastelor, îl iluminează și-i dă șansa învierii, apoi a înălțării în Divinitate.

*

Din inime/părți/particule/foneme, cuvintele se reincorporează în mental, întregind, clarificând și absorbind prin lucrul spiritului/ajutător, imaginea și duhul și chipul Divinului.

*

Cea mai sigură relație a omului, intuiție și iluminare a sa, din sursă Divină, este aceea a analogiei minunate dintre Macrocosmos și Microcosmos, dintre Dumnezeu și Om, implicit. De aceea s-a scris la Delphi: „Cunoaște-te pe tine însuși”... Dar să nu uităm calitatea acestei cunoașteri și nicidecum conlucrarea fericită, prin iubire de Tatăl, cu Divinitatea.

*

A fi viu, a ocupa un spațiu temporar, așadar spațiul egal timp. Un timp în percepție umană, iar dacă

făpturile fără inteligență superioară ar exprima, ar afirma la fel. Astfel, intuim că „luminile mici” din mediul terestru, sunt analogice cu lumi superioare, în infinitatea eternului.

*

Se știe, de ultimă oră, că există viteze superluminice (prin particulele numite tahioni) și subluminice. Acești tahioni străbat instantaneu, prin incalculabile distanțe, fiind atemporale, ca un fel de gândire dumnezeiască, și pătrund oriunde, orice. Inclusiv creierul dublu, al omului, care d.p.d.v. științific, este un „sistem bioenergetic deschis”. Prin căderea în complicitate cu îngerii căzuți, omul se pare că a pierdut ceva, acea capacitate de a comunica cu Dumnezeu. Unica formă de a comunica rămâne rugăciunea, concentrarea mentală și probabil un fel de emisie prin tahioni (fascicule de tahioni, simpatetici și prin empatia astrală, către Sursa A Toate. Intuim că în „ordinatorul” ancestral, de care omul nu s-a despărțit, prin toate adaptările suportate, există ceva profund și indestructibil, care transcende morții fizice, un superior/divin „cip”, care intermediază și face posibilă „transmisia” numită rugăciune. Însă asta nu înseamnă că rugăciunea omului este unilaterală, căci adevărata, totala, sincera rugăciune, este percepută întocmai de Divin. Cum omul este captiv în materia profană, inclusiv „virusat” de energiile ei joase, credem că Divinul „discerne”, analizează instantaneu și ia atitudine funcție de puritatea/claritatea și justetea întru Adevăr Suprem a rugăciunii. Ni se cere pioșenie, blândețe, umilință, tocmai pentru a ne separa de subiectivitatea zonei în care trăim, de care suntem pătrunși, prin simpla existență în acest mediu.

*

Conlucrarea dintre cele două „etaje” ale creierului este misterioasă, o vom înțelege, cred, doar prin revelație. De fiecare depinde înălțarea fiecăruia. Problema mântuirii, într-un fel, este dificil de comunicat, de „transferat”, însă întruparea lui Iisus între noi, a fost a ne arăta că, prin legea iubirii de semen ca de tine însuși, până la jertfirea de sine, am dobândi înălțarea și eternitatea.

*

A muri, pentru a învia, însă numai a muri trăind între timp în adevăr, bine, frumos, agreat de Dumnezeu.

*

Nu fericirile și nefericirile noastre legate de materie, percepute ca atare drept idealuri (utopii), există. Ele sunt „virtuale”, însă le percepem inferior. Ci noi existăm, încă delimitați în duratele proprii (timpul nostru trăit), și noi trecem. Petrecem.

*

Erupțiile, fie ale energiilor luminii, fie cele ale întunericului sublunar, fac suferința existenței umane și grăbesc în consecință lucrul Răului. Omul suportă tot ceea ce tot el determină. Legea divinului astfel, este, pentru om, Consecință. Această lege a efectului faptei, nu se consumă doar pe durata unei vieți, ci, pare-se, una a șapte vieți, prin genealogie, adică în conformitate cu spusele Bibliei (despre a șaptea spiță) dar și legea charmei.

*

Nirvana – Logos – Christos.

*

Dintotdeauna a fost „Imaginea” și imaginea era pretutindeni, instantanee, nelimitată, conținând spațiul-timpul, viul etern. Pentru a fi mărturisită, revelată (și)

omului, a trebuit (a devenit sau implicit a fost necesar) să fie întrupată. Cuvântul a fost (deci este!) Dumnezeu. Se pare că scrierea, adică semnele, sistemul limbajului primordial, ulterior (vezi parabola încurcării limbilor, ca cenzură divină)... scrierea așadar, a fost învățată de la luciferici. Ca și multe altele. Scrierea este un act compensatoriu, după pierderea telepatiei ca funcție. Sigur, scrierea este și memorare, învățare, continuitate, însă a unei cunoașteri necesare doar în perioada de după „alungarea din eden”, după cădere în păcat. Progresul uman, în această paradigmă care am numit-o istorie, devenire, ar fi unul pe coordonata de jos, a umanului căzut, odată cu demonii Veghetorii, numiți și Fiii Cerului, în Genesa, cap. 6 (Stricăciunea oamenilor). Dar există încă texte oculte, sau prea puțin știute, accesibile, care dau mărturie abia azi de-nțeleș în grozăvia lor, asupra acelor îndepărtate (ÎN AL NOSTRU TIMP, ci nu cel DUMNEZEIESC) fapte și consecințe. Noi urmăm legea divină, însă, prin deprinderile și evoluția noastră, illo tempore și azi, suntem părtași acelor îngeri care „s-au împreunat cu femeile oamenilor” și au provocat apariția unor monștri hibridi, probabil „civilizația Masma”... Adică miticii uriași, giganți, Căpcăuni etc., care sunt puzderie în protoistorie și în miturile lumii, dincolo de varietatea reprezentării lor, în post-diluvian.

*

Reținem crezul și dovezile cui se deschide spre a le primi, că Divinitatea Creatoare ne iubește, nu ne-a distrus ca specie, oferindu-ne șansa corectării erorilor complice cu Saana, cu lucifericii.

*

Au fost războaie între Divinitate și Diavolime. Are loc un război! Războiul continuă, se petrece, iar noi

suntem prinși în acest război. Cu cine ne aliem? Consimțim operei de distrugere a Demonilor, sau dorim cu ardoare iertarea și înălțarea?

*

Să reprimim dumnezeirea, ar fi supremul nostru lucru – lucrarea vieții noastre, ci nu compromisul, necum consolarea camaraderiei cu forțele răului; înțelegerea prin cunoaștere și iluminare din Spirit (ca instrument dumnezeiesc), necum târâșul în fugarele umbre ale unei vieți ternare, tulburi, fără Dorul de Divinitate. Noi nu avem dreptul să ne considerăm niște orfani, căci Divinitatea nu poate fi acuzată de pieire sau de abandon! Însăși Creația, opera continuă, pretutindeni în Universul pe care abia-l zărim prin toate telescoapele și toți sateliții noștri încă primitivi, este dovada Iubirii dăruite nouă, ca făpturi create, vii, necum ca robi/ roboți. Ni s-a dăruit și nu ne-a fost cenzurat acest creier misterios, acest ordinator autonom, tocmai pentru a intui, a ne ilumina și a avea, revelatoriu, acces spre condiția Inițială, spre Datul Divin.

*

Conflictele dintre viu (spirit-suflet) și materie (corp-viață temporară dintr-un timp nelimitat), rezultă suferințele existenței *noastre*. Tahionii au viteza superioară a gândului. Noi călătorim cu gândul, însă acolo unde AM MAI FOST, deci anamnezis ar fi amintirea scarată în sus a divinului, existențelor anterioare și refacerea itinerantă, prin „regresiune”, controlată mistic, a venirii noastre într-o temporalitate delimitată de Voința Divină.

*

Mentalul este al Divinului. Orice viteză a vreunei mașini păleşte față de a sa. Omul imită. Omul fie că

păstrează dominantă caracterologică a primatelor/ maimuțelor, ca un dat ancestral, ca o *relicvă* genetică, probabil după una sau mai multe corecțiuni genetice pe omul străvechi. Aceasta în ipoteza unei creații prin corecțiuni, în viziunea cumva catastrofică, prezentă și în teoriile despre planetă. Dar în inspirația Divinului, mai degrabă credem în creația directă a omului, ca specie și în cenzurarea repetată (motivul Pomului Vieții, al Babilonului, etc.) indiferent pentru care vom simpatiza, suntem subiectivi, nefiind înzestrați *ab initio* cu o percepție pur-dumnezeiască a Enigmei Sale supreme: adevărul!

*

În cosmos totul vibrează. Suntem niște unde, suntem receptori ai vibrațiilor cosmice. Duhul călătorește mantramic. Pe unele nu le vom percepe/identifica în consecință, fiind limitați, programați doar a percepe prin emoții, simțuri. Gândim, analizăm, judecăm, acționăm, însă Inspirația Divinului este dată unor rari oameni, fie geniului.

*

Ei au misiunea de a conlucra cu Divinul în lume, pentru a-l ilumina pe om ca specie. Aici ar fi, vie, iubirea de semeni.

*

Pin suferință și jertfire de sine, omul cucerește treptat re-îndumnezeirea, însă doar pregătitor, întrucât legile acestei lumi sunt dominant subiective. Numai transfigurarea-întru-Divin poate fi Calea.

*

Poetul, creatorul, s-a spus conlucrează cu Creatorul Divin, tocmai în acest sens. *Imitatio Dei*, ci nu creație pură. Inspirație, și nu fascinație/imitație, ar fi opera genială. Divină prin nuanțare, prin doar-atingere.

*

Noi suntem, ca situare planetară și tot-ce-este-viu, *sublunari*. Însă și subsolari. Îndepărtat, acest gigantic Nucleu face legea gravitațiilor, mișcării „giganților atomici” – planete și sateliții lor, așa cum decide și în întregul cosmos al galaxiilor, această Unică Lege. Legea Unului, a UNIVERSULUI.

*

Numai intuiția ne dă iluminarea, prin rezonanță cu sacrul.

*

Scopul suprem al vieții ar fi de a intui, a cunoaște, a înțelege ce ți se relevă divin, întru reprimire a Darului Vieții într-o altă durată, o altă dimensiune, o altă lege divină, presus.

*

A se cunoaște pe sine, este a începe să-l cunoști pe Creatorul Tău, iubire din Iubire.

*

Uneori am starea unei fericiri fără margini. Știu că SUNT și aceasta este indefinibil. Clipa devine etern; străfulgerat, mă cutremur și mă umplu de un mistic extaz. Pur și simplu râd ca un copil etern!

*

Ceea ce intuim, reprezentăm în interior, fără-ndoială va fi și în exterior. Din microcosmosul ființei, corelația duce la macrocosmosul Universului, Divinității, Deo-prezenței (*Așadar nu cum, din eroare, se spune privitor la Divin „omniprezență” ... O simplă nuanță a atropocentrismului din Weltanschauung-ul uman*).

*

Înălțarea o înțelegem aprioric prin Călătoria mentalului în astral. În spațiul visat, însă nu în somn, ci

în limpezime. În contemplarea și intuiția, revelația și bucuria de care ne lăsăm pătrunși, sub acțiunea Divinului.

*

Dumnezeu nu a fost, nu este, necruțător, ci justițiar. Neutru? Subiectiv, prin iubire? Am greși, deoarece nu îndrăznim să atribuim dimensiunea iubirii dumnezeiești uneia identice cu a noastră, fie chiar de El. Căci noi suntem zidiți în timp/spațiu/materie. În durate, în timp trăit, delimitat, în Fragmentarium. Iubirea Lui ne decide calea, nu ne umilesc corecțiunile Sale, ci ne sporesc credința și ne îndumnezeiesc iubirea irenică.

Eikonice II, per concludere ***Preparatio poiesis III Enunțurile parafrazice***

* Acordă-ți singur șansa. * Nut e mortifica * Iartă-te pe tine însuși * Iubește-ți semenii ca pe tine însuși * Catharsis, nu catalepsis * Psihedelice, nu de la emanațiile oraculare din Delos, ci sanctuaric * Versus legea Talionului, ci nu suicidar, sub stigma-nvinuirii, din Paideume străine.

Biomul

Gândul care te trezește brusc, noaptea, în „mansarda” lui Cioran * Fiind în Acum-ul continuu spațiu timp, dar și „treimea de zeu” din Epopeea sumeriană * În Fractalia * Doar senzorial, prin durere ori dezmiertare, alinare, alint, luând act Că Ești, prin

propria atingere * Cogito, ca înflorire și ningere *
Timpul din somn: micro universal, infinitul mic;
preluabil în control prin rationem * Între microscopul
electronic și telescopul Hubble * Eu (îmi) sunt Gândul
– ergo sum(summum) * Eleusine, Eleusis, Elizee, de
regăsit * EL-Ii-Zeul * Eul, Identitar dual, și teandra-
trialicul, treimea * Acordă-ți penultima șansă, între
veghe și transă * Cel ce revine este Triomul * A reveni,
a deveni.

III. SEMNE DE CARTE

*Motto: Nicolae Breban dixit:
„Dacă un organism nu reacționează atunci când
este atacat, acest organism este fie pervertit, fie mort”.*

De Ziua Limbii Române, 2013; Cartea de recitare

Genesa. 5, 6-2 „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat neveste pe acelea pe care le-au ales”; „Atunci Domnul a zis: Duhul meu nu va rămânea pururea în om, căci omul nu este decât carne păcătoasă; „Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea”. * **Genesa 18, 19-5:** „(Îngerii) au chemat pe Lot, și i-au zis: „Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăm cu ei... și Lot a zis: „Fraților, vă rog nu faceți asemenea răutate! Iată că am două fecioare cari nu știu de bărbat; am să vi le aduc, și le veți face ce vă va plăcea”... * **Matei 19.12.** (Despre homosexuali, n) „Fiindcă sunt fameni, care s-au născut așa din pânțele maicii lor. Sunt fameni care au fost făcuți de oameni; și fameni cari singuri s-au făcut fameni pentru Împărăția cerurilor”. * **Pavel, Corinteni, 11.7, 8:** „femeia este slava bărbatului. În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din

bărbat.” * **Luca 8-47:** „Cui i se iartă puțin, iubește puțin”. * **Corinteni 3,4-18:** „Cineva dintre voi dacă se crede înțelept, în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu”. * **Ap. Pavel:** „fie Pavel, fie Apollo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre”. * „**3,4-6:** „în icoană de vorbire, cu privire la mine și la Apollo, ca și pentru noi înșine (Corinteni, Epistola întâia). * **Pavel, Corinteni 15,16-12:** „Cât pentru fratele meu Apolo, l-am rugat mult să vină la voi ca frați, dar n-a voit nicidecum să vină acum; va veni însă când va avea înlesnire”. * **Apocalipsa 22,- 11:** „Cine este drept, să fie drept și mai departe, cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască mai departe fără prihană; și cine este sfânt să se sfințească și mai departe”. * (*din cartea „Stăpânul jocului”, de Eugen Evu, editura Polidava, Seria Biblioteca Provincia Corvina, 2004*).

Epistola către noi înșine

La Vămile Somnului/Unde-i casa Domnului * Ce știm și uităm/ când treziți visăm * În cele din urmă înnebuniră și cântecele Lor. În sus * Cântecul acela ce mă caută, ciclic: „Follow my”. * Se ciocnesc civilizații precum plăcile tectonice * Lașitatea elitelor, este a falselor elite, a intrușilor * Ne ajung din urmă efectele prea-răbdării altora * Arabii numiră împreunarea „covorul de carne al rugăciunii” * Rar mulțime de nume ale Diavolului, ca la români! * Se bat și se încaieră între

ele paradigmele, ca șerpilor în căldurile lor reci * Războaiele își devoră martirii, restul îl pecetluiesc trădătorii
 * Precum în Metatext, așa și în text, prin context * Se cer periodic, tratate de recompunere * Dar cine le scrie?
 * Se cer critici ale rațiunii impure: dar cine le scrie? * Nucleoni și ganglioni, artefacte de hormoni * Pare-se că păduchii și purecii au fost primele semne de sociabilitate, la maimuțe * Umbra din spate este la răsărit, cea din față, la amurg * Sau viceversa? * „când cuget, mă doare capul”, zise Bulă, într-un moment de duminire
 * Ah, acești hackeri în Akasha, ai cui spioni sunt ei? * Am văzut în acești 24 de ani, dicționare cosmetizate, făcături, absolut sinistre: cui anume dau ele seama? * Atitudinea „Cimitirul vesel de la Săpânța”, este și mai tragică decât cea mioritică și cea manoleică * Sau nu? * De unde ești, de la laptele matern și apa dintâi, acolo de patria ta. * Hegel, a treia lege a Hazardului, Dinamica: „Punctul de interferență a două cauzalități opuse, se numește Hazard”.
 * „De-Sine-Nvinuirea”, un principiu psihologic ce ar merita să îl avem după modelul sintactic german, genial, al cuvintelor compuse

***Experimental text: Magdalena
 Constantinescu * Eugen Evu (a. D. 2000)***

* der innere mensc • mak • tahionentanz • freunden • blitzende fenster • magdala • kunst der magie
 • aneladgam • beileid • regresiuni • überlicht • mental
 • magnet – sehnsucht • inefabil • calatoria mentis • magellan • nirvana + logos • charisma • empatia • kristal magic
 • leben als symbol • aura • signum • lumina
 • licht reiki • magdalena • eugen • tarot • heilkraft der

kristalle • energiezentern • magnet • elektrogravitation
• lenen als symbol • semiotica • herz des kreuzes
• inima crucii • thot • dumnezeu • trismegistos • vitra-
liu • klima • crima verbrechen • amor deusmichael
• kore kosmu • magnet als symbol • intuition • iubire și
simbol • liebe und symbol • mag • net + man dala
• ewu • evu • mihi fiat verbum tuum • mir geschehe
nach deinem wort • ferestre fulgerate • blitzende • tran-
silvania • transilvanien • meine seltame anwesenheit
• unnumerierter engel • înger nenumerotat • strania mea
prezență • oktoberfest • frunze • blätter • eklipse • leh-
vieten • freunden robert stauffer • hunedoara + mün-
chen • romantischer wald • novalis • reise magnet • eu
sunt cel ce sunt • cine este cel ce este • wer ist der? der
er ist • mental flash • adio transilvania • seind und tod
• sturm und drang • hermeticum • magdalena constan-
tinescu • dolores mater • ewu + karma • manthra • ga-
briela escu • illo tempore • ileana + signum + leben
continuum • ars poetica magna • deinde philosophare
• the tahions dance • eden again

***Epistola non-anagramică, către omul
luminos: Fiat Lux!***

Răbdarea timpului a fost sintagma unor biogra-
fiști tipic prozeliți, pentru a corela, teoretic, însă cumva
compiler-parafrazic, sensul binomic dintre Epocă și
Durata (vârsta) cuiva (ca Marin Preda, Ion Caraion, Ion
Lăncrănjan, Romul Munteanu, Augustin Buzura,
Nicolae Breban, Nichita Stănescu, dar și actualii „ana-
liști” eclecticici și aroganți-violenți, ș.c.l, idoli sau eroii
noi „rezistențe prin cultură”; ai vremii și ai „obsedan-

tului deceniu”) –, în cazul teziștilor biografiști de la Casa Scânteii d’antan, în fapt un soi de elogiul la camaleonismul pseudo-existențialist (vs francezii Malraux, Camus, sau rușii Bulgakov, ș.a.)... cu ale lor curente, sau doar subcurente...” Timpul nu a mai avut răbdare”, au clamat unii la moartea lui Preda. O altă sintagmă criptică pe „muceha de cuțit intelectual” beniuciană, a fost „poetul nepereche”: a fost transferată surescitată de la Eminescu, la unul ca Nichita (Niki), Hristea Stănescu...” Analizii” ciocoismului genialoidic, de tuzluci, mateini sau neo-urmuziști, au sporit (de la spori!), ca ciupercile după ploaie: numai că ploaia este acidă și, vorba lui Laurențiu Fulga, „dinspre noi vine frigul, seniori”(„Măreția frigului” de Nichita Stănescu, Cadavre în vid, de A E Baconsky etc., etc.). În fapt, avem o năucitoare retro-paradigmă-slogan-lozincă, prin „oceanul întors” al lui Patapievici, a unei specii tipic-atipice, de erudiți prin suprasaturație reziduală: în actuala resurrecție haotic-renascentistă, dar și neo-medievală, (!), *inchizitorială* sub spectrul terifiant al securismului transmutanților „post-revoluționari”, tontoroii acestor pseudo-elite macină cultura și civilizația din areal, amalgamată în contextul europeanist-globalizant... Fără să am orgoliu expertizei, am conspectat unele lecturi mai vechi, cândva esențiale pentru mine, care am fost și sunt un curios irecuperabil... Dăinuie vine de la daine, (forma coruptă fiind doinele) – legile cântate cu scop educativ, ale tracilor. Dăinuie din Bătrâna Cunoaștere, perenă!, – paradigma scrierilor cifrate ale savanților din Renaștere și Vechiul Nord, în contrasensul conspirațiilor stăpânilor efemeri din istorie: transcende, așadar. Umberto Eco i-a numit „sacerdoșii barbarilor”: Eladicii, dar și Galilei, Da Vinci, Newton,

Kepler; procedeul inițiativ al Anagramelor prin care geniile epocii comunicau, cu scopul înaltei Morale a Rațiunii, revelațiile privind legile cosmice din Sistemul nostru Solar și, cf. lui Niels Bohr (premiatul Nobel) – în microcosmul care suntem. O droaie de curente în modernitate și post-modernitate, sunt doar artere colaterale ale „anagramismului” de acest tip, cu ținta „cap de om”, vorba orbitei securității (Pegra traumei, terorizată și care terorizează!).

Lux Ferris se traduce „Purtătorul de lumină” – Luciferismul (v. Eminescu), a fost și rămâne unul demonizat drept „anti-divin”, atitudine ancestrală(?) a „căderii în lume” (v. Eliade). Anagrama este de fapt disimulată și azi în ramurile tuturor tipurilor de Inițiere, cunoaștere nouă, iar prejudecata „conspirației „umanului vs Superstițial, este o prejudecată, un simptom al descompunerii psiho-somatice în organicul uman, din interregn! Sintagma cronicarului moldav „Se sparie gândul” – ne este nu altceva, decât o obsesie inoculată din Istorie, prin pseudo-cercetașii puiți în terenul otrăvit al Noii Cunoașteri. Culturile se comportă (sic, n) – ca și cum sunt manipulate din Umbre, din Nocturnul Novalisian, în interminabile „coduri” secrete, cifruri și decodări surescitate, din spaime escatologice, din fricile de care vorbesc Konrad și Popper. Umanul stă sub stigma Înviniurii primordiale, a „păcatului originar” al Cunoașterii. Astfel, el este unul etern alunecător în abisul schizofreniei și alienării. Determinările, toate, sunt ale Înebnirii în specie. Și totuși! Cum Blaga spunea, „Munții ne ridică fruntea”, ci nu teoriile bolnave ale deșertului linire, moștenite din milenii. Lumina cunoașterii ne este „încifrată” în Genom, câtă vreme suntem în „toate mințile”, neh? De vanitate, de

aroganță, de orgoliu idolatric, se cere a ne feri. Asta, dacă avem în noi vie Legea iubirii, empatia ce o atribuim Divinului. Răbdarea Timpului este imuabil „încifrată” în arhetipul uman, peren și transmisibil, chiar și acum, când cibernetizarea omului conține riscul de a strivi cea mai fragilă ființă de pe glob: Omul. Prin fragilitatea aceasta, El a colaborat cu Dumnezeu, întru devenire... *Gaudeamus igitur! Eugen Evu, august 2013*

Poeseu

Marile arderi cerebrale devin destructive, dacă nu sunt întreținute măsurat, – prin autocontrolul voinței și eventual cooperare cu factori sociali, ai empatiei, în cazul scriitorului, al sublimării în estetic și moralitate. Energiile astfel excesiv consumate, ne eliberează de reziduurile ce apasă memoria, afectele, așadar actul creației este revigorant, înnoitor; omul, în Specie, nu rezistă războiului cu omul, cu sinele, in extenso, cu sinea lumii; tot ceea ce depinde de fiecare, este doar un procent variabil din ceea ce numim predestin, determinare genetică, soartă, soroc, menire, vocație, inclusiv memorie dobândită, indusă din existența fiecăruia. Durata fiecăruia întrerupe moartea, paradoxal amintind de discutata „buclă de timp” Einsteiniană. Apropos, dacă deducem o viteză a luminii (300.000 km /sec, nu e pleonasm să zicem: egală cu viteza întunericului? Iată cum chiar textul este un mod de a delira... extrasenzorial, cu atât mai propriu-zis... relativist. Simple sofisme? Axiome? Aporii? Așadar, există – temporar, – doar adevărul fiecăruia, de dorit a fi corelat și raportat continuu cu adevărul social. Acesta dinamică parte a fi de adăugat celei a Hazardului, a lui Hegel.

Omul care scrie, omul de artă, delirează; timpul din operă nu este decât o eboșă, un artefax, ori vreun labirint purtat pe umeri: în golul de aripi și deci cu simptomul, patologia „durerii organului amputat”.

Epistola către noi înșine

La Vămile Somnului/Unde-i casa Domnului * Ce știm și uităm/ când treziți visăm * În cele din urmă înnebuniră și cântecele Lor. În sus * Cântecul acela ce mă caută, ciclic: „Follow my”. * Se ciocnesc civilizații precum plăcile tectonice * Lașitatea elitelor, este a falselor elite, a intrușilor * Ne ajung din urmă efectele prearăbdării altora * Arabii numiră împreunarea „covorul de carne al rugăciunii” * Rar mulțime de nume ale Diavolului, ca la români! * Se bat și se încaieră între ele paradigmele, ca șerpii în căldurile lor reci * Războaiele își devoră martirii, restul îl pecetluiesc trădătorii * Precum în Metatext, așa și în text, prin context * Se cer periodic, tratate de recompunere * Dar cine le scrie? * Se cer critici ale rațiunii impure: dar cine le scrie? * Nucleoni și ganglioni, artefacte de hormoni * Pare-se că păduchii și purecii au fost primele semne de sociabilitate, la mai-muțe * Umbra din spate este la răsărit, cea din față, la amurg * Sau viceversa? * „când cuget, mă doare capul”, zise Bulă, într-un moment de duminire * Ah, acești hackeri în Akasha, ai cui spioni sunt ei? * Am văzut în acești 24 de ani, dicționare cosmetizate, făcături, absolut sinistre: cui anume dau ele seama? * Atitudinea „Cimitirul vesel de la Săpânța”, este și mai tragică decât cea mioritică și cea manoleică * Sau nu? * De unde ești, de la laptele matern și apa dintâi, acolo de patria ta.

De la Gurile Dunării, spre izvoarele ei: despre Maggie...

Magdalena Constantinescu mi-a alcătuit o adevărată arhivă epistolară, în ciudații ani care tot mai grăbiți parcă se numără singuri. Plecată din țară, după ce copilărise în spațiul Dunării de jos, iar tinerețea i-a contopit frumusețea cu iconeria liricii elegiace, romantice, cu rubinii reflexe ermetice și nesațiu metafizic, drumul destinului a fugit vertiginos, misterios chiar, spre zările müncheneze. Numai că zările interioare, aveau să îi susțină metafora și acolo, iar exilul din „teritoriu”, cel pe care nu l-a mai suportat, a continuat și el în interioritatea magică, cu lumini stranii de mit oriental, și la izvoarele Dunării. A aflat acolo cuib tot între scriitori, deopotrivă germani și români ai diasporei, ori veniți înainte și după revoluția decembristă, din țările estice. Robert Stauffer este un mare nobil al prieteniei literare... O sfâșietoare nostalgie după spațiul original dar și o uimitoare forță de luptă poetică, au inspirat-o pe Magdalena Constantinescu. A cucerit multe exigențe, cu noblețe și dăruire, s-a refugiat, lovită de un ovidian „viscol getic” și s-a dedicat poeziei până la epuizare. Cultul liricii s-a impregnat de cultul prieteniei literare. Dar sporim prin ceea ce pierdem! Novalis, care o fascinase, alături de Hölderlin, a devenit un frumos concurs anual, destinat îndeosebi liricii feminine tinere. Rând pe rând, poetese din România aveau să primească premiul, de la o ediție la alta. În cercurile literare din München și din alte orașe, Magdalena Constantinescu Schlesak, alături de talentatul ei fiu, Michael Schlesak, magician în tandem cu pianistul Matthias Schultheiss, este o excelentă ambasada-

doare a sufletului românesc, prin instrumentația Artei. Perene, prin profunzime și asumare, încântătoare prin dăruire și logos, înflorind uneori până la cromaticile febrei tropicale. Îi iubesc poezia și verbul, sufletul ca o mandală modernă. Rară fervoarea ei de a comunica, rezonant și consonant, însă prin timbrul liricii proprii, șlefuite, esențializate, subțiate ca aripa libelulei, rară fervoarea ei de a păstra și spori prietenii unor colege de generație, ca Gabriela Melinescu (asemănătoare destine...). Odată cu admirația pentru Ileana Mălăncioiu, acolo, în Germania, Magdalena și-a împărțit inima lirică unor semene ale ei germane, din opera cărora a tradus delicat și vibrant. Sub zodia unor misterioase lumini sacrificiale, Magdalena Constantinescu și-a întetit mereu arderea, iar ceea ce se scutură din cărțile sale, este aurie cenușă, cu năluciri sacre. Sunt mângâiat de întâmplarea misterioasă: cea de a ne fi cunoscut eminentamente prin poezie, într-un lung drum al Exilului cel Mare... Călătorim, uneori schimbând prin neant tristețea singurătății în duioșie, este o călătorie deopotrivă reală și ezoterică... Întrezărim aceeași lumină. Ardem, fără cenușă. Ardere care curgem.

Ferestre fulgerate

* Cea mai sigură relație a omului, intuiție și iluminare a sa, din sursă Divină, este aceea a analogiei minunate dintre Macrocosmos și Microcosmos, dintre Dumnezeu și Om, implicit. De aceea s-a scris la Delphi: „Cunoaște-te pe tine însuși”... Dar să nu uităm calitatea acestei cunoașteri și nicidecum con-lucrarea fericită, prin iubire de Tatăl, cu Divinitatea. * A fi viu,

a ocupa un spațiu temporar, așadar spațiul egal timp. Un timp în percepție umană, iar dacă făpturile fără inteligență superioară ar exprima, ar afirma la fel. Astfel, intuim că „luminile mici” din mediul terestru, sunt analogice cu lumi superioare, în infinitatea eternului. * Se știe, de ultimă oră, că există viteze superluminice (prin particulele numite tahioni) și subluminice. Acești tahioni străbat instantaneu, prin incalculabile distanțe, fiind atemporale, ca un fel de gândire dumnezeiască, și pătrund oriunde, orice. Inclusiv creierul dublu, al omului, care d.p.d.v. științific, este un „sistem bio-energetic deschis”. Prin căderea în complicitate cu îngerii căzuți, omul se pare că a pierdut ceva, acea capacitate de a comunica cu Dumnezeu. Unica formă de a comunica rămâne rugăciunea, concentrarea mentală și probabil un fel de emisie prin tahioni (fascicule de tahioni, simpatetici și prin empatia astrală, către Sursa A Toate. Intuim că în „ordinatorul” ancestral, de care omul nu s-a despărțit, prin toate adaptările suportate, există ceva profund și indestructibil, care transcende morții fizice, un superior/divin „cip”, care intermediază și face posibilă „transmisia” numită rugăciune. Însă asta nu înseamnă că rugăciunea omului este unilaterală, căci adevărata, totala, sincera rugăciune, este percepută întocmai de Divin. Cum omul este captiv în materia profană, inclusiv „virusat” de energiile ei joase, credem că Divinul „discerne”, analizează instantaneu și ia atitudine funcție de puritatea/claritatea și justetea întru Adevăr Suprem a rugăciunii. Ni se cere pioșenie, blândețe, umilință, tocmai pentru a ne separa de subiectivitatea zonei în care trăim, de care suntem pătrunși, prin simpla existență în acest mediu. * Conlucrarea dintre cele două „etaje” ale creierului este

misterioasă, o vom înțelege, cred, doar prin revelație. De fiecare depinde înălțarea fiecăruia. Problema mântuirii, într-un fel, este dificil de comunicat, de „transferat”, însă întruparea lui Iisus între noi, a fost a ne arăta că, prin legea iubirii de semen ca de tine însuși, până la jertfirea de sine, am dobândi înălțarea și eternitatea. * A muri, pentru a învia, însă numai a muri trăind între timp în adevăr, bine, frumos, agreat de Dumnezeu. * Nu fericirile și nefericirile noastre legate de materie, percepute ca atare drept idealuri (utopii), există. Ele sunt „virtuale”, însă le percepem inferior. Ci noi existăm, încă delimitați în duratele proprii (timpul nostru trăit), și noi trecem. Petrecem. * Erupțiile, fie ale energiilor luminii, fie cele ale întunericului sublunar, fac suferința existenței umane și grăbesc în consecință lucrul Răului. Omul suportă tot ceea ce tot el determină. Legea divinului astfel, este, pentru om, Consecință. Această lege a efectului faptei, nu se consumă doar pe durata unei vieți, ci, pare-se, una a șapte vieți, prin genealogie, adică în conformitate cu spusele Bibliei (despre a șaptea spiță) dar și legea charmei. * Din totdeauna a fost „Imaginea” și imaginea era pretutindeni, instantanee, nelimitată, conținând spațiul-timpul, viul etern. Pentru a fi mărturisită, revelată (și) omului, a trebuit (a devenit sau implicit a fost necesar) să fie întrupată. Cuvântul a fost (deci este!) Dumnezeu. Se pare că scrierea, adică semnele, sistemul limbajului primordial, ulterior (vezi parabola încurcării limbilor, ca cenzură divină)... scrierea așadar, a fost învățată de la luciferici. Ca și multe altele. Scrierea este un act compensatoriu, după pierderea telepatiei ca funcție. Sigur, scrierea este și memorare, învățare, continuitate, însă a unei cunoașteri necesare doar în perioada de

după „alungarea din eden”, după cădere în păcat. Progresul uman, în această paradigmă care am numit-o istorie, devenire, ar fi unul pe coordonata de jos, a umanului căzut, odată cu demonii Veghetorii, numiți și Fiii Cerului, în Genesa, cap. 6 (Stricăciunea oamenilor). Dar există încă texte oculte, sau prea puțin știute, accesibile, care dau mărturie abia azi de-nțele în grozăvia lor, asupra acelor îndepărtate (ÎN AL NOSTRU TIMP, ci nu cel DUMNEZEIESC) fapte și consecințe. Noi urmăm legea divină, însă, prin deprinderile și evoluția noastră, *illo tempore* și azi, suntem părtași acelor îngeri care „s-au împreunat cu femeile oamenilor” și au provocat apariția unor monștri hibridi, probabil „civilizația Masma”... Adică miticii uriași, giganți, Căpcăuni, etc., care sunt puzderie în protoistorie și în miturile lumii, dincolo de varietatea reprezentării lor, în post-diluvian. * Reținem crezul și dovezile cui se deschide spre a le primi, că Divinitatea Creatoare ne iubește, nu ne-a distrus ca specie, oferindu-ne șansa corectării erorilor complice cu Saana, cu *lucifeericii*. * Au fost războaie între Divinitate și Diavolime. Are loc un război! Războiul continuă, se petrece, iar noi suntem prinși în acest război. Cu cine ne aliem? Consimțim operei de distrugere a Demonilor, sau dorim cu ardoare iertarea și înălțarea? * Să reprimim dumnezeirea, ar fi supremul nostru lucru – lucrarea vieții noastre, ci nu compromisul, necum consolarea camaraderiei cu forțele răului; înțelegerea prin cunoaștere și iluminare din Spirit (ca instrument dumnezeiesc), necum târâșul în fugarele umbre ale unei vieți ternare, tulburi, fără Dorul de Divinitate. Noi nu avem dreptul să ne considerăm niște orfani, căci Divinitatea nu poate fi acuzată de piere sau de abandon! Însăși Creația, opera continuă,

pretutindeni în Universul pe care abia-l zărim prin toate telescoapele și toți sateliții noștri încă primitivi, este dovada Iubirii dăruite nouă, ca făpturi create, vii, necum ca robi/roboți. Ni s-a dăruit și *nu* ne-a fost cenzurat acest creier misterios, acest ordinator autonom, tocmai pentru a intui, a ne ilumina și a avea, revelatoriu, acces spre condiția Inițială, spre Datul Divin.

* Conflictul dintre viu (spirit-suflet) și materie (corp-viață temporară dintr-un timp nelimitat), rezultă suferințele existenței *noastre*. Tahionii au viteza superioară a gândului. Noi călătorim cu gândul, însă acolo unde AM MAI FOST, deci anamnezis ar fi amintirea scarată în sus a divinului, existențelor anteroare și refacerea itinerantă, prin „regresiune”, controlată mistic, a venirii noastre într-o temporalitate delimitată de Voința Divină.

* Mentalul este al Divinului. Orice viteză a vreunei mașini pălește față de a sa. Omul imită. Omul fie că păstrează dominanta caracterologică a primatelor/maimuțelor, ca un dat ancestral, ca o *relicvă* genetică, probabil după una sau mai multe corecțiuni genetice pe omul străvechi. Aceasta în ipoteza unei creații prin corecțiuni, în viziunea cumva catastrofică, prezentă și în teoriile despre planetă. Dar în inspirația Divinului, mai degrabă credem în creația directă a omului, ca specie și în cenzurarea repetată (motivul Pomului Vieții, al Babilonului, etc.). indiferent pentru care von simpatiza, suntem subiectivi, nefiind înzestrați *ab initio* cu o percepție pur-dumnezeiască a Enigmei Sale supreme: adevărul!

* În cosmos totul vibrează. Suntem niște unde, suntem receptori ai vibrațiilor cosmice., sistem deschis. Duhul călătorește mantramic. Pe unele nu le vom percepe/identifica în consecință, fiind limitați, programați doar a percepe prin emoții,

simțuri. Gândim, analizăm, judecăm, acționăm, însă Inspirația Divinului este dată unor rari oameni, fie geniu. * Ei au misiunea de a conlucra cu Divinul în lume, pentru a-l ilumina pe om ca specie. Aici ar fi, vie, iubirea de semeni. * Prin suferință și jertfire de sine, omul cucerește treptat re-îndumnezeirea, însă doar pregătitor, întrucât legile acestei lumi sunt dominant subiective. Numai transfigurarea-întru-Divin poate fi Calea. * Poetul, creatorul, s-a spus conlucrează cu Creatorul Divin, tocmai în acest sens. *Imitatio Dei*, ci nu creație pură. Inspirație, și nu fascinație/imitație, ar fi opera genială. Divină prin nuanțare, prin doar-atingere. * Noi suntem, ca situare planetară și tot-ce-este-viu, *sublunari*. Însă și *subsolari*. Îndepărtat, acest gigantic Nucleu face legea gravitațiilor, mișcării „giganților atomici” – planete și sateliții lor, așa cum decide și în întregul cosmos al galaxiilor, această Unică Lege. Legea Unului, a UNIVERSULUI. * Numai intuiția ubicuă în univers, ne dă iluminarea, prin rezonanță cu sacrul. * Scopul suprem al vieții ar fi de a intui, a cunoaște, a înțelege ce ți se relevă divin, întru re-primire a Darului Vieții într-o altă durată, o altă dimensiune, o altă lege divină, presus. * A se cunoaște pe sine, este a începe să-l cunoști pe Creatorul Tău, iubire din iubire. * Uneori am starea unei fericiri fără margini. Știu că SUNT și aceasta este indefinibil. Clipa devine etern; străfulgerat, mă cutremur și mă umplu de un mistic extaz. Pur și simplu râd ca un copil etern! * Ceea ce intuim, reprezentăm în interior, fără-ndoială va fi și în exterior. Din microcosmosul ființei, corelația duce la macrocosmosul Universului, Divinității, Deo-prezenței (*Așadar nu cum, din eroare, se spune privitor la Divin „omniprezență” ... O simplă nuanță a antropocentris-*

mului din Weltanschauung-ul uman). * Înălțarea o înțelegem aprioric prin Călătoria mentalului în astral. În spațiul visat, însă nu în somn, ci în limpezime. În contemplarea și intuiția, revelația și bucuria de care ne lăsăm pătrunși, sub acțiunea Divinului. * Dumnezeu nu a fost, nu este, necruțător, ci justițiar. Neutru? Subiectiv, prin iubire? Am greși, deoarece nu îndrăznim să atribuim dimensiunea iubirii dumnezeiești uneia identice cu a noastră, fie chiar de El. Căci noi suntem zidiți în timp/spațiu/ materie. În durate, în timp trăit, delimitat, în Fragmentarium. Iubirea Lui ne decide calea, nu ne umilesc corecțiunile Sale, ci ne sporesc credința și ne îndumnezeiesc iubirea *irenică* (gr.).

Celor care vin spre poezie **HERMENEUTICA**

Limbajul poetic este unul eminentemente paradoxal. Jakobson spunea că „poezia este limbaj și deci comunicație, dar (care) pare să nu vrea să comunice nimic despre lume”.

Textul gol, fără caracterul său figurat în exprimare, este simplă proză, oricum ar etala-o autorul, etajat, sau potrivit prin rime „ce din coadă vor să sune”. Metafora poetului poate fi înțeleasă ca atare doar de cititorul „avizat”, cel ce posedă codul literar potrivit. Cohen completează ceea ce trebuie amintit mai cu seamă începătorilor: „Un al doilea nivel formal, lexico-gramatical, acela al deplasării sensului în interiorul unei structuri sintagmatice (s.n.), așadar la nivelul *tropului*...”

Cuvântul, prin poezie, suferă schimbare. I se „injectează” semnificație, este reumplut, prin sintagme

care nuanțează, lucră în acea structură sintagmatică, de sens nou. Este o acțiune de perfuzare, de transfigurare, de revelatoriu. Chiar absurditatea (apud. Paul Ricoeur), poate defini mai bine metafora, decât simpla analogie. Hermeneutica este obligatorie pentru poetul modern, care să conștientizeze ce este semnificația. Adevăruri arhiștiute, astfel de competențe nu pot fi ignorate de cei *ce vin spre poezie*, cu ambiția cuceririi unei percepții reale. Talentul și intuițiile înnăscute, azi, nu mai ajung unei atari încercări, cultura poetului – riscăm acest truism! –, trebuind să fie mult mai presus decât cea a cititorului de suprafață, deseori acuzând, fără să știe nici ce afirmă, „abstracționismul” textului, ori hermetismul.

O întâmpinare poeseică:
Așteptându-l pe Dumitru GĂLEȘANU
cu „Însemnele Materiei”...

Îmi e toamnă, născut fiind în Septembrie, n așteptarea unei a patra cărți sub titlul „Însemnele Materiei”, trilogia sa deja întărindu-mi convingerea că avem, prin Dumitru Găleşanu, unul dintre cei mai importanți poeți-eseiști ai ceea ce aș numi „descărcări electrice întru inseninare-răzbunare” ale Fiindului rostirii *post-cultu(r)ale românești*, dacă nu sună prețios: este poesia ce întregește, hierofanic, sincretic și sinergic, cvadratura cercului: cel aparent captiv în Spirala cosmologiei multimilenare, cel mai vechi semn al Cunoașterii. Necum ermetic, barbian, cum simplist reductiv consideră eminentul critic din diaspora, M.N. Rusu, în prefața „Derivei spre roșu” (vol. III al trilogiei

deja comentate de mine mai mult parafratic, – ci în paradigma cercetării critice filosofice academice, cum este cea unic conspectată de venerabila noastră prof. univ. dr. în filosofie, Angela Felicia Botez, onoranta mea prietenă, („Postmodernismul în filosofie”). Găleşanu face parte din tagma rară a Experimentiștilor pe cont propriu, însă interconectat la mai tot ce a asimilat cunoașterea din milenii. Comentatorii admirabili ai trilogiei au opinat exegetic, salutar, asupra acestui Creator în *cheie cvadruplă* „absorbit într-un mit/ ca un duh” (Vamă pământului, pag. 268, idem) – recte hiperconștientizând ars– poezic, *mitopieionul ca dinamică cosmo-logică* (din Logosul întrupat) – sfidând eonul și reflectat continuum în rațiunea-ființială ce ne reo-ordonează în expresivitatea comunicantă, transmisibilă, prin ceea ce a creat și continuă Universul: iubirea. („Orice bărbat, orice femeie sunt conectați la energia pe care mulți o numesc iubire, dar care, în realitate, este materia primă din care a fost construit universul” (Paolo Coelho)... Dumitru Găleşanu este de fapt cum el însuși se definește, în discursul întrerupt doar „ca repaus” virtual, între veghe și visare, „*pe runele timpului/ cum energia primară/ cineva se îndreaptă duios către tine / întunericul ființei*”... (cit. De rerum natura, pag. 66). O vervă aproape insuportabilă – de furtuni cerebrale, magnetice, se descarcă sublimând în aforistice rostiri, axiome sau ludice panseuri, – dicțiuni ce par esoterice, nu odată chiar rosacruciene, explozii, erupții șlefuite sau îngreunate de enunțul explicit-prozaic, științific, cu sciziuni și restructurări în neașteptate „oratio vechio”, recursuri la incantație, la melos divinatoriu, *ca al Dainelor (celor azi corupte în doine...*, doar vag barbiene, în realitate

regresiv-folclorice, și care *surprind zeitatea* în goliciunea ei a Splendoarei-Slavei).

Iată un fragment de poem-cheie, – eșantion de incantație d'amour, din care Memoria (Gândul) – (ancestral, mitochondrial) – *degravifiază și tinde a levita, înălțător*, ca și cum ar risca – hierofanic și orgasmic, – a se smulge și se lăsa resorbită în divinitatea absolută: (Sevele-Evele, (Viața), Sângele-Materia-Matricea): „*Ai urcat/ cu sevele/primăverii/ Evele/ treptele/ cuvântului/ miezul viu/ al gândului/ desfăcând / izvoarele/ omenescul – soarele!/. „Încântare-a sferelor...”*. (Verbul *desfacerii*, despecetluiri izvoarelor și Miezul Viu al Gândului (Cogito-ul lui Ergu sum, EL-ohimic!) – precum și „încântarea sferelor” (andoginicul, sau Anima-Anymus) – iată în doar câteva cuvinte, Nunta Divină! Poetul este Mag, Teosof, Filosof, Savant și Astrofizician. Sigur că erudiția, suprasaturația de cunoaștere modernă, sunt complementare unei soteriologii ce nu riscă blamata categorisire sceptică a unei sociologii „a mistificării”. Dacă nu ar avea chemarea, înăscută, la temelia simțirii, stării Sale ființiale, Dumitru Găleşanu nu ar fi auzit de noi, cititorii săi, nici din „templul cărții”, nici de la „catedra” din care – ca un Orfeu înălțat din Mit la suprafața „labirintului purtat”, caută în fond să o smulgă pe Euridice din tenebra (unei eventuale) complicități cu Hadesul... Dar poate fiara din om să fie împlânzită, prin atare cunoaștere nouă, (intuiție-rațiune-mistică-transmodernism) – și poate fi eludată prin Poesie (imitatio Dei) – La condition humaine, stigma lui Montaigne? Ce va să zică „condiția tragică”, dacă nu contrariile ei, întru regenerare, eternă reînțoarcere? Poate va fi „Însmenle materiei” o critică a rațiunii impure? În mileniul re-

numărat III, într-o lume „rezonantă cu anormalitatea” (Hugo Friedrich), și spectrul „transcedenței golite”, într-o ruină a creștinismului – cum profeteau exegeții sex. XX, vezi Eco, Da Vinci, David Icke ș.c.l) – poetul Galeșanu, oricât umblă pe registrele abstracțiunii și sincretismul amplu, spectaculos, al unei noi revelații dinspre irațional spre rațional, îmi pare a fi cel definit cel mai empatic – și clar-văzător, de o semioticiană – cercetător absolut admirabilă în înțelegere – concizie și patos coparticipativ – afectiv, ascuțit și convingător, Cătălina Oana **Ciurceanu**, (straniu etimon CHIURCH!) – de la Laboratorul Național din Frascati, Institutul Național de Fizică Nucleară, Frascati, Roma, Italia... După lectura trilogiei și relectura eseului dsale, dacă nu aş fi eu însumi om care scrie (și) poezie, – cu puternic resimțite conexiuni sistemice la arta lui Dumitru Găleşanu, – aş sta mai retras în simplul-rozariu al Contemplării, al primirii poeziei sale, dificil ancadrabile unei filiații actuale. În anii în care Antimateria este vânată în giganticele instalații montane elvețiene..., cărțile lui Galeșanu pot fi colaterale tratate (logosfere) – pulsatorii în arta Noetică a emisferei Spiritului „coborât întru înălțare”, enteleheic igitur? Aștept în acalmia post-thalazică, tsunamică, voila!, indusă după trilogie, paradoxal, ÎNSEMNELE MATERIEI. Trialismul pledat de unii iluminați ai momentului, presimt, va avea prin noima ce o sugerează sintagma, pragmaticul insinuat de cele ce mi-a sugerat cele trei „dantești”, teandrice coduri: o paradigmă a Cvadraturii Cercului, poate o fuziune s duhului în Mitul care face inversând Eonul, dinamica non-hegeliană a lumii: ca Sine Universal? Să recunosc este un fel de a mă bucura că înțeleg înalta experiență a poetului Dumitru

Găleşeanu; sacralitatea ca șansă de recuperare din profan, prin scurtarea Tărilor – cu scânteile lui Iov, ale luminurei, rostirea magică-divinatorie-sieși audibile și taumaturgică, eventual netemătoare de abisal,... incredibil! – Aici, în coșmarul lui EM Cioran, după Omar El Khayam, Einstein și Mircea Eliade and Petru Culianu.

Adaug parafrazic câteva memorabile eventual conectabile la cele de mai sus:

„Zei vorbesc (astăzi am spune: Ființa vorbește) prin mesaje hieroglifice și enigmatice...” ...adevăru­l e ceva în preajma căruia locuim de la începutul timpurilor, numai că l-am uitat... Numai simbolurile exotice conservă o *aură* de sacru. Prin secolul al II-lea, înțelepciunea secretă ar fi trebuit deci că locuiască fie printre druzii, sacerdoții celților, fie printre înțelepții din Orient, care vorbeau limbi neînțelese”... „Aceștia, înțelepții barbarilor, cunoșteau legăturile ascunse ce unesc lumea spiritului cu lumea astrală și pe aceasta cu lumea sublunară... *Cum este jos, așa este și sus.*” Umberto Eco, Sacerdoții barbarilor). **Și:** „Interpretarea metaforică, descoperirea științifică și discursul teologic se încadrează toate trei în genul raționamentului prin analogie” (Umberto Eco, Ricoeur, Kuhn). * „Dacă accept analogia lui Bohr sunt obligat să văd permanent atomii ca pe un sistem solar”. (Umberto Eco). * „E adevărat că metafora creatoare pare a fi înțeleasă intuitiv, dar ceea ce numim intuiție nu e altceva decât o foarte rapidă mișcare a minții pe care teoria semiotică ar trebui s-o poată descompune în toate elementele”. „Discursul alchimic nu numai că se conduce după ideea simpatiei universale, ar transferă acest principiu

la limbaj, la cel verbal și vizual, afirmând că orice cuvânt și orice imagine are semnificatul multor altora”.
* „Semioza hermetica”/ „Prin intermediul metaforei, noi cunoaștem ceva” * *Aristotel, Retorica III, 10, 1410.*

Raport în casa scării din Pavilionul roșu

„Maestre!” , margareta era triplă curva...

Îmi spun, îmi repet, în acest asalt
Concertat complice între mare și mărunț
Între grotesc și fracturi caracude și hiene
Îmi repet diminețile:
„Eu sunt gândul cel bun”.
Dintre acestea care dau năvală distrug și revin,
Reacții în lanț, lătrături de câine pe lanț
Uzurpată fiind dictatura conștiinței și
Morala cu vierme propriu-n doctrine.
Nicio zodie nu repetă legea primordiei
Lașitatea elitelor și trădarea determină
Face legea absurdei cunoașteri
Iubirea e oarbă și se prostituează-n cetate
Urbariile memoriei măsluite
și în delirul puterilor
miștirea de sine v-a mutilat
și Curba lui Gauss
„Doamna cu kuru de fier”, lovilutzia
s-a răzbunat întru slava căzutei nimicnicii
revoluția v-a mâncat dinspre centru spre margini
zdrențe vă sunt vanitatea, orgoliul și urmele
inverse pe sfărmătura necropolei

ciorile de semănături din istoria
restauratorilor văruitori de mormânturi
cadavrele în vid ale lui a. e. Baconsky
și remember ale lui Cao Xueqin Gao E
ale lui aitmatov and cele trei Gratii
în cimitirul valea seacă, la crematoriul
din curtea miliției și la Freiburg
nu departe de shambala
Iată de ce îmi spun, îmi repet,
Fie să redevin gândul cel bun
Dăruindu-ne Viului.
Neiertată-i fie vârstei răutatea ei
Cartea mincinoasă
Și lăudătorii lingăi
Umbre impregnând antimemoria.
Astfel să nu se repete istoria.

Un răspuns poliedric complementar pentru Maria Diana Popescu

Iau de drept ceea ce un excelent poet și critic preciza în „Viziuni critice”: Paul Aretzu pledează pentru convergența dintre demersul critic și opera comentată: „Un text trecut printr-un demers critic este total transformat, are altă identitate, alte amprente. Dacă un scriitor se scrie pe sine, un critic literar se citește pe sine, în text” (p. 7-8). Este pasajul pe care și Valeria Manta Tăicuțu în evocă inspirat. Ideea mea este că acei critici care sunt în primul rând poeți, sunt preferabili, dacă nu cititorului, sigur autorului analizat: „delictul de subiectivism” devine prin *modus operandi* rezonant, empatic, un lucru demn de dorit. „Mâncătorul

de furnici” care este monstrul sacru al teoriei, este imun la secreția formică a hărniciei din text, (și la rumoarea acelei memorii colective ce se modulează în inefabilul rostirii entitare-auctoriale), pe când o mireasmă rară, o metaforă revelatorie sau un oximoron îl poate împinge la urlatul sentențios-autoritar, la răcnetul urangutanului înțepat de o furnică sau o viespe. Cutare big-specializat de opus-uri – cărămizi criticoide, este un simplu ilegitim a „decoda” poemul poetului autentic, deoarece pur și simplu nu are „organon”! Am fost siderat de „încercările lirice” ale unui supus sus-pus, ale cărei poezioare șontăce erau simple foi de auto-observație andropauzată. Sau dacă vreți, andro-repausată. „Delictul” sus citat ar veni din acel monologos auto-referențial-disimulat, cvasi-narcisiac și afectat paroxistic, ca simulacru de judecată pe (pre) textul altuia. În fapt, acești trântori care consumă buget și hârtie prin teorie, mai mult decât înșiși scriitori, cei care produc, amintesc de starea produsului țaranilor, cumpărată cu japca pe nimic, apoi revândută moftangiilor și sârmanilor cu aceeași vervă speculantă. Acești negustori sunt în handicapul-teroristic asupra mulțimii bruscate de la comunism la consumism, unul special-specios, pe care l-aș figura grafic caricatural astfel: un second hand reprezentat printr-o figură gen „Viermele de bibliotecă”, a unui pictor german, îmi scapă numele, un Hand-man” care are două brațe la un unic umăr, unul inutil, gorgonic, iar de cealaltă parte este ciung! Nu dau doi bani (emisie veche!) pe acești criticoizi. La grila lui Roland Barthes sau al unui Hugo Friedrich ș.a., ca Doinaș, Ulici, Sorescu, toate cele despre autori, scribi, autori, scriitori, șcl. – echivalențele li se impun și ăstora. Dacă aș fi răspuns setului – altfel splendid și

erudit (nota bene!) – de întrebări punct cu punct, aş fi „rezonant” modular cu Ființa, dvs. înșivă fiind poetesă, dar aş fi deraiat în subiectivismul meu intact-natural și, poate, excesiv fabulatoriu. Subtextul meu este memorie freatică, este strat de profunzime al uriașei memorii stocate în subconștient. De ce să întrețin iluzia unui dialog, când de fapt, monologăm împreună: ci nu împreunați. Ne cunoaștem, dar nu în sensul original? Arta este eros sublimat, transfigurație și trans-substanțializare. Iar pentru mine, o deseori tiranică asuprire a Esențelor ce mereu reculează în recalibrarea efemeră: a unui Acum tot mai subțiat, mai fragil, mai tendențios eteric! Îmi redistribui puținătatea ființei în simetriile de fagure ale misterului. Cu cine comunicăm noi, de fapt? În acest limbaj postbabilonian, ante-babilonic?! Și Jean Paul Sartre scria undeva: „unii pretind că romancierul se descrie pe sine în personajele lui”. Acest bovarism de fond al creației și reflectării în tipologiile operei auto-asumate demiurgic (sic, n.) este cvasi discutabil mai ales în cazul poezilor. Excesul autoreferențial, bunăoară, este la noi eminescian, însă el a decăzut demult în eboșa sau în auto, manierismul ce ne amintește de etapa „La Lilieci” sau „ușiți” al unui Marin Sorescu: simple parodii sau singurătate a parafrazei printre poeți... Marin Sorescu îmi mărturisea, încă de la primul lui volum poetic, că este da fapt un tragic și un sceptic cioranian, dar cărțile aveau să-i fie tot atâtea variațiuni pe tema obsesivă: ispite atipice ale hazosului om de câmpie. Decorativism și texte de *musica facile*. Primește, rogu-te, să răspund întrebându-mă, deopotrivă, pe mine însumi, fandând întrebărilor Domniei Tale, o, atât de rafinate... Oare, nu cumva vă întrebați astfel de esențiale neliniști proprii, rafinate și rezonante

la propria-vă frumoasă poetică, iar eu accept naiv a fi doar un Ecou? Sunt vulnerabil și apelez la subterfugii. Vă răspund în dodii, risc poate truisme sau anacolute. Dar spontaneitatea îmi este șansa de a evita te miri ce abnormități care sunt luxul celor sus-înțeptați. Mea culpa poesis: psihanalizez și încep cu mine. Simt în direcția Jung și nu Freud, deși m-a terorizat o viață a sa „mecanică a visului” și altele. Dar Jung e îngerul meu – daimonul gemelar celui al lui Socrate. Ale sale „Studii despre reprezentările alchimice” au pansat în mine spărtura și au suturat ceea ce eu numesc fisura din aureolă. Nu îmi explic enunțurile sus-numite „de refugiu”: te rog să le primești de la poet la poet. Așadar fulgurația preliminară poate fi numită poetizând: interior al ninsorii, adică al Textului. Un reproș unic și crescător în conștiința mea odată cu anii, este asupra Cruzimii din Natură, omniprezente. Sau mai propriu spus, deo-prezentă. Legea asta guvernează și este dinamica transcenderii – de asta mă înspăimânt. Foamea energiilor de energii și sacrificiul, de la galaxii la sori, sisteme planetare și în jos până în infinitul mic. Spiritul ar trebui să fie de-situat, iar suferința creației în virtualitatea ei de delir (metafizic) este deopotrivă a metafizismului de tip bacovian. Marele poet Vasiliu-Bacovia, auzea materia plângând: plânsul etern al cruzimii naturii față de sinea și sinele ei! De ce nu aș auzi antimateria râzând? Nu uit un poem vizionar al lui Celan, spectrul unei entități eterice încleștate în ceafa unui sinucigaș instabil, pe țărmul mării. Sufletul-duhul aceuia râdea, la suferințele de Iov laș ale sârmanului. Pentru unii poeți – tot mai mulți, pe unii i-am cunoscut foarte bine – a scrie poezie, egal a se sinucide lent, a se automutila... Vă amintiți dilema personajului lui

Graham Greene, din romanul „Un caz de mutilare”? Lumea este un lazaret. Ctitorii de basilici sunt meșteri mari sub teroarea lui Negru Vodă mandatat să ctitorească operă de proslăvire! Cui anume? Implicit lor. Este poetul român un astfel de meșter-duplicitar-habotnic-mercenar și care consimte laș să își zidească inclusiv iubirea și urmașii nenăscuți (...), doar spre a ajunge pe turla răsucită a operei? Și de ce? Ca să se arunce în gol și să țâșnească acolo fântână?! Aberații ale întunericului revendicate de dogma luminii! Substitutio sado-masochist, asta e! Victima-călăul poet este clona încremenind în eșecul larvar... E o fojgăială de grafomani, de paranoici și de schizofrenetici mai ceva ca la Socola! După prăbușirea din decembrie a junglei pseudo-valorilor, surogatelor și năut-arzilor – pârlouga nu poate ține spațiul dela-vale blagian – superba utopie! – de la înnoirea-mocirlirea alunecărilor de teren paideumatic. Labirintul s-a scufundat, este inundabil, odată cu arhivele și urbariile de tip C.N.S.A.S. ale întregii literaturi române actuale. Suntem într-o criză de identitate inclusiv a Memoriei... Ce rost are să scriem când actul scrierii este conform lui Enoh – și altora, mult mai moderni – un act de primejdie? Dedublează sau corupe însăși Id-ul arhetipa!? Omul care scrie este omul care se auto-modifică. Trăindu-și existențial submersiile, indicibile în sine, riscă nebunia, ruptura, schizoidia. Idol de sine sau ideal-ideologizant. Fractura! Ci nu cea din penibilul manifest al unor apologeți sur-escitați(!), cărora nu eu le sunt numitorul ci fractura sinelui de sine. Ați observat androgenizarea textului? Sau efeminarea discursului pe acutele castrate ale erosului pornoliric? Niște astfel de distrofici m-au insultat la persoană, neavând nimic

de prins în propria-mi poezie – câtă și cum am editat-o? Știți ce mă izbește? Noua istorie a plagiatului, fenomenul acesta deviant de la orice azimut care face ravagii în literatură și revuistică, cu mici excepții. Amputarea care doare, deoarece centrul cerebral al durerii este atrofiat dar activ. ***Oare acest simptom nu poate fi și unul psihic?*** Golul apetitului esențial de libertate, tocmai acum, când au implodat barierele și autocenzura – vârful perfid al „turnului de control” totalitar. De unde și delirurile criticoide, sudalmiada și cocoteria acestei Rinoceriade post-Caragiale. Toți îl așteaptă pe Godot-ul Manolescu, așa cum l-au așteptat pe Iliescu. Și ei sunt, de fapt, în capul trebii. Cred că romanul românesc reîncepe sublim-abject de la începutul Filimonian.

Iar poezia... ce e de fapt poezia?? – se sparie gândul! Poate că Mallarmé ar fi pentru noi, îmbălcăniții (Io ba!) un prag de unde să batem saltul spre o nouă poezie românească. Poate. „Măi nepoate”, cum moșul meu zicea. Și tot el: „*Îs multe de zâs, dar mai multe de tăcut*”. Mallarmé și al său Blanchot. Daimonul lui Onan biblicul – al monștrilor sacri. Sau cum anagramase simpaticul Vasile Leac: „Monștrii-s acri”. Puah! Monstruozitatea invocată și de Caragiale, care gândea „monstruos” versus intuiția – și efectul placebo al stigmei pe care cel puțin eu, smulgându-mă întru saltul următor și degrevifierea necesară zbu-rătăcirii (...) – anume înnoirea (auto-psiche terapeutică prin erezia (!) scrisului-trăit!) – emoția (fără aluzie la tot soiul de satanisme gen „emo” (de la emotion), capcane în care cad ca fluturii derutați feromonici (sic,n.) – ori alte cele agonisme... Cine sau Ce agonizează în/prin aceștia? Nu cumva devianta cruzime a naturii – autocruzimea firii,

canibalismul acelei treimi de zeu din hibrys-ul Enkidu? Iată ce ați stârnit cu ingenioasele și foarte interesante întrebări, simpatică poetesă Maria Diana Popescu! E un elogiu modest, nicidecum un reproș! Numai că aceste sky-traps, inocente prin profunzimea lor și nuanțările vitralice, sunt ale entității D-voastră poetice, mai mult decât ale demersului exegetic pe care îl probați căutând acel sacru pe care Blaga îl numea Curcubeu. Vai, simbolul lui re-ligio... Care a fost confiscat în occidentul Fricilor toate, (vezi Konrad, Popper etc.) – venind asupra și peste noi – doinitorii reminiscenți ai Dainelor (aina-daina) de demult! Devastator! Vă adresați superb întrebări! Și iată de ce m-am rezumat simpatetic intact la aceste fulguri metatextuale. Precum în text, așa și în metatext. Oracularul, dragă Maria Diana, a fost o farsă! Efectele unei emanații toxice și delirul cu scilpete de premoniție... Arta a fost și va fi Divinație. Iar divinația este mantrică și pare a fi ancestrală. Apropos de cunoaștere (și prin scriere-trăire poieion): sensul original biblic al cunoașterii era strictu al împreunării sexuale. Adam a cunoscut-o pe Eva etc. etc... Blaga a sublimat unic acest sens: „*A cunoaște, a iubi/ înc-odată, iar și iar.../ a iubi e primăvară!*”. Aș spune că să ne iubim pe noi înșine, să reînnoim acest dezi-derat cosmic. Și aș spune că omul are imperios foame-nevoie prioritar de a IUBI și doar apoi a FI IUBIT. Sunt un pic truistic, prin aceea că scriu inclusiv în vis și la trezire încerc să recompun non-dimensionalul și a-temporalul Ființei. De aceea îl invocam, pe Carl Gustav Jung și submersiunile sau „regresiunile” lui în Memorie. Inclusiv în cea freudian-colectivă. Dar matriceal eu sunt transilvanic și sunt în paideuma-melosul ultra-energetic al spațiului cu stele foarte joase ce zburdă

peste cimitire vesele, sapiențiale, cu aceeași ludică... seismicitate subcuantică de deasupra teraselor montane sau ale meridianului Frunții. Întrebările Domniei voastre sunt demne de răspunsuri spontane și deviante, deoarece săgetează himera mea: Hiperyon. Primiți aceste confesiuni – recunosc delirante, și sper să fiți sinceră că în propria-vă poezie. Candelăreașa Dvs. este Dantelăreașa lui Vermeer? Ador Culegătoarea de scoici. Și nudurile preoteselor sacre ce se prostituau la porțile templelor. Chiar dacă „pruncul” text este asistat de doi heruvimi, eventual prin anestezie necesară implantului. Aluziile mele umil-mitologice sper să nu insulte (nici nu au cum!)! Iar dacă există și un cimitir al metafizicii, desigur că e o groapă comună: se fac epurări și în Shambala dezgolită accidental de dislocările cacademicilor în prelungită andro (re)pauzare. Bine faceți că scrieți *dumnezeu* cu minuscule, fie și ca prudență. Deoarece el s-ar putea să fie Plural, cum bunăoară Elohimii. Filigranele din Bacovia, cum scrieți, dar și „*cara, lontano come il una spechio*” a lui Montale. Ființăm prin oglindire și cuvintele poezează taumaturgic pentru NOI. În fiecare apus este deja răsăritul. Ceea ce va fi, a mai fost. „*Neastâmpărul are pași de balet/ ciocnindu-se nelămuriți uneori, alteori/ îmbrățișându-se într-un cerc rotitor/ într-o vervă pe note*” (am citat din poemul Dvs. „Când încep să dea în pâng zăpezile”). Să ne supunem, dar nu timizi, „destinului de poet”. Din curcubeul, de acolo de unde „*curcubeul își bea frumusețea/ și nemurirea*”. Departele în aproape. Transsubstanța în stare de suferință? Antimateria răsând? „*Fără tot felul de injecții de atenuare a durerii*”, ci poate doar de atenuare a cruzimii naturii și pedepsei nașterii prin durere ce stăruie

nedrept asupra femeii. Și determină erezia nova a clo-nării, industria vibratoarelor, drogurile super-potenței care ne fac geloși pe Îngerii odinioară căzuți, dedulciți la femeia umană: care să ne țină de urât! Chiar de urât? Adicătelea doare de singurăciune? „Viciați de dorul de absolut”? Dorul de noi înșine. Dorul gemelar. Toate acestea sunt mușcăături ce se vor sublimare în tandre săruturi cu privirea, pe luciul apelor textelor poetesei Maria Diana. Mă întorc și zic apropo actul critic: orice specializare eșuează în denaturare și ambiguitate implicite perceptivă. Orice act textual eșuează prin exces în act ratat freudian. Asta e valabil și în istorie, în revoluții, bunăoară: 1989 un act istoric ratat, adică unul cu p---e îndoite. Fie capii-căpăii sunt asexuați, ca Adolf, Mao sau impotenți ca „tătucul” Vissarionovici, cu a sa fiică Alilueva, fie female eroticon ca Elena CODOI, care se delecta cu porno în iatacul Cizmarului cu limbă groasă: cică odată ea l-a întrebat pe el: „*Nicule, dar tu când mă mai f-i?*”. Iar toa’rșul a răspuns patriotic: „*Înîîntâiaș datî boborrrul!*”. Oare, ăștiiia, monștri sacri specializați a ne „esplica” nouă și studenților poesia alturora, nu sunt de aceeași stirpe? Ba bine că nu! Dacă la păsări cântătoare, trilul este preludiu, atunci artele pentru om – în naturalețea lor de odinioară-adineauri, ar fi de drept numai ale masculului – bărbătuș!!! Nu privighetoarea cântă, errare Macedonski!, ci Privighetorul! Mutația este stingheritoare, textele se androgenizează... recuperatoriu? Este ceva putred în Matei 19 cu acei fameni, nu-i așa? Isus răspunde cel puțin straniu: ei, famenii, sunt și „*pentru îngerii din cer*”! Ce zici de asta? Iată că te rog să strekori aici un răspuns dintre acele întrebări ce ni le punem prin chiar poemele noastre... seismografice! De

aici ar merita să monologăm nocturn–sideral ca două entități principii ce tind spre sfericitate (...), iar textele noastre replicate una dintr-alta, să întregescă și în planul Cogito și Emotion – *sensuality*, rostul de SEISMOGRAF care titrează un poem recent inserat în revista Provincia Corvina de mine. Știți care e floarea seismului? *Primulla regala!* Ea răsare doar ca semnal al cutremurului de adâncime, ce superb cod al inteligenței ciclic-genezice! Ci nu despre trup ca seismograf am vorbi cu glas scăzut: ci de ceea ce eu definesc dual (în accepția unui Mircea Florian cu a sa „Dualitate ca recesivitate a lumii”). Natura poetică a Omului ancestral: suflet radiesteziac-fotosinteziac, spirit telepativ. Fie și ca, încă pulsând, relictă a Divinului acelei Treimi de zeu. Să îl plângem cu Ghilgameș pe fratele nostru Enkidu! Cu etimonul zeului căzut ENKI... Priceapă cine vrea! Vă mulțumesc pentru îngăduința de a mă rezuma la acest mod de a vă răspunde: cu palma la gură, ca să vă fiu ecou. Dacă vreți, eu fiind un muntean, toate astea sunt doar niște iodle. Și ca să vă amuzați: Laurențiu Ulici mă vedea la a cincea mea carte... Parafrazic am uitat care critic afirmase că „*omul este un animal marin, ieșit pe uscat și visând să zboare*”... Ei bine, prin anii '70, Ulici mă vedea ca pe un alpinist la malul mării, echipat ok dar ce aș fi escaladat eu, omul din munte? Poate furtuna ori poate nălucirea unui catarg... morganatic? Sunteți mulțumită? Este cercul vicios al oricărui scepticism; renunțați deci la podoabe dintr-astea învechite! Bineînțeles, e o rușine să repeti asemenea truisme, dar pedanții noștri sunt atât de proști și de superficiali, încât trebuie s-o faci; bineînțeles, punctul de vedere al lui Blanchot este personal. Și, de asemenea, oricare ar fi instrumentele pe care le folo-

sește, în cele din urmă experimentatorul constată cu ochii lui rezultatele experienței. Dar, dacă într-o anumită măsură, obiectivitatea este deformată, ea este și revelată. Pasiunile, spiritul, sensibilitatea lui Blanchot îl determină să facă o anumită conjectură mai degrabă decât o alta; dar numai Mallarmé va verifica conjectura lui Blanchot. Deprinderile mentale și afectivitatea unui critic servesc drept revelatori, pregătesc intuiția. Conjectura, adevărată sau falsă, servește la descifrare. Adevărată, ea este umplută de evidență. Falsă, ea se șterge indicând alte direcții” („Saint Genet”, p. 517). Poetul, criticul și teologul Paul Aretzu oscilează între a-i acorda criticului calitățile invocate de Sartre (deprinderile mentale și afectivitatea care servesc de revelatori și pregătesc intuiția) și poziția detașat-ironică a celui conștient că, în lipsa unei platforme teoretice relativ omogene, în lipsa cristalizării unei concepții integratoare, critica (v. „cronica”) este „cochetă, aventuroasă și dă satisfacție primului amant. Apoi, are prospețimea unei paradoxale istorii literare în pas cu timpul prezent” (p. 8). Înseamnă că ne întoarcem la Barthes, care spunea că în critică adevărul nu există: *„A face critică nu înseamnă a vorbi just în numele unor principii adevărate”* („Eseuri critice”, p. 254). Deci înțelegerea critică nu depinde de categoria adevărului: *„Lumea există și scriitorul vorbește, iată literatura. Obiectul criticii este însă cu totul altul: nu lumea, ci un discurs, discursul altuia: critica este un discurs despre un discurs, este un limbaj secund sau un metalimbaj, care se exercită pe un limbaj prim sau limbaj obiect. (...) Din moment ce critica nu este decât metalimbaj, înseamnă că sarcina ei nu este de a descoperi adevăruri, ci numai validități. Un limbaj în sine nu este ade-*

vărat sau fals, ci este sau nu este valid; valid, adică constituind un sistem coerent de semne. Se înțelege astfel mai bine de ce criticul se bucură de o libertate absolută față de obiectul său” („Eseuri critice”, p. 270). Paul Aretzu numește „trădare” această libertate absolută a criticului: „Dacă un scriitor se scrie pe sine, un critic literar se citește pe sine, în text. Prin caracterul ei total neconvențional, interpretarea este predestinată să trădeze. Măștile scriitorului nu coincid cu obrăzarele criticului” (p.8). Evident, volumul publicat de Paul Aretzu nu este în totalitate fidel afirmațiilor din „La ce bun criticii...”, deoarece cronicile adunate în el încearcă o polarizare în jurul unor principii omogene. Fenomenele centrifugale se explică prin conștientizarea libertății de a citi în cheie personală volumele de poezie încredințate de poeții contemporani spre lectură și înțelegere (printre ei, nume care s-au impus – Ana Blandiana, Gheorghe Grigurcu, Eugen Evu, Nichita Danilov, Liviu Ioan Stoiciu, Ion Beldeanu ș.a., dar și nume de care se va mai auzi – Aura Christi, Ion Maria, Tudor Negoescu și mulți, mulți alții). Această libertate de a citi oricum o operă și de a scrie pe marginea ei ca și când ai scrie-o tu, de la capăt, în virtutea principiului strămoșesc al cărților care „se fac” din cărți, poate deveni păguboasă pentru literatură și, mai cu seamă, pentru critica literară de la noi, dacă acel „oricum” se traduce prin eclecticism și empirism. Ar rezulta (dacă nu cumva fenomenul s-a produs deja) o inflație de critici de circumstanță, fără o minimă pregătire teoretică, dar gata să ia cu asalt cărți pe care nu le-ar înțelege nici chiar dacă le-ar citi (de fapt nu le citesc!), dar despre care ar fi capabili să scrie la nesfârșit, cu acel tupeu al asasinului de cuvinte ce confundă critica literară fie cu

o acțiune de ecarisaj, fie cu una de vidanjare, chit că n-ar putea deosebi măcar o figură de stil de alta. Paul Aretzu, cu ingenuitatea trăitorului într-un spațiu intelectualizat, se pare că ignoră consecințele unor afirmații care ar da apă la moară veleitarilor și ar confirma perspectiva sumbră de care tocmai am amintit. Când spui: „*Un critic chiar face cărți din cărți. El este un cititor profitor. Fiind foarte ocupat cu munca lui, timpul de trăire efectivă este foarte redus și, de aceea, trăiește prin delegație, dând credit creaționist autorilor*”, dar continui cu un ambiguu „*critica are tendința de a deveni autonomă de textul referențial, de a-și rupe cordonul ombilical*”, nu înseamnă neapărat că te contrazici (cine nu iubește oximoronul?!), ci, mai degrabă, că te bazezi pe o înțelegere empatică a celui care te citește și-ți completează, mental, cu cunoștințele sale, spațiile pe care dinadins le-ai lăsat albe în argumentația ta. Autonomia față de textul referențial este de fapt o falsă autonomie, nu poți interpreta un text făcând abstracție de el, iar Paul Aretzu nici nu procedează așa în cronicile adunate în volum. Demersurile sale critice se bazează pe descrierea unei organizări, a organicității interne a operei, cu scoaterea în evidență a unor structuri valide. E drept că citește în cheie personală, dar nu reacționează pavlovian și nici nu și-a pierdut acuitatea percepției ori capacitatea de procesare. Dimpotrivă, abordarea textului se face cu maximă prudență, fără etichetările socio-psihofiziologice de care așa numita „critică actuală” este plină până la refuz, fără judecăți de valoare tranșante și cu un respect aproape înduioșător față de cuvântul scris. Luând, la întâmplare, cronica făcută la volumul lui Liviu Ioan Stoiciu, „La plecare”, se poate observa o logică fără

cusur a comentariului, o curgere aproape canonică de la emiterea ipotezei („*Cartea lui LIS [...] face parte, prin temă, din categoria ezotericelor cărți ale morții, deși argumentul ei este tocmai imposibilitatea de a muri, datorită unui exces de vitalitate, unei viziuni a fenomenului, mai degrabă antropologice, perene*” – p. 55) spre demonstrație și apoi spre concluzia pertinentă: „*Liviu Ioan Stoiciu scrie o carte insolită despre o temă frecvent asumată, dar foarte pretențioasă. Demersul liric, aparent flegmatic, ținut sub control, în profund este tensionat, disimulând o autentică stare afectivă și punând în valoare o procesare artistică memorabilă*” (p. 58).

Cele câteva pagini ale „demonstrației” se focalizează pe o înțelegere circulară a textului, ceea ce asigură unitatea, criticul, datorită deprinderilor sale intelectual-culturale, intuind exact elementele de bază ale universului poetic în care pătrunde: aventura existenței, funcția magică a poeziei, spiritualitatea trecerii în fizică și metafizică, în biologie, magie, mitologie, antropologie. Cumva asemănător sunt elaborate și celelalte 48 de comentarii, ceea ce presupune nu numai un intens efort de lectură, ci și capacitatea de diferențiere semantică a limbajelor poetice supuse exercițiului critic. Este adevărat că acest exercițiu este unul de libertate și că, uitând uneori să fie „raportor al lecturii”, Paul Aretzu visează pe marginea cărților citite și se lasă sedus de un limbaj ezoteric, nicicând la îndemâna cititorului profan. O face, totuși, cu grația intelectualului care – vorba lui Călinescu – mai este încă „*putrefiat de cultură*” și iremediabil îndrăgostit de aripa ei cea mai dumnezeiască, literatura. *martie 2008*

Retrovizor internet:
Sorcova fără... moscova sau ciuma lui
Caragiale

Alogenul albano-grec I.L. Caragiale, este patronul indiscutabil al comportamentului vorba lui, *naționale*... Mircea Vulcănescu, cu ale sale „ispite ale omului românesc”, este devansat de intuiția genială a acestuia, care a stabilit mai degrabă o „re-evoluție constantă” a capitalismului dâmbovicios, care emană via Tipătescu-Iliescu-Becali, pe dominantă mavroîn-cordaților beizadiți-tuzluoidici, dogorind și dospind noi culmi de civilizație și progres... Ai zice că Iorga, Hașdeu, Eliade, Stere, Eminescu, Metafizica, Maniu, Pârvan, Blaga, Crainic, Blajul, junimiștii, greco-bulgă-rimea, bizanțoidicii, toate sunt depășite de parvenitismul lui Dinu Păturică încarnatul împielit clonat filimonian, dintre toate minoritățile ce tind spre majoritarism disimulat, țiganii singurii care vor face răzmerița sporului de populație, întru democrația demografică... În 2050, vom fi mult mai puțini, iar ei, puțin mai mulți. Tipologia omului politic carpato-danubiano-pontic este caragialoasă, caraghioasă adică și e aiuritor, dacă nu paranormal că el s-a născut în Haimanale. Dacă rememberăm (sic, n.) – nu-i întâmplător nici că Scornitul Împușcat se născuse la Scornicești... Mahala, haimana, caraghios, iată ce semantică și ce etimonologie ce pare să fie cumva înseminată. În codul de bază (era să scriu de bare) al subcorticalui lui homo balcanicus. Bucureștii ciumei lui Caragea, brrr, recidivează halucinant în ceea ce aș numi ciuma lui Caragiale. Limbajul mediilor, mai ales al celor ecranate ale televiziunilor private, este o adevă-

rată ciură, iar dacă te gândești argotic, este al Ciureților... Ce aventură a limbajelor, ce manipulare, alt concept înmănușat la fix pe realitatea noastră... curat-*demo-gogică*! Găgăuții și gușaii... Agathone, cel cu Drakula Park și palmierii gonflabili, oare nu au astea toate legătura cu Shambala, cu Agartha și cu teoria resurectă că Planeta ar fi goală pe dinăuntru, anume că polii magnetici nu există, ci ar fi două intrări într-un regat subterestru, de unde scapă câte-un Mamut siberian, ori vreun Mastodont care se încarnează în niscaiva Lorin Fortuna, Oracolul Dămăroaiei ori Taumaturgul din Tanacu? Dar chestia asta, cu consilierul europeanizat Ludovic Orban, mda... nu cumva multi-lingva asta va să zică ceva Egregor, vreun Ciclorton de câmpuri energetice din țara stihiiilor? Lorin Fortuna zice că în Moldova s-a născut Noul Mesia, iar un tribal din țara Picților, eclozat la Baia de Criș, se crede el însuși mandatat de nu vă spui cine, persoană importantă, musiu!... ca urmaș al lui Dalai Lama? Elli, Elii, Lama Sabachtani??? Știați că arabii îi zic lui Eli (Tatăl Elohimilor) Allah? Și lui Adam – Saddam, lui Iosif–Iosub, lui Abraham – Imbrahim ș.a.m.d? Vă spun eu, suntem în al doilea Babylon (tradu. Bâlbăială) – și vorbim cu toții despre același lucru, dar în limbi diferite, de aici toată apocalipsa asta cu față umană! Dar să revenim la ciureți... Ciurma lui Caragiale ne este parcă totuși mai simpatică, decât de ar fi fost a unor rinoceri de-ai lui Ionescu...Suntem cei mai neserioși din Europa, zice careva. Am fost mioritici, dar acum sărim la extremă, suntem săpânțeni!

– Cum, adică, săpânțeni!? – Păi de la atitudinea aia, de consolare fatalistă, așa cum reiese din balada Miorița, considerată de specialiștii semioticieni un fel

de cod genetic moștenit sau dobândit, un mesaj, o stigmă cosmică, tragică am fi sărit la extremă: acum sfidăm însăși seriozitatea morții, adică ne comportăm într-o veselie, ca-n Cimitirul vesel din Săpânța! Într-o veselie, de la opincă la vlădică, boborul și oborul, politicienii și electoratul, planturoșii lui Garcea, la Divertis-ul lui Giuri Pascu... Paștem fericiți, deși suntem ancestral mioritici... Dar elitele, despre care domnul Băsescu zicea că trebuie să ținem seama, ca să intrăm în Europa? Păi avem elite, de par egzemplu Liiceanu, Hurezeanu, Paler, Cristian Tudor Popescu, Pleșu, Manolescu... Dar avem mai multă plevușcă rămășiță de la năvodul cripto-fripto propagandistic al UTC-ului, care jurizează, culmea, chiar ei, cine e mai elitos și care ba: Tatulici, Cristoiu, Patapevicu, and liota,ăștia da „directori de conștiințe”! Și Păunescu! (Care i-a declarat lui Tatulici, cu patos revo, „da, domle, sunt un porc”!!!) Și Iliescu! Și Becali! Și Evanghele! Și Voicu! Și Bahmuțeanu și Prigoană! Și dulcissimele crainice române televizatnice, toate fără sutiene, doar suntem nația cu populație majoritar feminină... Mi s-a spus că prea fac jocuri de cuvinte, iar unii mi-au amintit de activistul tipic brucanian: cică să scriu pe înțelesul tutului! Mințile reduse la dicționarul ceaușist de cca. 400 de cuvinte, egal cu al hunilor lui Atilla, asta cer, deoarece ei asta cred, că nația este un STUPIDE PEOPLE, este în ei reflexul acesta ticălos, de a-l crede prost pe cititor, așa că au scornit lozinca „echidistanță”... Ce jurnalist ești dacă nu opinezi liber și cult, dacă reduci aplatizarea creierului tău la grila fricii tale de a scrie cinstit, de a comenta cinstit, cutare comportament social? Ei bine, dacă nu, e simplu: treci la extrema ciumeților, paști în cimitirul

vesel, persiflezi totul, iar caricaturizarea devine o supapă eliberatoare, capac de Kukta... Dai tare în toți și se petrece ceva trăznitor: toți cei luați în colimator, te simpatizează, se tem de tine, de gura ta... Într-o veselie, ventrilocii, imitatorii, parodiștii, ne fac să râdem de tot ceea ce este, de fapt, de plâns... Apoi ne culcăm liniștiți, bă... le-a zis-o! Acest fenomen al ciumeților care ne ciumează caragialos, devin moaște, vip-uri, icoane pe ecrane, apoi intră în mitologia de consum a națiunii... Credeți că dl. Bănescu face pe „Jucătorul” de florile mărului? Păi asta vrea mușchii boborului, să facă haz de necaz, să cobori din elicopter și să dai mâna cu el, să-i nășești pruncul și să-l gădili! Gădilitura este un reflex al despăduchierii și nu-i rușine să recunoaștem că ne tragem din maimuță, deși batem temenele creaționiste... Suprarealismul românesc este bine implementat în atitudinea mioriticului, în incinta cimitirului vesel: de fapt este suprarealismul lui Tristan Tzara, Becket, Ionesco, dar mai ales al lui Caragiale... Să recunoaștem că e mai sănătos să râdem de tot ce e de plâns, că dialectica lui Platon, Aristotel, Gorgias, sunt depășite, că Țiganiada lui Budai Deleanu ne este mai aproape și că seriozitatea nemțească, bunăoară, este cea care l-a dus pe Brâncoveanu la decapitarea familiei de către sultan. Așa că, virgulă, capul plecat sabia nu-i taie... Dar parcă mai corect era „aplecat”, deoarece capul plecat, vasăzică, înseamnă capul cam plecat cu mințile... Adică dus cu sorcova... Sorcova, vesela Să trăiți, să-mbătrâniți... mai bine! Și dacă tot intrăm în U.E.: „Măine banul se-nnoiește/ traiul nostru se scumpește/ Toți vom râde, rromânește!” Dar ce ați zice dacă am fi ceva mai serioși, adică să nu tot facem haz de necaz, ci să trecem de macaz? Serioși, cum de fapt chiar suntem,

nici mioritici, nici săpânțeni, ci adevărați, pur și simplu. Parada idolilor va trebui ignorată și lăsată deriziunii, iar eroii adevărați, modelele de urmat, să iasă în față, să ajute timpul istoriei noastre a se grăbi, recuperator. La Mulți Ani cu Sănătate, români, oriunde vă veți afla! Veniți cu colinda? Venim cu colinda? Leroi Ler și Lerui Doamne ...

Happy bordel!!!

De la comunism la consumism? (pamflet de la Stress-Bourg)

Glumind, greu traductibil, undeva între Caragiale, Becket Orwell și Ionesco, căci de glume încă de mai arde, deși suntem cel mai fript „bobor” din vama UE! Aș face un calambur: tot ce îmi sugerează viitoarea capitală europeană, va veni de la STRESSBURG. Ne vom, car’va’zacă, stress-burghezi! Unii moșierindu-se, pe seama ălorlalți, moșmodindu-se. Banul tre tranzât care circulă paralel și la distanța liniilor ferate rusești, cu ecartament siberian, este numit RON (1 ron egal 10 lei vechi), dar ar fi mai potrivit să-i zică RROM! Un rom, doi romi, că doar de la RRRâm ne tragem, romii se-mping în Europa, suedezele ard de prăsilă faraonică. În România dodoloață doi Împărați, unul mondial (Mon Dieu!) rromi și un Roa... Bulibașe, de unde și Bulă se trage, bulversează bulevardele, umplu de bulion bula, au bulane, buletine, buline și bubuline, bulbucăți ca budlogii, îmbulinați și nebuloși ca ai lui Taras Bulba, pe trambulinele bulendrelor de la „Bulandra”! Un pitbul întăbulat l-a făcut tabula rasa pe un bulevardist, *vis-à-vis* de Boulangeria „Noroc Bul „– ca-ntr-o fa-

bulă... Fibula unei nebule s-a-nfipt în bulta umflată ca o incunabulă, carlamburlind vocabularul bulgarochtonilor, că au bulit-o! (Acest exercițiu cu etimonul Bulă, ori vocaBULA integrată BUL (bula-i feminionă, bulu-i mascul), în puteți continua până la pragul de risc al hărțuirii SEXtuale! Io, după ce fac exerciții de-astea, de mate-paradoxiste, mă simt ca pe drumul Demascului, iar metaforele mele de obicei flori de colț, devin flori de colț de mistreț. Am avut chiar un poricet de pamflete cu titlul acesta, doar că mi le-a făcut pierdute o paciaură din Râpa Dracului, cartier al Petrilei, sub care se bănuie că ar fi regatul Șhambalei, luat în chirie de tandemul inuman despărțit, Viorel Ilici Iliescu-Miron Cozma Răcoare. Se spune că înainte de Potop, celula adamică se autoreplica, adică era androgină. Platon mai bârfea despre asta, apoi i-au închis gura (minei) și așteptăm clonarea, recuperativă .Vom afla și cine a tras în (n) OI, după doo-j-doi! P-ormă or să dea ei ceva, că de-ai întrebă tot natul: „Bă animă!, ce se dă măăă acilea, se dă promoșân, se dă jos guvernul, se dă încă un impozit? Că deja avem 450 pă cap dă înlocuitor!” Ce-z-sâi? Păi vom afla și de ce nu iese luceafărul huilei, să intre luciferul hulei, c-așa-i în tenis de câmp, sau penis de tâmp, că acum-i voie. Și încă un calambur: tranziția de la comunism (ratat), la consumism (sperăm că nu-l vom rata,nici nu-l vom suporta în rate, la noi are loc cu încetinitoru’! Deși, ardelean fiind, sunt cumpănit, răbdător până peste cap (de locuitor), cred că zicerea veche latinească „*festina lente*” nu mai este o înțelepciune, ci un viciu. Sintagma este de fapt un paradox, căci cum, Doamne, să te grăbești încet? Dar parcă pentru noi, cei din vârsta a treia (a patra fiind tot mai nesigură ca ardere și împlinire), cei ce râd mai mult,

mor mai mult, adică mormâie, chestia asta durează!
Mor oamenii cu zile, chiar cu noaptea-n cap. Descendenții lor devin mai radicali, mai liberi: acuză stressul, dar stressul face progesul! În acest sens, așadar, suntem deja cetățeni ai Stressburgului! Vivat Evu Media, că mi-a suflat un rubridacor calamburul meu naturel! Văd că mai există și o revistă electronică EVU, hait, e chiar ecologică! Logic, deoarece eu sunt un ecologic, adică logica mea are ecou! Vivat *Neuronews*! Ni se induce stressul pe uscat, prin aer, și pe ape, și mai grămuștăm: unde sunt teroriștii din decembrie: păi un-să fie, bre? În continuare! În ianuarie, februarie, martie, ș.a.m.d.! Iau la-’ntâmplare: suntem țara cu 450 de impozite! Da’ ce, nu mai încap? Trei milioane (vechi) de români sunt „migrația forței de muncă” în lume, pe plantații, ca altădată africanii în America de dinainte de războiul de secesiune: acești 3 milioane sunt cei încă activi, desigur, mai sunt printre ei și pasivi, că acuma-i voie, or fi și famnei, de care scrie la Matei cap. 19, ia mai citiți, nu doar coranul și Tora – Tora frate! În 2007, gubernia prognozează încă cca. 2 milioane de șomeri din mediul rural, deoarece vor pătrunde masiv tehnologii performante, iar cei ce totuși se mai glorios deșelau pe tarlalele patriei, vor rămâne fără resurse de trai, pe-un picior de plai, pe-o gușă de vai, plus că nu avem perfectat un sistem de filiale bancare ce ar permite rapid distribuirea unor fonduri europene per familie și proprietate! Ne stressburghezim, nu z’săi? Stressul nu vine pe ștrec, vine prin televiziune, unii zic televizuină! La ora 24 noaptea, când omenimea doarme, la radio Buck-Arest se cântă imnul: „Deșteaptă-tee române, din somnul cel de moarte...” Car’va’zâcă ne-ndeamnă la-nviere! Suntem sub o

terapie de șoc psihic, terorizați măi dragă animal! Așa-zisa imagine a României, face mânia Românului gata să explodeze. Este de fapt o campanie de manipulare, de inducere a stării de panică, depresie, pe toate canalele! Suntem considerați distrofici, de-ai ne distrează ăia, de ne-omoară: cu un soi de rețele de canale, suntem „interconectați”, adică suntem genialoizi, scoatem limba în mod satiric, ca Einstein, căruia îi găsiră în creierul criogenizat, conexiuni în plus, datorate unei anomalii: vom avea și noi un *ein-stein*, un *zvai-stein*, un *drei-stein*? Bă, ce reclame către noi, cu studiourile lor! Bă, ce dame! Bă, ce voci gyiborgizate, prefigurând revenirea lu’ Semyaza! Suntem aurolaci naivi așa considerați, pare-se de „experți analiști” și parada interminabilă, disimulat electoralnică, de politicieni, discuții delirante despre orice, mai ales despre corupție : nimic din modelele „bune”, căci sunt și astea, doar se raportează, totuși, triumfalist sau strecurat diplomatic, unele creșteri. Nu scapi de una, saltă alta, ciudat lucru, dar parcă anume se vrea „undeva”, căci suntem consumiști și la asta, prețul fiind suportabil, adică cel de abonați la informații video! Bă, ce gruppen-sexen pe Spice Platinum, păi de ce vă uitați, bre? Butonați și gata! Butonăm, Măria ta, dar e așa, în lifturi, un damf de emanație! Pute-a pește, sau pute cu diacritică, vorba orbului, când trecea pe lângă pescărie: „Ce mai faceți fetelor?”. Consiliul Național al Audiovizualului impune cablagizaților să afle că „alcoolul dăunează grav sănătății”! Dar aia mintală, aia nu găunează, măi toarșu? Avem și feminizarea lui „escu”! Esca! Escatoloagă, după cum dă vești de pe șosele! Care stress? Care terorism? Care capră? Ziarele? Am zis, a apărut specia „cititorilor de titluri”, rețurile

zilnice sunt așa cum erau pe vremuri cele de la Scânteia și de la toată presa de partid monogamic. Stereotipia unor publicații este stupidă, dar genială. Eșecul difuzării presei a fostei regii-monstru, nu l-a plătit nimeni, doar noi; ca și a altor regii, acum un soi de hibrizi între etatism și bișniță. Dar să nu ne stresăm: vorba unui ghelărean tolobon, unul mort (de beat): „Bine că-i Rău!”. Nici măcar în glumă, ca să nu vă stresăm în plus, nu mai scriem satiric: satira a devenit un pleonasm, acela cu râsu-plânsu! La ce să vă amintim, iubiți ascultători și neascultători, fie și meșteșugit artistic, ceea ce vedeți, dacă nu vă mai interesează. Căci apatia e efectul unui instinct numit și de conservare. Conservați-vă! Așadar, fără vreo aluzie la conservatori, conservați-vă! Și, cu toate îndemnulurile bulgarohtonilor tuzluceni, ori ale lui Agahton Palmieristul, de a vă face treaba, eu zic să nu vă mai faceți treaba: nici cea mare, nici cea mică, decât după necesități și nu neapărat după tufe, dar nici așa, ca la triburile Bantu, cu closete ecologice. Ce ofensă! Apropo! Ardelenii numesc WC-urile din fundul grădinii „bude”... Nu, ardelenii nu sunt budiști! Recent am umblat pe la sate și cu toate că subiectul nu e deloc poetic, i-am întrebat pe unii de ce nu renunță la bude, că-s inestetice, se umplu și clatină holda și tot ca(m) ca alea turcești, de stăteai pup pe triunghiul bermudelor, dacă nu călcai în conturul relictelor! Biblia zice balebă de om, nu *kaka*! Amerindienii au un lac traductibil: Titicaca (caca zeilor)! Noi avem un Titi, dar nu spui și mai cum, că mă dă-n judecată pentru calomnie! Din asta trăiește! Nu din *kaka*, zic, ci din procesomanie! Au și ei, sătenii navețiști, dreptate, „pentru că nu avem instalații de apă”! La aproape două mii de ani de când Romanii ne instalau

apeducte, e o chestie de *festina lente*. Oare de ce zic ei Budă și nu Pestă?! Și de ce orașele din județ nu mai au WC-uri subterane, publice? O fi ceva strategic, să nu fie confundate cu metrouirile! O fi ceva de la teroriști, o fi ceva de la extraterestri? Dar am promis că nu voi mai glumi nici literar, nici apolitic: îmi atrag dușmani și-mi pierd ultimii prieteni falși de-o viață, poate chiar două... Căci scriitorul este „apolitic”, cum pretinseră emanații, și continuă să pretindă și alții, vă sugerez să vă conservați și să nu luați totul în serios: nici măcar gluma! La ce să ne stress-burghezim! Dacă mă voi reîncarna, deși sunt un ascetic și semi-vegetarian, promit că nu voi mai face glume pe seama stresaiților! Cu voia dumneavoastră, ultimul de pe listă, promit că nici nu voi bântui, cum o fac alții, de peste 16 ani, considerându-se ba în revoluție permanentă, fie geniali neînțeleși, răstindu-se către edili să-i proptească, nici măcar nu voi mai fi ceea ce sunt: un poet rămas acasă, în țara noastră, care e mai mult a Lor! Se spune că poeții și câinii aud infrasunetele: cu atât mai mult poeții comunitari! Cu nețârmurită veselie, pentru conformitate non conformism.

2005, 2007 Revista Agero Stuttgart

Eseu despre Omar Khayyam Poetului sirian și român Djamal Mahmoud

...Dimineața de Februar, la vreo mie de ani după Khayyam, dimineața ce se repetă, ca una a Lumii ubicuu-prezentă,... trezit dintr-un vis secvențial amintit, îmi veni a scrie de poetul desăvârșitei simțiri omenești întru sacru, întru re-cunoaștere a

sufletului, Omar Khayyam, scrib al esențelor, cel căruia i s-au închinat milioane de rostitori ai stihurilor sale, precum niște rugăciuni laice... Dimineață în care auzi materia plângând, mugurii imprudent crăpând în scoarțele aproape pietrificate, cu foame de lumină și căldură... A-l venera, este a-l iubi pentru unica sa artă de a concentra poziunile magice ale cuvântului omenesc în aprindere și desprindere spre inefabilul mirajului: Sunt! Cogito, ergo sum (sumum)!

Gânditor liber, ironizând mușcător „zeleșii ipocriți” ai vremii lui, (și celor dintotdeauna, vai!) – Omar Khayyam (bizară vocabula sumero-egiptiană Ka!), genialul poet „filosof nu sfidează Coranul, ci își zidește pietre pentru templul său”, cum scria „recent” Lucian Blaga, ctitorind prin poezie coloană făr-de-sfârșit a Singurătății și Boemei. Dacă în viziunea teosofiei orientale, dragostea era „covor de carne al rugăciunii”, în poezia Inimii ce devine cupă pentru vinul roșu amețitor, leac de a suporta revelația... Fecioara Maria a sa este Miriam... Din același spațiu al lui Avraam ce se născu în Ur, în Chaldea (Balilonia)...! Profetismul de sâmbure păgân are o superbie a Fiindului, a conștientizării existenței tragice prin aceea că venim și plecăm în și din lume fără vrerea proprie. Este un bocet „divinatoriu”, din acel „dintotdeauna” al Ființei trezite în lume, nefericită prin aceea că Știe că va muri. În literatura română oarecum Ion Barbu îi corespunde, umbră scăzută, subțiratică, a Persanului... Matematicienii care se iubesc cu metafizica, nirvanică, prin interferente atingeri sinoptice la vizionarismul scientist: astronomie, filosofie, matematică, poieion... Se ivi în nordul Iranului de azi, la Nişapur (O, Babilon!), în 1040

și se stinse cu lumină proprie de aproape-zeu, la 1124, acolo unde se și născuse. În acele vremuri, 84 de ani era o vârstă venerabilă, mai ales pentru gânditorul ce își arde etapele cu fervoarea și riscând nebunia „bolii de origine divină”... Dar nu! Khayyam Omar Hakym își scrie evanghelia ritmată cumva divinatoriu-mantramic a Catrenelor lui, eclesiast al ecoului cel originar al Sumerului, incantatoriu, alinător, vindecător și unei vieți grăbind în legendar încă de când umbla printre semenii săi, considerat ca și Mesia, „Învățătorul”. La 17 ani era cunoscător al filosofiei, matematicii, istoriei, teologiei musulmane... Potirul catrenului său cuprinde cumva ezoteric, substanțele extrase astfel, prin cunoaștere, inima lui este însă Ulciorul. Erudiția se contopește cu inocența „paradisiacă”, a uimirii-mirării, a percepției realului ca o dimensiune a maieuticii sacre. Catrelele au un „înveliș”, un halou semantic ce rezistă și prin traduceri, iradiant, empatic, rezonant. Avea discipoli așa cum aveau în Elada marii înțelepți. Este prototipul semizeului. Citi hărțile stelare, la Observatorul din Merv, fu ocrotit de șahul Malik... Cum sună de ciudat, vizirul Mulk îi acordase o PENSIE anume de 1200 minkali pe an... Nimic mai fascinant între viețile poeților lumii, decât a acestui gigant. Sigur, pe meridianele lumii, vom recunoaște stranii (dar nu prea...), analogii ale vieții, arderii și morții marelui poet-gânditor-savant.

Ecoul al acestui arhetip, în fond, ne este Eminescu, dar iată cum „răsună” Khayam, cu un mileniu în urma-i:

„În cercul existenței noi prea târziu venim
Și coborâm pe scara-i în luptă mult prea grea,
Când viața nu ne trece precum noi o dorim

De s-ar sfârși, mai bine, suntem sătui de ea”!
Sau: Privind atâtea rele sub bolta ce se-nvârte
Privind la lumea care de prieteni s-a golit,
Cât timp poți fi tu însuși, ce-o fi, să nu te-ncânte,
La ieri nu te întoarce, „azi” trebuie trăit”.

Inegalabilă viziune a continuumului spațiu-timp, a „eternului Acum”, perenitate a revelației. Aici se conciliază Religii cu Știința, la vârful cugețului uman. Aici suntem în paideuma Mundi, în Kali Yuga, dincolo și dincoace de precesiunile cosmice manifeste și în spiritul, în Ființa omenescului dintotdeauna. Vălul Maja este spintecat ca o catapeteasmă prin care Sacrul coboară în Profan, spre a-l reînălța. Îndulcit cu dor de moarte... (Eminescu). Dor de Viață eternă... Iată Oximoron-ul cum saltă peste Condiție! Nu e temere, spaimă de iminența muririi, prin aceea că trăpim murind, neh? Ci, la înalt vârf al flăcării, conștientizarea în Acum-ul etern, a durerii, suferinței însăși Naturii, laboratorul genezei perpetue... strigăt amețit de eter al Viului ce se ramifică din Arborele Vieții, cel migrator, în conexiuni amintindu-ne revelațiile lui Enoh, cel călătorind la îngeri.

Khazzam acuză, reproșează imperfecțiunea existenței umanului într-o dimensiune a „alungării” scarate din paradiesos-ul originar... Luciferic este Poetul dintotdeauna, „nemuritor și rece” (Eminescu, idem). Descins din imemorial, din atemporal, limitat în durata existenței esențial „tragice”, cum dixit D.D. Roșca.) Ne reîntâlnim cum smeritul ce sunt acum, în Acum, după visul sus-invocat, cu Sinele Lumii. El este Cartea Înnoirilor (Norooz Nameh)... ce dăruită a fost sufletului

în trecerea-i prin întrupări. El este Noi. Ardere și curgere, văzduh și poate Duh.

„În focul care arde de-ar fi doar unul demn,
Și arderea s-ar face mult mai ușor atunci;
E cel mai rău în viață din câte faci s-ajungi
Să te unești cu-acela ce știi că e nedemn”

Doamne, oare la ce să mai scrie, repetând axiomaticul, nenumărații poeți de după Khayyam?

Întrebarea ne dăinuie, Aina-Daina: În acest cerc al lumii cum s-a născut mișcarea?

Că început nu este și nici sfârșit, iar starea
Aceasta nimeni n-o știe, e mister
Din ce loc e Venirea și-nspre ce loc plecarea?

***POESEU despre ultimul orgoliu.
Neutrosafia? Materia, antimateria sau
Nonmateria?***

După un timp de agitație sufletească prelungit și pe fundalul celor sociale din acești ani de chin 2010-2013, sunt în dilema de a *mai continua sau nu a mai scrie...* Forma, modalitatea la care am recurs în ultimii ani din vechiul sistem, totalitar, a fost una semi-ocultă, a jurnalelor scrise de mână, (păstrez șase astfel de jurnale, totalizând cca. 700 de pagini), și a dactilogramei, articole, panseuri, aforisme, pamflete, eseuri, cronici, dar mai mult poezie. O parte destul de subțiratică..., a ajuns în unele cărți ale mele, grosul este

îndosariat într-o arhivă pe care tot aman a o selecta... După ieșirea din sistemul comunist, am înțeles și mai bine că am avut intuiția și instinctul de a mă „salva” de la alienare, de a-mi face acel catharsis, definit încă de Aristotel, voila!, „acțiune purificatoare a artei asupra spiritului! Dacă îmi auto-consider ca demnitate ceva, este calitatea mea sufletească, deci și a spiritului!, aceea de sinceritate. Însă cum să fii sincer când comunică cu ceilalți, empatic din preaplînul înzestrării tale, din părinți, din familie, cat și din acele frustrări care ne asaltează cotidian, o viață, dinspre lumea ta, fără a fi în conflict cu „sistemul”, cu puterile zilei, cu asupririle care nu sunt ale spiritului, ci ale profaniei istoriei și la care cu ardoarea mistică (!) ești atras a participa și convibra, a trepida și a tinde să faci binele, obsedant, dacă nu riscând mania? Un critic al meu, Al Cistelean, considera după primele-mi șase cărți, (1980, Dicționarul Scriitorilor Romani) – că „religia mea ar fi una transilvanica”... Oarecum da, eram în plină vigoare și sete a comunicării elevate, prin poezie, dar și prin condiția paideumei (Frobenius, Adler, Blaga), iar dacă am învigorat mereu ceva în mine, acesta a fost talentul înnăscut, prin Melos, prin incantatoriu, prin întrezărire și revelație a sorginții sacralului în semiotica „divinatorie”, mantică, a liricii noastre, transilvănene... Realitatea corupe, entropic, însăși mișcarea care suntem, ca ființe. Am înțeles demult ce fenomene determină scrișul, ce riscuri, ce modificări ale funcțiilor cerebrale, ce îmbolnăvire și cat de agravant este pentru suflet-spirit să scrii. Dacă sufletul este pragul, atunci spiritul este bolta, iar atunci aici ne este Poarta.. Am aflat deodată (noaptea ploioasă e un bun sfătuit!) cheia de boltă, însă nu sus, ci într-un punct suspendat, virtual, în chiar

centrul porții. Mi-am scris mie însumi: orice ieșire din Undeva, este spontan o intrare în Altundeva. Enunțul acesta paradoxist i-ar plăcea lui Florentin Smarandache, neutrosufiei lui, mai ales acum, când aud că are o teorie despre nonmaterie... pe care o impune și în fizică... Altundeva... am scris ca parafrază paradoxistă la... Bacovia, („Aud materia plângând”) – că eu aud... „nonmateria râzând”... Un mare poet psihedelic Pius Servien, a scris un poem vizionar, în care – îmi amintesc – descria omul undeva pe un țărm de Mare, împovărat de singurătate, boală și venirea morții, iar ceea ce „vedea” Servien în spatele aceluși om învins de viață, era un spirit ca un abur, era acel suflet captiv în „animalul-om” (vezi Karl Popper-Konrad Lorenz) – care se bucura de chinul trupesc, îmbătrânirea și agonia omului acela, călărindu-l și așteptând să SCAPE... Las cititorului să afle singur analogiile, interconexiunile, eventual înțelegerea Condiției noastre. În ce mă privește, cu modestie ci nu ipocrizia ei,... încă nu știu nimic salvator despre acest eroism tragic, iar cine vrea, recitească-i pe marii tragici ai Eladei, pe Shakespeare, și probabil că sunt copleșitor de mulți cei ce au pus în „ecuația” proprie aceste esențiale întrebări... Unele retorice, altele a la Hamlet, unele orfeice, altele prometeice, unele sisifice, altele biblice... Borges, poetul orb, afirma că de fapt o Unică Entitate Universală este cea care scrie, iar scriitorii sunt doar felurimea ei, multiplul acestei entități. Ciudat îmi pare cum dăinuie pe constanta vremilor..., acest impuls al fiecăruia ce se avântă a scrie,... crezând că EL va afla ceea ce nu au aflat decât – variabil în ipostază – toți filosofii, teo ofii, poeții, geniile lumii. Să fie într-adevăr Cunoașterea una luciferică? Unde să aflăm ceva definitiv: în fizică, în

metafizică sau în... antimetafizică? De ce să ÎNNEBUNIM – complici naivi cu propria evoluție a acestei alienări..., pentru care cauză cată vreme precipităm paradoxal... efectele??? La 69 de ani ai mei, și la peste 40 de ani de experiment în scriere, m-am trezit azi dimineață cu acest gând nou, poate tragic, poate eroic pentru mine, poate o aiureală, pentru sceptici: să renunț la scris... E un gând ce revine, e drept, însă acum îl voi urma, deoarece consider că este un ordin al „dictaturii conștiinței”, unul al instinctului intim de conservare și unul autoprotectiv, pentru a încetini evoluția unei alienări... A sufletului? A spiritului? Al ființei? Știu că... nu știu. În fine, apelul la jurnale mi-a fost mereu prielnic, iar în ultimii vreo 20 de ani, am înțeles că de fapt umorul, demitizarea tragicului manifest în noi, atitudinea asta de „cimitir vesel din Săpânța”, este de fapt un altfel de catharsis, specific spațiului post – mioritic și celui resurect (!) Manoleic... Și ca atare am cultivat oximoronic ceea ce patetic devenise auto – mutilant, în acel sens înțeles din romanul – parabolă a lui Graham Greene: „Un caz de automutilare”... Nu știu dacă e vicios a scrie, știu că e alienant, dar a fost și vindecător. Zic „adio dar nu rămân cu ego, egotic, și sper că nici voi fi de careva hulit de... bigotism. Ome-nește vorbind, cu pathos, recunosc,... voi suferi, știu, ca după despărțirea de o iubire unică, dar nu de Sine, nici de Misterul care suntem... de acea bucurie în sine de a scrie... Dar la ce să îmi plâng de unul singur la propriu-mi mormânt? Fiind un nevindecabil optimist, limpezit, prietenește zicând, închei prin a scrie că pentru noi, cuvintele au fost și vor fi, un fel de celule Stem ale unei anumite regenerări ce pare-se, aparține gemelarilor Spirit-Suflet.

Preparatio poiesis

Motto:

Dinspre pădure zvonea un flaut:

Nu te mai caut, nu te mai caut!

e.e. sept 2013

* Cartea la care tot scriu: „Câine pe lanț”. * Între vatră și șatră, diferența unei litere: v-ș, recte sans diacritice, vs (versus, contrarii) * maghiaroș–magyarău, – vartiantă în nord, Măgherăuși) – numele comunei Mânerău, de unde e originară fam. Pogea, fostul prim-ex. Ministru din satul Josani (vs Suseni, adică cei de jos * Ruga, rugăciunea, este de fapt auto-programare a subconștientului: isihasmică sau comună * Comp(l)otul de prune, adică al țuicarilor * Euforisme, adică euforii, vs aforisme. * Nu noi ne controlăm pe deplin Calea. Dar se face așa, că uităm și mergem ca împin și de nevăzutul din Om, iar asta poate fi ceva determinant-programat, ancestral, arhetipal. În epopee, se spunea „treimea de zeu” din om. * Nu există invenții, ci descoperiri: toate sunt reamintiri din Cunoașterea primordială.

Omul este prin excelență un animal auto-experimental, prin condiția sa: însă nu pe deplin. Deci el este rob, ci nu fiul?

Pagini invitate

Cum am sărbătorit Ziua Limbii Române la Montreal

Alexandru Cetățeanu

Când trăiești departe de țara ta natală, veștile bune, venite din locurile unde ai respirat odinioară, îți aduc o mare bucurie în suflet. Sunt ca o adiere caldă de primăvară peste coline înghețate. Și ce rare sunt veștile bune din România!

Am aflat cu satisfacție că în sfârșit, Parlamentul României a legiferat ca Ziua Limbii Române să fie sărbătorită pe 31 august, așa cum o serbează încă din anul 1989, frații noștri basarabeni. Ce idee minunată! Bucuria a fost dublă, prin faptul că și noi am publicat în revista *Destine Literare* petiții pentru susținerea acestei idei și am fost necondiționat alături de maestrul Corneliu Leu, „sufletul” acestei inițiative. Deci, nu am stat pasivi și am reușit împreună cu Țara. Trăiască Ziua Limbii Române pe 31 august!

Prima întrebare pe care ne-am pus-o: Cum vom serba la Montreal limba noastră românească pe 31 august? Ce să facem? Pentru așa eveniment istoric, trebuia să facem ceva deosebit. „Îndrumarul” trimis de maestrul Corneliu Leu ne-a fost „steag”. Absolut,

trebuia să fim uniți cu țara și cu basarabeni noștri, încă separați de România, atât de Prut cât și de bolșevicii lui Stalin, „eliberatorul popoarelor”. Pentru prima dată în istorie, limba română a fost pusă oficial la locul de cinste care i se cuvine, ca „temelie” a națiunii române. Până la urmă, noi, scriitorii din Asociația Canadiană a Scriitorilor Români am hotărât să celebrăm evenimentul pe 31 august alături de Eminescu nostru, în Piața României de la Montreal. Cum să-l lăsăm singur pe Eminescu și să ne închidem într-o sală oarecare, ca la „casele de cultură” de altă dată? Nu lui Eminescu trebuie să-i mulțumim pentru progresul limbii noastre românești? Una a fost limba română înainte de Eminescu și alta după el. Cât despre statuia lui Mihai Eminescu de la Montreal, considerată de unii „o urâțenie” trebuie citat Jean Sibelius care a zis: „Nu băga în seamă ce spun criticii; niciodată, un critic nu a ridicat (făcut) o statuie.” Noi o iubim și nu vom avea liniște până nu o vom ridica pe un soclu de 2,5 m înălțime, așa cum a fost concepută de maestrul Vasile Gorduz și așa cum a cerut pe patul de moarte. Deja a devenit loc de rugăciune pentru doamna Tamara Cernăuțeanu (și numai pentru dânsa), care de fiecare dată când organizăm ceva lângă statuie, aduce cu mare efort un imens „colac rumenit”, pe care îl depune cu smerenie la picioarele desculțe ale poetului nostru național. („Ți-am adus un ulcior/Și-un colac rumenit/Poate ți-e foame/Poate ti-e sete...” – cum a spus poetul George Filip în poemul „Rugă lui Mihai”). Doamna Tamara este basarabeancă și are 87 de ani!

Riscul de ploaie era însă foarte mare – de aproape 30 de ani de când „respir” în Canada, nu a mai existat un an cu atâtea ploi ca anul 2013. Cu toate astea, ACSR

și revista Destine Literare (secretar literar poetul George Filip), împreună cu renumitul artist plastic Dinu Marc Marinescu (directorul festivalului *Just pour rire*, al doilea eveniment cultural ca importanță după Festivalul de Jazz din Montreal) și Cristian Bucur, președintele Asociației Jurnaliștilor Români de Pretutindeni și realizatorul emisiunii de radio „*marca ro*” (105.1FM) plus Simona Pogonat, redactor șef la ziarul românesc Accent Montreal și Victor Roșca, redactor șef la Candela de Montreal, am hotărât să mergem înainte, indiferent „dacă plouă sau ninge”. De ce s-au inventat umbrelele?

Dinu Marinescu a venit cu ideea de a invita la sărbătoarea noastră cât mai mulți canadieni, în special cei care au învățat și vorbesc (sau „rup”) românește. Minunată idee – de ce să nu le mulțumim cumva, indirect și canadienilor care au învățat limba noastră? Și de ce să serbăm numai între noi, românii (cum facem mai tot timpul) și să nu antrenăm la sărbătoarea noastră și pe cei în mijlocul cărora trăim?

I speak – je parle... românește! În loc de litera „O”, o inimă roșie cu limba tricoloră – tot ideea lui Dinu Marinescu cel care a creat invitația. Ba chiar mai mult, am hotărât ca inima cu limba tricoloră să fie făcută eticheta (colant) de lipit pe geamurile mașinilor și oriunde. Poetului G. Filip nu i-a plăcut deloc această inimă cu limbă (o compara cu penisul tricolor al unui măgar, cum a văzut el în revista „Plai cu boi”). Păreră lui a fost în minoritate și am mers înainte.

Ce a urmat, este ușor (sau greu!) de imaginat: Telefoane la personalități canadiene, la artiști, aprobări de la Primărie, tipărire de invitații, de afișe, deplasare pe la locurile unde trec românii pentru a pune afișe și

lăsa invitații, rezervare de stație de amplificare și un „clavier” în loc de pian (am fi vrut să aducem renumitul „pianoforte” de la Universitatea McGill, dar am renunțat – prognoza era nefavorabilă), cumpărături (prelata și un „gazebo” pentru a ne adăposti pe noi și aparatele în caz de ploaie – de altfel era sigur că va ploua, așa se anunța pe toate canalele și sursele meteorologice) și fel de fel. Primăria ne-a atras atenția că nu avem voie să agățăm nimic de teii lui Eminescu. Pentru cei care nu știu – unul dintre aceștia este altoit cu muguri aduși din teiul din Copou, și niște nemernici, care urăsc pe Eminescu, au tăiat unul din tei, acum 9 ani. Și pe aici sunt indivizi care urăsc pe poetul nostru național, ba chiar și pe noi, cei care îl iubim.

Revenind la Eveniment – nu ne-a fost ușor – câte nu au fost de făcut și ce greu este să faci ceva, când nu ai prea mult timp să te ocupi și trebuie să te împarți în fel de fel de locuri și activități!

Am fi vrut să ne unim forțele cu mai multe organizații – „Comunitatea” basarabenilor (moldovenilor) de exemplu, ar fi fost foarte bine-venită lângă Eminescu. Dar aceștia, continuând tradiția lor, împreună cu mulți români (olteni, ardeleni, evrei, bănățeni etc.) au serbat foarte frumos Ziua Limbii Române la un centru comunitar. Merită felicitări și respect, absolut toți cei care au celebrat această zi... sfântă, așa îmi vine să-i zic.

A fost o adevărată minune că nu a plouat „cats and dogs” cum spun cei de pe aici. Chiar și cu o seară înainte, toți meteorologii susțineau că va ploua pe 31 august – și de obicei nu se prea înșeală – este chiar impresionant cât de bine prevăd vremea. Festivalul „Maria Tănase” (de la Câmpul Romanesc – Val David, la aprox. 80 km nord de Montreal), programat să se

desfășoare tot în cinstea Zilei Limbii Române, a fost amânat de frica iminentei vremi nefavorabile. Repet, a fost o minune – nu numai că nu a plouat – dar norii au fost prietenoși cu noi – ne-au protejat de soarele arzător de august canadian. Am avut parte deci – de o zi ideală pentru o zi specială – Ziua Limbii Române!

În aceste condiții optime, la ora 9 dimineața, eu, Cristina Mihai (venită de la Ottawa), Cristian Bucur, Dinu Marinescu și Valentin Luca, ne-am apucat de treabă. Dacă era nevoie să instalăm copertina și acel „gazebo” ar fi trebuit să ne sculăm de la ora 5, dar am avut mare noroc.

Cel mai greu ne-a fost să fixăm imensul steag românesc. Mesele de picnic aduse de primărie cu o zi înainte au fost atacate de „creatorii” de graffiti și nu arătau bine. Cristina a plecat repede să cumpere fețe de mese și a găsit exact culorile tricolorului. Le-am prins bine pe mese cu tape dublu adeziv și atmosfera s-a înveselit. Cristian Bucur a instalat stația de amplificare și „clavie-rul”, apoi a plecat în grabă să o aducă pe Llovet Foster, care a adus cu ea și un băiețel de vreo 4 ani și ne-a vorbit într-o română aproape perfectă. Tot înainte de ora de începere (11.30), pentru a ajuta, a venit și colegul nostru în ACSR, profesorul univ. Antoine Soare, pentru care eu am o admirație deosebită – îi învață pe francofoni, literatura franceză!

Mulțumesc mult colegilor și tuturor celor care au putut să fie prezenți în Piața României (precum și la al doilea eveniment din acea zi – lansarea de carte a domnului Herman Victorov la renumita bibliotecă Atwater). Mulțumesc mult reprezentanților Consulatului General al României la Montreal, care au fost alături de noi la ambele evenimente. Mulțumesc Institutului Cultural

Roman București, pentru „mâna întinsă” prin trimiterea cunoscutului actor Constantin Chiriac și la statuia lui Eminescu. Îi mulțumesc domnului Costi (cum îl numesc prietenii cu drag pe cunoscutul actor, cel mai competent organizator de festivaluri în Ro.) pentru bucuria pe care ne-a făcut-o de a fi și alături de noi în această zi specială. I-am mulțumit din suflet maestrei Stana Bunea și îi mulțumesc din nou pe această cale, pentru minunatul aport pe care ni l-a adus la calitatea evenimentului, cu harpa sa cea „fermecată”. I-am mulțumit și îi mulțumesc din nou maestrei Ruxandra Oancea care ne-a încântat simțurile cu măiestria ei de mare pianistă.

Eminescu ne-a zâmbit, nu glumesc deloc. Altă minune? Este foarte curios ce s-a întâmplat. Eram aproape gata cu pregătirile, când deodată, un curent de aer a ridicat imensul drapel românesc deasupra statuii și am observat un zâmbet pe fața de bronz a poetului nostru drag. Să fi fost un joc înșelător de lumini? Ne-am repezit, ca la un gând și eu și Dinu Marinescu la aparatele de fotografiat, dar zâmbetul aproape dispăruse. Și totuși, am reușit să prindem ceva – vedeți poza alăturată.

Le-am mulțumit deja personalităților care ne-au vorbit și le mai mulțumesc odată pe această cale: Michel Dallaire, președintele Fundației Nelligan; prof. univ. Pierre Morel (care a vorbit românește), Richard Letendre (a scris piesa de teatru *Cine este acest Ionescu?* și a interpretat un fragment, în limba română, împreună cu actrița quebecoază – Lori Hazine Poisson, Llovet Foster – care a învățat și vorbește foarte bine românește și prof. Martin Segal, care a adus un ARO din 1973, ce a produs senzație. Ne-a onorat cu prezența și a vorbit lângă Eminescu John Carpenter, șeful de cabinet

al lui Thomas Muclair, șeful partidului NDP, în opoziție oficială la nivel federal. Poetul Dumitru Ichim a fost printre noi cu sufletul, prin poemul dânsului numit *Odă limbii române* care a fost recitat de mine lângă Eminescu (am recitat mai multe poeme) și a stârnit un ropot de aplauze. Mulțumesc poezilor din România care ne-au trimis poeme: Ion Scorobete, Ilarion Boca și Marin Voican Chioroiu!

Revin cu mulțumiri pentru colegii care au fost fizic prezenți în Piața României:

Profesorul Antoine Soare, care ne onorează prin faptul că ne este coleg în ACSR. (Martin Segal, proprietarul automobilului ARO 1973, este vecinul distinsului nostru coleg).

Carmen Doreal – care a recitat două poeme, dintre care unul și în franceză.

Felicia Mihali, un nume renumit nu numai în Quebec, dar și în toată Canada.

Corina Haiduc Luca, secretara ACSR, scriitoare și... mare farmacistă.

Ionela Manolescu (poemul dânzei numit tot *Odă limbii române* a fost recitat de Marc Dinu Marinescu).

Prințul Eugen Enea Caraghiaur, care ne-a vorbit din partea Federației Românilor din Canada și a recitat un poem în limba franceză. Să ne trăiască! A împlinit recent 90 (!) de ani.

Victor Roșca, colaborator la organizare cu revista *Candela de Montreal* și bun coleg al nostru.

Poetul George Filip, care ne-a recitat un poem dedicat limbii române și un poem dedicat lui Eminescu.

Colegul nostru Florin Calinic Toropu, care este și președintele Asociației Oamenilor de Afaceri din Quebec a fost cu noi.

Să nu uit să menționez că a mai vorbit foarte frumos și convingător George Rusu, de la postul de radio românesc din Montreal și îi mulțumesc.

Vicepreședinta ACSR Cristina Mihai care a venit din Ottawa, a vorbit despre limba română, a recitat, ne-a ajutat (așa cum am mai menționat mai sus) și îi mulțumesc din nou.

Lansarea cărții „Din viața unui om obișnuit” la celebra bibliotecă Atwater (înființată în anul 1828!) a fost o a doua sărbătoare în această zi mare pentru toată suflarea românească. Trebuie să-i mulțumim în mod special profesorului univ. dr. Antoine Soare pentru prezentarea academică a cărții, doamnei profesoare Mihaela Ignat pentru minunata descriere a activităților profesionale pline de succes ale domnului Victorov și pentru modul absolut încântător în care ne-a citit un fragment din povestirea *O întâmplare de neuitat. Cum am cunoscut-o pe Maria Tănase*. Poetul George Filip a vorbit despre eroul nostru cu umoru-i recunoscut și a primit aplauze.

Pentru domnul Herman Victorov, cuvintele sunt prea sărace pentru a ne exprima gratitudinea. A străbătut drumul lung de la Windsor la Montreal pentru a fi alături de noi (și pentru a întâlni vechi prieteni de la șantierele din România) și ne-a umplut inimile de bucurie cu această minunată carte. Ne-a vorbit cu înțelepciune, ne-a recitat cu talentul său de mare actor și a oferit cărți și autografe la toți participanții. În plus, ne-a potolit setea și dorul de România cu vinuri bune românești și ne-a «hrănit» cu gustări alese. A fost un eveniment de neuitat, în această primă zi de sărbătoare pentru Limba Română, în anul de grație 2013. La mulți ani și să ne

trăiți, stimate domnule inginer, inventator și scriitor Herman Victorov!

Așa am sărbătorit la Montreal, pentru prima dată în istorie, ZIUA LIMBII ROMÂNÊNE. LA MULȚI ANI tuturor participanților! LA MULȚI ANI, ROMÂNIA!

Cuprins

Biblioteca lui Umberto. Apocrifele de la Marele Mort Bolșevic	7
Despre omul care scrie liric	9
Cartea-memorial? Experiența visului Dorul românesc?	12
Cartea – obiect de cult – recte cultură!	13
I. Singur printre psihologi. Poeseuri și însemnări .	15
UROBOUROS, melc melc codobelc.....	15
Adaos / Rostogolul din abatajele „noii culturi”	16
„Orbitor”? „Rezistența prin cultură”? Violența prin limbaje? „Agonismul”?	18
Mărturisire: patologia creației, artelor, sau sublimul Ființei?	18
Dualismului străpuns? Sociologia neoprotestantă? (Între Industria Cărnii și Industria Cărții?)	20
Precum în Metatext, așa și în Text.....	22
Patriotism? Identitarul următor, cetățean al Europei?	24
Preparatio II. Seminarul	24
Preparatio poieion	27
Piper/ pamphlet by Eugen Evu. BRAVOS, TITI, JOS GHIAURII! Un ieșean – ghelărean de pretutindenii	11

Imagini mușcate.....	35
Preparatio poiesis II.....	37
La Weimar.....	38
Vămile.....	39
De rerum tempus.....	39
Arhiva Noua Provincia Corvina – Cercul de la Sibiu.....	41
Aktionsgruppe, un model pentru noi, sau un altfel de „Caz Wagner”.....	44
Cimitirul vesel.....	47
Colocviale la Bunavestire. Pamflet de dai boje, adică de pomană.....	48
Ceva de dulce.....	49
Memorabile. Criza culturii românești și Criza omului contemporan.....	49
The experimental colage.....	51
Obsesia cain, a fratricidului.....	51
Masca și iasca.....	52
Post-text la Pantea Rhei pantheonicul Logos străpuns.....	54
În arte ca-n arte, rime deșarte.....	55
Texte încrucișate (crucificate): Conflictul și terror mentis.....	56
O intruziune la Colocviu: Oximoronul iluminaților orbi. Apocalypsis cum figuris.....	58
Din Stersslandia.....	50
Din Primordii?.....	61
Determinism „absolut”... Dualitate.....	62
Dezmărginire?.....	62
Drumul care curge. Scrisoare alor mei.....	63
Paradoxalia.....	63
Modele și surogate. Evanghelii și apocrife.....	65
Marele Empatic.....	68

Deja vu? Magia poeziei, magia artelor... (Cult- cultură, cultivare...)	69
Psihedelia	59
Blestem cu blândețe	71
Imagini mușcate II	71
Un pasaggio. C.G. JUNG – „Cartea Roșie”	73
Epilogice	74
Ex minimum, la maximum!	75
II. Jurnale. Vindecarea de Acum. Modulator	79
Autocitate	80
Pamflet, ma non troppo. Teroarea imaginarului, terror mentis	81
Preparatio poiesis. La Umberto Eco	85
Accad Angelo Manitta	89
Mircea Petean, editor	89
Așa grăit-a Emil Cioran	90
Dansul tahionilor (Ferestre fulgerate)	90
Eikonice II, per conclude. Preparatio poiesis III	
Enunțurile parafrazice	101
Biomul	101
III. SEMNE DE CARTE	103
De Ziua Limbii Române, 2013; Cartea de recitare	103
Epistola către noi înșine	104
Experimental text: Magdalena Constantinescu *	
Eugen Evu (a. D. 2000)	105
Epistola non-anagramică, către omul luminos: Fiat Lux!	106
Poeseu	109
Epistola către noi înșine	110
De la Gurile Dunării, spre izvoarele ei: despre Maggie...	111

Ferestre fulgerate	112
Celor care vin spre poezie HERMENEUTICA	118
O întâmpinare poezică: Așteptându-l pe Dumitru GĂLEȘANU cu „Însemnele Materiei” ...	119
Un răspuns poliedric complementar pentru Maria Diana Popescu	125
Retrovizor internet: Sorcova fără... moscova sau ciurma lui Caragiale.....	118
De la comunism la consumism? (pamflet de la Stress-Bourg)	143
Eseu despre Omar Khayyam. Poetului sirian și român Djamal Mahmoud	148
POESEU despre ultimul orgoliu. Neutrosafia? Materia, antimateria sau Nonmateria?	152
Preparatio poiesis	156
Pagini invitate: Cum am sărbătorit Ziua Limbii Române la Montreal.....	157

*Autorul acestei cărți cu aripi deschise
îi mulțumește fratern lui Alex și asociaților
de pe meridianul frunții planetei, Canada.*

Tipar:
ZOOM PRINT© CENTER
Aleea Veronica Micle nr. 4
IAȘI

ISBN 978-0-9920329-3-7